

ชีอะฮ์ตออบ

อียาทอลลอฮ์โฮสซีนีนัสบ

แปลโดย : อุษษา จิตดำหริ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مَنْ مَنَعَ مَنَعَهُ

คำถามที่ ๑ : อิตรีดี ถูกต้องหรือชุนนะดี

คำถามที่ ๑ : อิตรีดี ถูกต้องหรือชุนนะดี

บรรดานักรายงานฮะดีซที่มีชื่อเสียงทั้งหลาย

ได้รายงานฮะดีซชะเคาะลัยนไว้ ๒ รูปแบบ
ซึ่งทั้งสองได้ถูกบันทึกอยู่ในมะญามิอุลฮะฮาดีซ จำเป็น
ต้องพิจารณาว่าฮะดีซใดถูกต้องที่สุดระหว่าง

ฮะดีซที่บ้านทีกว่า *كتاب الله وعترتي اهل بيتي* คัมภีร์แห่งอัลลอฮ์
และทายาทของฉัน

กับฮะดีซที่บ้านทีกว่า *كتاب الله وسنتي* คัมภีร์แห่งอัลลอฮ์
และแบบฉบับของฉัน

คำตอบ : ฮะดีซที่ถูกต้องและมั่นใจได้จากท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) คือฮะดีซที่กล่าวว่า คัมภีร์แห่งอัลลอฮ์
และทายาทของฉัน (อะฮ์ลุลบัยตี) ส่วนฮะดีซที่ใช้คำว่า
และแบบฉบับของฉัน

(ชุนนะดี) เมื่อพิจารณากระแสรายงาน (ชะนััด)
จะพบว่าอ่อนและไม่ถูกต้อง ขณะที่ฮะดีซที่กล่าวว่า

และทายาทของฉัน

เป็นสะดิซที่มีกระแสนายงานที่แข็งแรงเชื่อถือได้

ชนิดของสะดิซที่ว่า และทายาทของฉัน
(อะฮฺลุลบัยตี)

ตัวบทของสะดิซได้มีนักรายงานสะดิซที่มีชื่อเสียง ๒
ท่านรายงานไว้ กล่าวคือ

๑. มุสลิม ได้บันทึกไว้ในเศาะฮีย
ของท่านโดยรายงานมาจาก ซัยด บิน อรรกอม ว่า
วันหนึ่งท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ได้กล่าวสุนทรพจน์ข้างๆ
สระน้ำแห่งหนึ่งนามว่า คุม ซึ่งอยู่ระหว่างมักกะฮ์
กับมะดีนะฮ์ หลังจากท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ได้กล่าวสรรเสริญอัลลอฮ์
และกล่าวตักเตือนประชาชนแล้วท่านได้กล่าวว่า

الا ايها الناس فإني انا بشر يوشك ان يأتي رسول ربّي فاجيب وانا تارك فيكم ثقلا
ين اولهما كتاب الله فيه الهدى والنور فخذوا بكتاب الله واستمسكوا به فحث على كتنا

ب الله ورغب فيه ثم قال: واهل بيتي اذكركم الله في اهل بيتي اذكركم الله في اهل بيتي اذ
كر كم الله في اهل بيتي

โอ้ประชาชนเอ๋ย แท้จริงแล้วฉันเป็นปฤชชนคนหนึ่ง
ท่านั้น ใกล้เคียงเวลาที่ทูตแห่งพระเจ้าผู้อภิบาลจะมา
ซึ่งฉันได้ตอบรับคำเชิญแล้ว
ฉันขอฝากสิ่งหนักสองสิ่งที่มีค่ายิ่งไว้ในหมู่ของพวกท่าน
สิ่งหนึ่งคือคัมภีร์แห่งอัลลอฮ์ ซึ่งในนั้นมีทางนำและนุร
(รัศมี) ฉะนั้นจงยึดเหนี่ยวคัมภีร์แห่งอัลลอฮ์ไว้ให้มั่น
ซึ่งท่านได้แน่วยำถึงการปฏิบัติตามคัมภีร์แห่งอัลลอฮ์
หลังจากนั้นท่านได้กล่าวต่ออีกว่า และอะฮฺลุลบัยตุ
(ทายาท) ของฉัน ซึ่งได้กล่าวย้ำถึง ๓ ครั้งว่า
อัลลอฮ์ได้เตือนสำทับพวกท่านเกี่ยวกับอะฮฺลุลบัยตุของ
ฉัน
อัลลอฮ์ได้เตือนสำทับพวกท่านเกี่ยวกับอะฮฺลุลบัยตุของ
ฉัน
อัลลอฮ์ได้เตือนสำทับพวกท่านเกี่ยวกับอะฮฺลุลบัยตุของ
ฉัน [1]

ตัวบทดังกล่าว

ท่านดารอมี

ได้บันทึกไว้ในสุนันของท่านเช่นกัน [2] ซึ่งสามารถกล่าว
ได้ว่า สายสืบของทั้ง ๒
นั้นมีความชัดเจนยิ่งกว่าแสงพระอาทิตย์ในตอนกลางวัน
โดยที่ไม่มีความคลางแคลงใดๆ ทั้งสิ้น

๒.

ติรมิซีย

ได้บันทึกด้วยคำว่า وَعَتَرْتِي اهل بيتي ไว้ในตำราของท่านดังนี้

ابني تارك فيكم ما ان تمسكتم به لن تضلوا بعدى احدهما اعظم من الآخر كتاب
الله حبل ممدود من السماء الى الارض وعترتي اهل بيتي لن يفترقا حتى يردا علي الحوض
فانظروا تختلفوني فيها

แท้ที่จริงฉันขอฝากสิ่งสำคัญไว้ในหมู่พวกท่าน

หากพวกท่านได้ยึดมั่นกับมันจะไม่หลงทางอย่างเด็ดขาด

ด

สิ่งหนึ่งนั้นมีความยิ่งใหญ่กว่าอีกสิ่ง ได้แก่ คัมภีร์แห่งอัลล
อฮันเป็นสายเชือกที่ทอดตรงมาจากฟากฟ้าสู่แดนดิน
และอีกสิ่งคืออะฮุลบัยต (ทายาท) ของฉัน

ทั้งสองจะไม่แยกออกจากกันเด็ดขาด

จนกว่าทั้งสองจะย้อนคืนสู่ฉัน ณ สระน้ำ

พวกท่านจงพิจารณาเถิดว่า

จะปฏิบัติกับของฝากของฉันอย่างไร [3]

ท่านมุสลิม และท่านตรมิซีย เป็นผู้เขียนตำรา
เซาะฮีย และซุนัน ทั้ง ๒ ท่านได้เน้นที่คำว่า อะฮฺลุลบัยติ
(ครอบครัว) ซึ่งเป็นการเพียงพอต่อการพิสูจน์ตามทัศนะ
ของเรา และนอกเหนือจากนี้สายสืบของทั้ง ๒
ยังมีความแข็งแกร่ง

และน่าเชื่อถือเป็นพิเศษไม่จำเป็นต้องทำการวิเคราะห์อีก

ชะนัศของตัวบทที่ว่า ซุนนะดี (แบบฉบับของฉัน)

ริวายะฮฺที่ได้ใช้คำว่า แบบฉบับของฉัน (ซุนนะดี)
แทนคำว่า ทายาทของฉัน (อะฮฺลุลบัยติ) นั้น
เป็นฮะดีซที่แท้จริงขึ้นมา

ซึ่งนอกเหนือจากจะมีชะนัศที่อ่อนแล้ว

ยังมีสิ่งอื่นคือความสัมพันธ์กับราชวงศ์ อะมะวีย

เป็นตัวการที่ บงบอก่ว่าพวกเขาได้สร้างฮะดีซนี้ขึ้นมา

๑. ฮากิม นิชาบุรีย ได้บันทึกตัวบทไว้ในมุชตัดร็อกของท่าน โดยมีกระแสรายงานดังต่อไปนี้ อับบาซ บินอะบือเวซ รายงานจาก อะบือเวซ จาก เซารุ บิน ชัยดอัดดัยละมีย จาก อิกเราะมะฮฺ จาก จาก อิบน์อับบาซ ว่าท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ได้กล่าวว่า

ياايها الناس اني قد تركت فيكم ان اعتصمتم به فلن تضلوا ابدا كتاب الله وسنة نبيه

โอ้ประชาชนเอ๋ย

ฉันได้ฝากสิ่งสำคัญไว้ในหมู่พวกท่าน

หากพวกท่านได้ยึดมั่นกับมันจะไม่หลงทางอย่างเด็ดขาด

ด ได้แก่คัมภีร์แห่งอัลลอฮ์

และแบบฉบับของศาสดาแห่งพระองค์ [4]

จะสังเกตเห็นว่ากระแสรายงานตัวบทชะดีษดังกล่าว

นั้นเป็น บิดากับบุตร

ซึ่งถือว่าเป็นกระแสรายงานที่น่ารังเกียจ

และไม่เป็นที่เชื่อถือในหมู่นักรายงานด้วยกันกล่าวคือ

อิชมาอีล บินอะบือเวซ และอะบือเวซ ทั้ง ๒

พ่อลูกคู่นี้มิใช่แค่ไม่เป็นที่เชื่อถือเท่านั้น

แต่ยังถูกกล่าวหาว่า

โกหก

เป็นผู้อุปโลกน์และปลอมแปลง事迹อีกต่างหาก

ทัศนะของนักปริญาณ

(ผู้ตรวจสอบสถานภาพของนัก事迹)

เกี่ยวกับสองพ่อลูก

ท่านฮาพิช

มัชชีย

ได้บันทึกไว้หนังสือ

ตะสุชีบุลกะมาล

เกี่ยวกับสองพ่อลูกคู่นี้

โดยรายงานมาจาก

ยะสุยา

บิน

มุอิน

(เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านปริญาณ)

คนหนึ่ง

พูดว่า

อบุเวชกับบุตรชายของเขาไม่เป็นที่เชื่อถือ

เขายังพูดอีกว่า

สองคนนี้เป็นคนขโมย事迹

โดยเฉพาะบุตรชายของเขาไม่สามารถเชื่อถือได้เลย

ท่านนะชาอีย

ได้พูดถึงบุตรชายของอบุเวชว่า

เขาเป็นผู้อ่อนแอและไม่ได้รับความเชื่อถือ

ท่านอะบลุกอซิม ลาล กอฮีย พุดว่า นะซาฮีย
ได้พุดถึงเขาไว้มาก
ถึงขนาดที่ว่าจำเป็นต้องละเว้นฮะดีซของเขา

ท่านอิบนุอะดีย (เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านริฎาล) พุดว่า
อิบนุอะเวซได้รายงานฮะดีซที่ประหลาด จากมาลิก
น้าชายของเขาซึ่งไม่มีผู้ใดยอมรับ [5]

อิบนิ สะญ์รุ ได้กล่าวไว้ในบทนำของหนังสือ
ฟิตฮุลบารียะว่า
ไม่มีใครสามารถนำเอาฮะดีซของอิบนุอะเวซ มาปฏิบัติได้
เพราะท่านนะซาฮียได้กล่าวตำหนิเขาไว้อย่างมากมาย [6]

ท่านฮาฟิซ ชัยยิดอะฮมัด บิน ชิดดีก
ได้บันทึกไว้ในหนังสือ ฟิตฮุลมุลก อัล-อะอูลา
รายงานมาจากท่าน ชะละมะฮฺ บิน ชัยบะฮฺ ว่า
ได้ยินมาจากอิซมาอีล บิน อะบี อูเวซ พุดว่า
ในเวลานั้นเกี่ยวกับเรื่องอุปโลกน

ชาวมะดีนะฮ์ได้แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม
ฉันจึงได้ปลอมสะดีซขึ้นมา [7]

ด้วยเหตุนี้ บุตรชายของเขา (อิซมาอีล บิน อับดุลเวซ) ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ปลอมแปลงสะดีซ ส่วนอิบนิมุฮ์น ได้กล่าวว่าเขาเป็นคนโกหก นอกเหนือจากนั้นสะดีซของเขายังไม่ได้ถูกบันทึกในชะฮะฮียะฮ์ทั้งสอง มุสลิม ตีรรมซีย และหนังสือชีฮาฮ์เล่มอื่นๆ

เกี่ยวกับเรื่องของอับดุลเวซ นั้นเพียงพอแล้ว หากจะนำคำพูดของท่าน อะบูฮาตัม รอซียะฮ์ที่บันทึกในหนังสือ ญัรฮ์ วะ ตะอดีล ที่กล่าวว่า สะดีซของเขาถูกบันทึกไว้จริงแต่ไม่สามารถนำมาเป็นหลักฐานได้

เพราะสะดีซเหล่านั้นไม่แข็งแรงและไม่เป็นที่เชื่อถือ [8]

ท่านอะบูฮาตัมได้รายงานจากท่านอิบนิมุฮ์นว่า อับดุลเวซไม่เป็นที่เชื่อถือ
ริวายะฮ์ทั้งหมดที่รายงานมาจากทั้งสองคนนี้ถือว่าไม่ถูกต้อง และขัดแย้งกับริวายะฮ์ที่เชาะฮียะฮ์

ประเด็นที่หน้าสนใจกว่านั้น
ผู้เล่าชะดีซ
อย่างเช่นท่านฮาгим
นิซาบูรีย
ได้สารภาพถึงความอ่อนแอของชะดีซ
ด้วยเหตุนี้ท่านจึงไม่ทำการตรวจสอบชะนัตของมัน
ดังนั้นชะดีซของเขาจึงจัดเป็นชะดีซที่อ่อนแอ
และไม่เป็นที่เชื่อถือ

ชะนัตที่ ๒ ของริวายะฮฺ (วะชุนนะตี)

ท่านฮาгим
นิซาบูรีย
ได้รายงานจากท่านอบูฮุร็อยเราะฮฺ
ซึ่งเป็น ชะดีซมัรฟูอฺ ว่า

اني قد تركت فيكم شيئين لن تضلوا بعدهما : كتاب الله و سنتي ولن يفترقا حتي يردا عل

ي الحوض

แท้จริงฉันได้ละทิ้งสองสิ่งไว้ในหมู่พวกท่าน
ซึ่งพวกท่านจะไม่หลงทางหลังจากทั้งสองอย่างเด็ดขาด
ได้แก่คัมภีร์แห่งอัลลอฮ์ และชุนนะฮฺของฉัน

และทั้งสองจะไม่แยกออกจากกัน

จนกว่าทั้งสองจะย้อนคืนสู่ฉัน ณ สระน้ำ [9]

ตัวบทของสะดิซดังกล่าวท่านฮาгимได้รายงานด้วยช
ะนัดเช่นนี้ อัฏฏอบบีย จาก ซอลิษ บิน มุซา อัลฎ็อลฮีย
จาก अबดุลอะชีซ บิน รอฟิอ จาก อบีซอลิษ จาก
อบีฮุร็อยเราะฮ

สะดิซดังกล่าว

เหมือนกับสะดิซก่อนหน้านี้ที่ปลอมแปลงขึ้นมาเพราะใน
ชะนัดจะเห็นว่ามี ซอลิษ บิน มุซา อัลฎ็อลฮีย
เป็นผู้รายงานอยู่ด้วย ซึ่งบุคคลคนนี้
บรรดานักริฎาลได้กล่าวถึงเขาไว้อย่างมากมาย เช่น

ท่านยะฮยา บิน มุฮินได้กล่าวว่า ซอลิษ บิน มุซา
เป็นบุคคลที่เชื่อถือไม่ได้ ท่านอะบุฮาตัมรอซียพูดว่า
สะดิซของเขาอ่อนและเป็นมุนكير (ถูกปฏิเสธ)
ซึ่งสะดิซส่วนมากของเขาที่เป็นมุนكيرนั้นนักรายงานสะดิ
ซที่ซิกเกาะฮ (เชื่อถือได้) ได้รายงานไว้
ท่านนะซาอียพูดว่า สะดิซของเขาไม่อาจนำมาบันทึกได้

ในอีกที่หนึ่งท่านพูดว่า

ฮะดีซของเขาเป็นฮะดีซมัตุรุก (ถูกทอดทิ้ง) [10]

ท่านอิบนิสะอ์ร ได้บันทึกไว้ใน ตะฮะฮิบุลตะฮะฮิบ ว่า
อิบนิฮิบบัน พูดว่า ซอลิฮ อิบนิ มุซา
ได้กล่าวบางสิ่งบางอย่างถึงบุคคลที่ซิกเกาะฮะ
แต่คำพูดของเขาไม่เหมือนกับคำพูดของบุคคลเหล่านั้น
เลย สุดท้ายท่านได้พูดว่า ฮะดีซของซอลิฮ เชื่อถือไม่ได้
อะบุนะอีมพูดว่า

ฮะดีซของเขาเป็นฮะดีซมัตุรุกและเป็นฮะดีซมุนกีร [11]

ท่านอิบนิสะอ์ร ได้พูดไว้ใน ตักริบว่า
ฮะดีซของเขาเป็นฮะดีซมัตุรุก
ท่านชะฮะบียได้บันทึกไว้ในกาฮิบ [12] ว่า ฮะดีซของ
เขาอ่อนมาก และกล่าวไว้ใน อัลมีซานอิอติดาล [13] ว่า
ฮะดีซที่กำลังพูดถึงขณะนี้ได้รายงานมาจากเขา
และได้พูดกันว่าเป็นฮะดีซมัตุรุก

ความรู้เกี่ยวกับฮะดีซ แบ่งฮะดีซเป็น ๓ ประเภทดังนี้

๑. สะดือชเซาะฮีย เช่น สะดือชมุตะวาตริ (เชื่อถือได้)
ทั้งคำและความหมาย

๒. สะดือชหะซัน (เชื่อถือได้แต่ไม่ถึงขั้นมุตะวาตริ)

๓. สะดือชเภาะฮีฟ

หมายถึงสะดือชที่ไม่มีคุณสมบัติของเซาะฮียและหะซัน
ในความหมายก็คือสะดือชที่เชื่อถือไม่ได้ เช่น
สะดือชมุรซัล หมายถึง
สะดือชที่ไม่มีเซาะฮาบะฮ์เป็นผู้รายงาน
คนในสมัยต่อจากเซาะฮาบะฮ์ระบุว่านำมาจากท่านศาส
ดา (ซ็อล ฯ)

มุนเคาะฎ็อ

หมายถึงสะดือชที่รอเวียได้ถูกตัดออกไปจากกระแสรายงาน
น โดยนารอเวียที่มัจฮูล (ไม่เป็นที่รู้จัก)
มาใส่ไว้ในกระแสรายงาน
ทำให้กระแสรายงานขาดตอน

มฤกล

หมายถึงสะตีสที่มีรอย

๒

คนหรือมากกว่านั้นได้ถูกตัดออกไปจากกระแสรายงาน
ติดต่อกัน

มดัลลัช มี ๒ ประเภทกล่าวคือ มดัลลัชชนิด
หมายถึงสะตีสที่รอยได้อยู่ร่วมสมัยกัน ได้พบกัน
แต่ไม่ได้ยินการเล่าสะตีส ได้รายงานสะตีสจากเขา
อีกประเภทหนึ่งคือ มดัลลัชชยุค
หมายสะตีสที่รอยได้เสริมเติมแต่งคุณลักษณะของอาจ
ารย์ของตนมากเกินไปจนความเป็นจริงหรือมีอคติ

มอัลลัล หมายถึงสะตีสที่มีสาเหตุเงื่อนงำ
ความบกพร่อง หรือตัวการบางอย่างแอบแฝงอยู่
ซึ่งถ้าเปิดเผยเงื่อนงำนั้นออกมาจะมีผลเสียกับความถูกต้อง
ของสะตีส ซึ่งถ้ามองดูเผิน ๑
แล้วไม่มีข้อบกพร่องแต่อย่างใด

มฏฐะลิบ หมายถึงสะตีสจำนวนที่มากมาย
ซึ่งสะตีสเหล่านั้นเท่าเทียมกัน
โดยไม่อาจแยกแยะได้ว่าสะตีสใดดีกว่ากัน

อีกนัยหนึ่งคือสะดือที่เกิดข้อขัดแย้งกันในตัวบทหรือใน
สายรายงาน

มักลูป หมายถึงสะดือที่คำ ตัวบท
ได้ถูกเปลี่ยนไปด้วยสาเหตุที่เฉพาะเจาะจง หรือคำ ๑
หนึ่งของสะดือได้แทนที่คำอีกคำหนึ่ง
หรือผู้รายงานบางคนหรือสายรายงานได้ถูกเปลี่ยนไป

ซาซ หมายถึงสะดือที่มีปัญหาเนื่องจากรวรียที่เชื่อถือ
ไม่ได้

ได้รายงานสะดือดังกล่าวในลักษณะที่แตกต่างไปจากรอ
รวรียที่เชื่อได้อีกคนหนึ่ง อีกนัยหนึ่ง
รวรียที่ถูกยอมรับได้รายงานสะดือในลักษณะที่ขัดแย้งกับ
บรวรียที่เชื่อถือได้มากกว่าตน
หรือสะดือที่ขัดแย้งกับสะดืออื่นที่มีคุณสมบัติดีกว่า
โดยไม่สามารถเข้ากันได้

มุนกิริ

หมายถึงสะดือที่ผู้รายงานอ่อนได้รายงานขัดแย้งกับผู้รา
ยงานที่เชื่อได้ เป็นสะดือที่แตกต่างไปจากสะดือซาซ

หรือสะตีสซที่มีผู้รายงานเพียงคนเดียว
ซึ่งมีคุณธรรมและความทรงจำไม่ถึงระดับที่จะรับรองได้

มัตรุก หมายถึงสะตีสซที่มีร่ววยเพียงคนเดียว
ซึ่งนักสะตีสซลงความเห็นว่าเขาเป็นคนโกหก
หรือเป็นฟาซิก (ฝ่าฝืน) หรือเป็นผู้หลงลืม
มีความจำที่ไม่ดี หรือเป็นคนขี้สงสัย [14]

อีกประเภทหนึ่งของสะตีสซคือ
สะตีสซที่มีหุ้นส่วนกันระหว่าง เซาะฮีย สะซัน และเฎาะฮ์ฟ
ซึ่งหนึ่งในนั้นคือ สะตีสซมัรฟูอ
หมายถึงสะตีสซที่เซาะฮาบะฮ์ หรือบุคคลในสมัยถัดมา
หรือสมัยหลังจากนั้นได้ระบุว่าป็นคำพูด หรือการกระทำ
หรือการยอมรับของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
และไม่จำกัดว่าสายรายงานจะติดต่อกันหรือไม่
ฉะนั้นสะตีสซมัรฟูอจึงเป็นได้ทั้ง ๓
ลักษณะขึ้นอยู่กับว่าเงื่อนไขใดชัดเจนกว่า

ชะนัดที่ ๓ ของริวายะฮ์ (วะซูนนะตี)

ท่านอิบนิ अबดุล บัรริ ได้บันทึกไว้ในหนังสือ
อัตตัมฮีด [15] ของท่านว่าชะดีซดังกล่าวได้บันทึกไว้โดย
ยกระแสรายงานดังต่อไปนี้

อับดุลเราะฮ์มาน บินยะฮยา จาก อะฮ์มัด บิน ชะฮีด
จาก มุฮัมมัด บิน อิบรอฮีม อัตบีลีย จาก อะลี บิน ซัยด
อัล-พะรออิฏ จาก อัล-ฮุนัยนีย จาก กะซีร บิน अबดุลลอฮ์
บิน อ്ุമร์ บิน เอาฟ จาก บิดาของเขา จาก ปู่ของเขา

อิมามซาฟิฮีย ได้พูดถึง กะซีร บิน अबดุลลอฮ์ว่า
เขาเป็นหนึ่งในผู้กล่าวเท็จ [16] อะบูดาอูดพูดว่า
เขาเป็นหนึ่งในผู้ที่กล่าวเท็จและโกหกที่สุด [17] อิบนิฮับ
บานพูดว่า अबดุลลอฮ์ บิน กะซีร
ได้เขียนตำราชะดีซโดยบันทึกจากบิดา และปู่ของเขา
ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของการปลอมแปลงและการอุปโลกน์ขึ้น
มา ดังนั้นการเล่าชะดีซจากหนังสือ

หรือจากริวายะฮ์ของอัลดลลอฮ์ ฮะรอม (ไม่อนุญาต)
นอกเสียจากว่าด้วยความประหลาดหรือเพื่อการ
หักล้าง [18]

ท่านนะซาอีย์ และท่านดาร์กือฎนีย์ พูดยุ
ฮะดีษของเขาเป็นฮะดีษ มัตรูค ท่านอิมามอะฮ์มัดพูดยุ
ฮะดีษของเขาถือว่าเป็นมุนكير
และตัวของเขาเชื่อถือไม่ได้
ท่านอิบนิมุฮัมมัดก็มีความคิดเช่นนี้เหมือนกัน

แต่น่าประหลาดใจเกี่ยวกับท่าน อิบนิสะอูร์
ที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือ อัต-ตักريب ซึ่งท่านใช้คำว่า
ฎะอ์อีฟ เท่านั้น และสำหรับผู้ที่กล่าวหาว่าเขา
(อัลดลลอฮ์ บิน กะซีร) เป็นคนพูดโกหก
ท่านกล่าวว่าผู้ที่พูดเช่นนั้นเป็นคนสุดโต่งทางความคิด
ขณะที่นักริฎฎาลคนอื่น ๆ
และนักฮะดีษทั้งหลายก่อนหน้านั้นได้ลงความเห็นว่าเขา
เป็นคนโกหก และเป็นนักแต่งฮะดีษ

แม้กระทั่งท่านชะฮะบียยังพูดว่า
เขาเป็นคนมุสาและอ่อนแอมาก (เชื่อถือไม่ได้)

การรายงานโดยปราศจากชะนัศ

อิمامมาลิก ได้บันทึกไว้ในหนังสือ มุวัฏฏาะฮะอ
ของท่านโดยปราศจากชะนัศ
เป็นการรายงานแบบมุรซัล
(ไม่มีเขาชะฮะบียสักคนเป็นผู้รายงาน)
ซึ่งทุกคนทราบดีว่าชะดีษประเภทนี้เป็นชะดีษที่ไม่มีคุณค่า
อันใด [19]

จากการวิเคราะห์เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า

ชะดีษที่กล่าวว่า และซุนนะดี
เป็นชะดีษที่นักรายงานชะดีษ (รอเวีย) ที่โกหกทั้งหลาย
ที่มีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับราชวงศ์อะมะเวียได้แต่ง
ขึ้นมา
โดยมีเจตนาให้ขัดแย้งกับชะดีษที่ถูกต้องที่กล่าวว่า

(วะอิตเราะตี)

ทั้ง

๑

ที่ในหนังสือเซาะฮียะฮ์มุสลิมได้บันทึกไว้โดยใช้คำว่า

อะฮฺลุบัยตี ในหนังสือติรมิซียะฮ์บันทึกไว้โดยใช้คำว่า

อิตเราะตีวะอะฮฺลุบัยตี

ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นสำหรับผู้ที่ทำการศึกษาทุกท่าน

ต้องพิจารณาให้ละเอียดถี่ถ้วน

เป็นการเหมาะสมแล้วหรือที่ท่านได้นำเอาอะดีซที่อ่อนแ

อ (ฎะอ์ฟ) ขึ้นหน้าอะดีซที่เซาะฮียะฮ์ (ถูกต้อง)

จุดประสงค์ของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) จากคำว่า

อะฮฺลุบัยตี ทายาทของฉันนั้นหมายถึงใคร

หมายถึงทายาทชั้นใกล้ชิดพิเศษของท่าน

ได้แก่ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ ท่านอิมามอะลี ท่านอิมามฮะซัน

และท่านอิมามฮุซัยนุ ดังที่ท่านมุสลิมได้บันทึกไว้ในเซาะ

ฮียะฮ์ของท่าน [20] และติรมิซียะฮ์ได้บันทึกไว้ในชุนันของ

ท่าน [21] โดยรายงานมาจากท่านหญิงอาอิชะฮ์ว่า

نزلت هذه الآية على النبي (ص) إنما يريد الله ليذهب عنكم الرجس أهل البيت ويطهركم

م تطهيراً في بيت أم سلمة، فدعا النبي (ص) فاطمة وحسنا و حسينا فجعلهم بكساء

و على خلف ظهره فجعله بكساء ثم قال : اللهم هولاء اهل بيتي فاذهب عنهم الرجس
و طهرهم تطهيرا. قالت ام سلمة: وانا معهم يا نبي الله قال: انت على مكانك و انت ا
لى الخير

โองการดังกล่าวถูกประทานลงมาที่บ้านของท่านหญิง
อุมมุ ซะละมะฮฺ ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ได้เรียกท่านหญิงฟาฏิมะฮฺ ฮะซัน และฮุซัยน
ให้เข้าไปอยู่ในอะบา (ผ้าคลุม)
โดยให้อะลีนั่งข้างหลังของท่านแล้วคลุมพวกเขาด้วยผ้า
คลุมกิซาอ หลังจากนั้นท่านได้กล่าวว่า โอ้อัลลอฮฺ
พวกเขาคืออะฮฺลุลบัยตของฉัน
จงจัดสิ่งโสมนมทั้งหลายให้ออกห่างจากพวกเขา
และโปรดทำให้พวกเขาสะอาดอย่างแท้จริง
อุมมุซะละมะฮฺได้พูดว่า
โอ้เราะซูลของอัลลอฮฺอนุญาตให้ฉันอยู่กับพวกเขาไหม
(ให้ฉันนับฉันว่าเป็นอะฮฺลุลบัยตตามที่โองการได้ประทานล
งมา) ท่านศาสดากล่าวว่า เธอจงอยู่ในที่ของเธอ

(อย่าเข้ามาในผ้าคลุมเลย)

เธออยู่บนหนทางที่ดีแล้ว [22]

ความเข้าใจเกี่ยวกับชะดิชชะเกาะลัยน์

จากการที่ท่านศาสดา (ซีออล ๗)

ได้กล่าวถึงอะฮฺลุลบัยตไว้เคียงข้างกับอัล-กูรอาน

และแนะนำว่าทั้งสองเป็นหูจุมุต (เหตุผล)

ของอัลลอฮฺในหมู่ของประชาชน

ซึ่งสามารถสรุปได้จากคำพูดทั้งสองดังนี้

๑. คำพูดของอิบร่าฮิม (ลูกหลาน) ของท่านศาสดา

(ซีออล ๗) เป็นข้อพิสูจน์เหมือนกับอัล-กูรอาน

ภารกิจที่เกี่ยวกับศาสนาไม่ว่าจะเป็นเรื่องความศรัทธา

หรืออะฮฺกาม (การปฏิบัติ) ต้องยึดถือคำพูดของพวกเขา

และด้วยการมีเหตุผลที่มาจากพวกเขา

ประชาชนจึงไม่มีสิทธิ์ไปหาเหตุผลจากคนอื่น

มุสลิมภายหลังจากที่ท่านศาสดา (ซีออล ๗) ได้จากไป

แม้ว่าในเรื่องปัญหาการเมืองพวกเขาจะแบ่งออกเป็นสอง

งกลุ่มก็ตาม

ซึ่งแต่ละกลุ่มมีเหตุผลของตนเองว่าทำไมพวกเขาจึงยึดถือแตกต่างกัน

แต่ในเรื่องของความรู้และวิชาการของอะฮ์ลุลบัยตุแล้ว พวกเขาต้องไม่ขัดแย้งกัน

เพราะว่าทั้งสองฝ่ายต่างยอมรับและเห็นพ้องต้องกันถึงความถูกต้องของชะดีซชะเกาะลัยน

ซึ่งได้ย้ำเน้นว่าสถานที่ย้อนกลับของความรู้ทั้งหลักความเชื่อ (อะกีดะฮ์) และหลักการปฏิบัติ (อะฮ์กาม) คืออัล-กุรอานและอะฮ์ลุลบัยตุเท่านั้น ฉะนั้น

ถ้าหากประชาชาติอิสลามได้ปฏิบัติตามชะดีซดังกล่าว ความขัดแย้งของพวกเขาก็จะลดน้อยลงทันทีและเอกภาพจะเกิดขึ้นในหมู่ของพวกเขา

๒. อัล-กุรอานเป็นพจนานารถของพระองค์อัลลอฮ์ (ซบ.) บริสุทธิ์จากความผิดพลาดทั้งปวง และมนุษย์ไม่สามารถคิดถึงความผิดพลาดของอัล-กุรอานได้อย่างเด็ดขาดเพราะพระองค์ทรงตรัสรับรองว่า

หนึ่งมีความบริสุทธิ์แต่ไม่ได้เป็นศาสดา

เช่น

ท่านหญิงมัรยัม อัล-กุรอานกล่าวว่า

إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَاصْطَفَاكِ عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ

แท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงเลือกเธอและทรงทำให้เธอบริสุทธิ์

และได้ทรงเลือกเธอให้เหนือบรรดาหญิงแห่งประชาชาติ
ทั้งหลาย [24]

[1] เซาะฮียะมุสลิม เล่มที่ ๔ หน้าที่ ๑๘๐๓ ลำดับที่ ๒๔๐๘
อับดุลบากีย

[2] ชุन्नุดารอมิ เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๔๓๑-๔๓๒

[3] ชุन्नัตริมีชัย เล่มที่ ๕ หน้าที่ ๖๖๓ ลำดับที่

๓๓๗๗๘๘

[4] มุชัตตริอก อัล-ฮากิม เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๙๓

[5] ฮาฟิซ มัชชัย ตะฮ์ซิบุล กะมาล เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๑๒๗

[6] อิบนิ สะญัวร์ อัชเคาะลานีย มุก็อดติมาต ฟัตฮุลบารีย

หน้าที่ ๓๙๑ พิมพ์ที่ ดารุลมะอริพะฮ์

[7] ฮาฟิซ ชัยยิดิอะฮ์มัดฟัตฮุลมุลก อัล-อะอလာ หน้าที่

๑๕

[8] อะบูฮาตัม รอซีย อัล-ญัวร์ฮ์ วัล ตะอดีล เล่มที่ ๕

หน้าที่ ๙๒

[9] มุชัตตริอกฮากิม เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๙๓

[10] ฮาฟิซ มะชัย, ตะฮ์ซิบุล กะมาล เล่มที่ ๑๓ หน้าที่

๙๖

[11] ตะฮ์ซิบุชตะฮิซิบ, อิบนิหะญัวร์ เล่มที่ ๔ หน้าที่ ๓๕๕

[12] ตักรีบ, อิบนิสะญัร ัรณุมมะฮฺ ลำดับที่ ๒๘๙๑

[13] ชะหะบีย มิซานอัล-อิอติดาล เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๓๐๒

[14] อะบฺูฮาตัม รอซีย อัล-ญัรฮฺ วัล ตะฮฺดีล เล่มที่ ๕
หน้าที่ ๙๒

[15] อัตตัมฮีด เล่มที่ ๒๔ หน้าที่ ๓๓๑

[16] อิบนิ สะญัร, ตะฮฺซิบุล ตะฮฺซิบ เล่มที่ ๘ หน้าที่
๓๓๗ พิมพ์ที่ ดารุลฟิกร, ตะฮฺซิบุลกะมาล เล่มที่ ๒๔
หน้าที่ ๑๓๘

[17] เล่มเดิม

[18] อิบนิฮับบาน อัล-มัจรูฮีน เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๒๒๑

[19] มาลิก อัล-มุวัฏฏะฮฺ หน้าที่ ๘๘๙ ฮะดีษที่ ๓

[20] เชาะฮียมุสลิม เล่มที่ ๔ หน้าที่ ๑๘๘๓ ฮะดีษที่
๒๔๒๔

[21] ตีรมิซีย เล่มที่ ๕ หน้าที่ ๖๖๓

[22] คัดลอกมาจาก ฮะซัน บิน อะลี อัซ-ชะกอฟ เชาะฮีย
เชาะลาตุณนะบี หน้าที่ ๒๘๙-๒๙๔

[23] ฟุซซิลัต / ๔๒

[24] อาลิอิมรอน / ๔๒

คำถามที่

๒ : จุดประสงค์คำว่าชีอะฮ์

หมายถึงใคร

คำถามที่ ๒ : จุดประสงค์คำว่าชีอะฮ์ หมายถึงใคร

คำตอบ : ชีอะฮ์ ในภาษาอาหรับหมายถึง
ผู้ปฏิบัติตาม อัล-กูรอ่านกล่าวว่า

لَا بُرَاهِيمَ شِيعَتِهِ مِنْ وَإِنَّ

และแท้จริง ผู้ที่ดำเนินตามแนวทางของเขา (นุฮ์)
นั่น คืออิบรอฮีม ^[1]

ชีอะฮ์

ตามความหมายของนักปราชญ์และมวมุสลิมทั้งหลาย

มายถึง กลุ่มบุคคลที่มีความเชื่อว่าท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ก่อนที่จะสิ้นพระชนม์ไปนั้นท่านได้ทำการแต่งตั้งตัวแทน
(เคาะลีฟะฮ์)

ปกครองประชาชาติมุสลิมเอาไว้โดยกล่าวเป็นสุนทรพจน์
ในวันวาระต่าง ๆ เช่น วันที่ ๑๘ เดือนชุลฮัจญ์ ปี ฮ.ศ. ที่
๑๐ ซึ่งเรียกววันนี้ว่า วันอะฮ์ดิรคุม

เป็นวันที่มีประชาชาติมุสลิมจำนวนมากมาย
(แสนกว่าคน) ได้มารวมตัวกันและท่าน

ได้ทำการประกาศการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการขึ้นในวัน
นี้ และแนะนำว่าตัวแทนของท่านคือ

สถานที่ย้อนกลับของการเมือง ความรู้
และศาสนาภายหลังจากท่าน

ภายหลังจากท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
มุฮาญีรีนและอันซอร ได้แบ่งออกเป็น ๒ กลุ่มกล่าวคือ

๑. กลุ่มที่มีความเชื่อว่าท่าน
ไม่ได้ละเลยการแต่งตั้งให้ใครคนใดคนหนึ่งเป็นตัวแทน
ทำหน้าที่ปกครองประชาชาติภายหลังจากท่าน

ซึ่งตัวแทนที่ได้รับการแต่งตั้ง คือท่านอะลี

บุตรของอะบูฏอลิบ

ผู้ที่ได้มีศรัทธาเลื่อมใสท่านเป็นคนแรก ชนกลุ่มนี้มีทั้งพ

วกรมุฮาญีรีน และอันซอร

บุคคลในชั้นแนวหน้าของกลุ่มเป็นผู้อุโสะที่มาจากตระกูล

ลปะนีฮาซิม

และบรรดาเซาะฮาบะฮ์ในชั้นแนวหน้าเช่นกัน เช่น

ท่านซัลมานฟารซีย ท่านอะบูซัร ท่านมิกดาร์

ท่านค็อบบาน บิน อะริซ

และบุคคลอื่นที่อยู่ในฐานะเดียวกัน

พวกเขาได้ยึดมั่นอยู่กับความเชื่อดังกล่าว

ซึ่งต่อมาได้เรียกพวกเขาว่า ซีอะฮฺของอะลี

(อ.) ตามความเป็นจริงฉายานามดังกล่าว (ซีอะฮฺอะลี)

ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

ได้เป็นผู้ตั้งให้แก่พวกเขาตั้งแต่ท่านยังมีชีวิตอยู่

ครั้งหนึ่งท่านได้ชี้ไปที่ท่านอะลี (อ.) แล้วกล่าวว่า

القيامة يوم الفائزون لهم وشيعته هذا ان ، بيده نفسى والذى

ได้สิ้นพระชนม์ไปแล้ว ซึ่งริเริ่มโดยอับดุลลอฮ์ บินชะบะฮ์
ดังนั้นหากต้องการค้นคว้าที่มาของชีอะฮ์ให้มากขึ้น
ศึกษาได้จากหนังสือ อัซลชีอะฮ์ วะ อุษูลุฮา. อัล-
มูรอญีอาต หรือหนังสืออะฮฺยานุชชีอะฮ์

๒.

กลุ่มที่มีความเชื่อว่าตำแหน่งคิลาฟะฮ์หลังจากท่านศาสดา
า (ซ็อล ๗) มิได้มาจากการแต่งตั้ง
แต่มาจากการเลือกตั้ง ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงให้สัตยาบัน
(บัยอัต) กับท่านอบูบักร์ และต่อมาได้ถูกเรียกชื่อว่า
อฮฺลิซซุนนะฮ์ หรือ ตะฮ์นุนุน ดังนั้นสรุปได้ว่าชน ๒
กลุ่มนี้มีจุดร่วมในเรื่องอุซูล
(มูลฐานหลักของอิสลาม) แต่มีความขัดแย้งกันในเรื่องคิ
ลาฟะฮ์ ผู้เป็นตัวแทนของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
และการเริ่มต้นของชนทั้ง ๒
กลุ่มได้เริ่มต้นมาจากพวกมุฮาญีรีนและอันซอร

[1] ซอฟาต / ๘๓

[2] ญะลาอุดดีน ชุยุฎีย ,ดุรุลมันซูร เล่มที่ ๖
ตอนอธิบายโองการที่ ๓ ซูเราะฮ์บัยยินะฮ์

**คำถามที่ ๓ : ทำไมท่านอะลี บุตร
อะบฏอลิบจึงได้เป็นวะซีย
และตัวแทนของท่านศาสดา (ซ็อลฯ)**

คำถามที่ ๓ : ทำไมท่านอะลี บุตร
อะบฏอลิบจึงได้เป็นวะซีย และตัวแทนของท่านศาสดา
(ซ็อลฯ)

คำตอบ : ดังที่กล่าวไปแล้วว่า ชีอะฮ์
มีความเชื่อเรื่องการแต่งตั้งตัวแทนของท่านศาสดา
(ซ็อลฯ) ก่อนที่ท่านจะสิ้นพระชนม์

และยังเชื่ออีกว่าบรรดาอิมามผู้เป็นตัวแทนของท่านอยู่ใน
ฐานะภาพเดียวกันกับท่านหมายถึงท่านได้รับการแต่งตั้ง
ตั้งจากอัลลอฮ์ (ซบ.)

ตัวแทนของท่านก็ต้องได้รับการแต่งตั้งตั้งจากพระองค์เช่น
เดียวกัน ประวัติการใช้ชีวิตของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ได้ยืนยันเรื่องนี้ไว้อย่างดี

เพราะท่านได้ทำการแต่งตั้งให้ท่านอะลีเป็นตัวแทนของ
ท่านในวาระต่างมากมาย เช่น

๑. เริ่มต้นการบิอฮัต (การแต่งตั้งศาสดา)

ในเวลานั้นพระองค์ อัลลอฮ์ (ซบ.)

ทรงมีบัญชาให้ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) เชิญชวนญาติสนิท

ตามความหมายของโองการที่ว่า (وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ)

จงตักเตือนวงศ์าคณาญาติที่ใกล้ชิดของเจ้า ^[1] ให้พวกเขา

ขายอมรับและเลื่อมใสในพระเจ้าองค์เดียว

เมื่อพวกเขาได้มาทันพร้อมหน้าท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

จึงประกาศว่า

ใครก็ตามได้ช่วยเหลือฉันในภารกิจดังกล่าว

๒. สงครามตะบุก ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

ได้กล่าวกับท่านอะลี (อ.) ว่า

بعدي نبي لا أنه إلا سى مو من هارون بمنزلة منى تكون أن ترضى أما

เจ้าไม่พอใจดอกหรือ

ที่เจ้ากับฉันอยู่ในฐานะเดียวกันกับฮารูนและมุซา
นอกเสียจากว่าจะไม่มีนบีภายหลังจากฉันอีก [2]

ฐานะของท่านฮารูนคือ

เป็นวะซีเยและเป็นตัวแทนโดยตรงของท่านศาสดามุซา

(อ.) ท่านอะลี (อ.) เช่นกันเป็นเคาะลีฟะฮ์
และเป็นตัวแทนโดยตรงของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

๓. ปี ฮ.ศ.ที่ ๑๐ เมื่อท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

เดินทางกลับจากการบำเพ็ญฮัจญ์ครั้งสุดท้าย

(ฮัจญะตุลวะดา) เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อว่า
เขาะดีรคุม ท่านกลางประชาชนจำนวนมาก

ท่านได้ประกาศแต่งตั้งให้ท่านอะลี (อ.)

เป็นตัวแทนปกครองบรรดามุสลิม
และมุอิมทั้งหลายโดยกล่าวว่า

مولاه علي فهذا مولاه كنت من

ใครก็ตามที่ฉันเป็นผู้ปกครองเขา
ดังนั้นอะลีก็เป็นผู้ปกครองเขาด้วย

ประเด็นสำคัญจะสังเกตเห็นว่าท่านศาสดาได้เริ่มกล่า
วเทศนาโดยกล่าวว่า

أنفسكم من بكم أولى أأست

ฉันนั้นไม่ได้ดีไปกว่าตัวของพวกเจ้าดอกหรือ ซึ่งบรร
ดามุสลิมทั้งหลายที่อยู่ ณ
ที่นั้นได้กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ใช่
ท่านนั้นดีกว่าชีวิตของพวกเรา เมื่อเป็นเช่นนี้จุดประสง
ค์ของคำว่า เมลา ที่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ได้กล่าวนั้นหมายถึง
ฐานะภาพที่สูงส่งกว่า เป็นผู้มีการเลือกสรรที่สมบูรณ์เห
นือบรรดามุอิมทั้งหลาย

ซึ่งตำแหน่งนั้นท่านได้พิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นของท่านอะลี
ชนกัน และท่านฮัซซาน บิน ซาบิต
ได้ถ่ายทอดเหตุการณ์ประวัติศาสตร์แห่งเกาะดีร์ในวันนี้
นไว้เป็นบทกลอนว่า

مناديا بالرسول واسمع بحم نبيهم الغدير يوم يناديهم

التعاميا أهنأك يبدوا ولم فقالوا ونبيكم مولاكم فمن فقال

عاصيا الولاية في منّا تلق ولم نبينا أنت و مولانا لهك إ

وهاديا اماما بعدي من رضيتك فإني علي يا قم: له فقال

مواليا صدق اتباع له فكونوا وليه فهذا مولاه كنت فمن

معاديا عليا عادى للذى وكن وليه وال اللهم: دعا هناك

ได้ร้องเรียกพวกเขาในวันเกาะดีร์โดยศาสดาของพ
วกเขา ณ คุม และได้ฟังท่านศาสดากล่าวเทศนา

ท่านกล่าวว่า ใครเป็นผู้ปกครองและเป็นนะบีของเจ้า
พูดว่า ณ ที่นี่ไม่มีใครเคยเป็นผู้ปกครองเรา

พระเจ้าของท่านคือผู้ปกครองและท่านคือนะบีของเรา และจะไม่พบผู้ใดที่ปฏิเสธวิลายะฮ์ของท่าน

ดังนั้นท่านได้บอกเขาว่า ลุกขึ้นเถิด โอ้อะลี แท้จริงฉันจะแต่งตั้งเจ้าให้เป็นอิมามผู้นำภายหลังจากฉัน

ใครก็ตามที่ฉันเป็นผู้ปกครองเขาและนี่คือผู้ปกครองเขา พวกเขาจงปฏิบัติตามเขาผู้ปกครองที่แท้จริง

ณ ที่นั้นท่านได้ดูอาอว่า
โอ้อัลลอฮฺโปรดรักผู้ที่รักวะลีของเขา
และโปรดเป็นศัตรูกับผู้ที่ เป็นศัตรูกับอะลี [3]

ฮะดีษเกาะดีร เป็นฮะดีษมุตะวาติรของอิสลาม
(ถูกต้องเชื่อถือได้อย่างมั่นใจ)
ซึ่งนอกเหนือจากอุละมาอฺฝ่ายชีอะฮฺแล้ว
ยังมีอุละมาอฺฝ่ายอัสลิซซุนนะฮฺอีกประมาณ ๓๖๐
ท่านเป็นผู้รายงาน [4] ซึ่งสามารถสืบไปถึง เซาะฮาบะฮ์

๑๑๐ ท่าน และสะดีซดั่งกล่าวยังมีอุละมาอิสลามอีก ๒๖
ท่าน เขียนถึงชะนัด และสายสืบ

ท่านอะบุนญะอ์ฟร ฎ็อบรีย

นักประวัติศาสตร์ชื่อดังของมุสลิมได้รวบรวมชะนัดของสะ
ดีซดั่งกล่าวไว้ในหนังสือสองเล่มใหญ่ของท่าน
ท่านที่สนใจสามารถค้นหารายละเอียดเพิ่มเติมได้จากห
หนังสือ อัล-ฆะอะดีร

[1] ชุอะรออ / ๒๑๔

[2] ซึเราะฮ์ อิบนิ ฮิซาม เล่มที่ ๒ หน้าที่

๕๒๐, เซาะวาอิกุลมุฮ์เราะเกาะฮ์, อิบनुฮะญัวร์

พิมพ์ครั้งที่สอง อียิปต์ บาบที่ ๙ หมวดที่ ๒ หน้าที่ ๑๒๑

[3] อัล-มะนากีบ คอระชะมีย มาลิกีย หน้าที

๘๐, ตัซกีเราะะตุลคอส อัลอุมมะฮฺ ซิบตี อิบนิ เญาซีย

ฮะนะฟีย หน้าที ๒๐, กิฟายะตุตตอลิบ หน้าที ๑๗

[4] ตัวอย่างหนังสือเช่น อัซ-เซาะวาอิกุลมุฮฺเราะะเกาะฮฺ

อิบนุสะอฺฎร์ พิมพ์ครั้งที่ ๒ อียิปต์ บาบที ๙ หมวดที ๒

หน้าที ๑๒๒

คำถามที่ ๔ : อะอิมมะฮฺเป็นเป็นใคร

คำถามที่ ๔ : อะอิมมะฮฺเป็นเป็นใคร

คำตอบ : ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า

ภายหลังจากท่านยังมีเคาะลีฟะฮฺอีก ๑๒ ท่าน

ซึ่งทั้งหมดเป็นชาวกุเรช

และความยิ่งใหญ่ของอิสลามอยู่ไ้ร่วมเงาแห่งคิลาฟะฮฺข

องพวกเขา

ท่านญาบิร ซัมเราะฮฺพูดว่า

لم كلمة قال ثم خليفة عشر اثني الى عزيزا الاسلام لا يزال يقول (ص) الله رسول سمعت
قریش من كلهم : فقال ؟ قال ما لأبي فقلت اسمعها

ฉันได้ยินท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) กล่าวว่า
อิสลามจะมีเคาะลีฟะฮ์ที่ยิ่งใหญ่ถึง ๑๒
ท่านหลังจากนั้นท่านได้กล่าวคำพูดหนึ่งแต่ฉันไม่ได้ยิน
ฉันจึงได้พูดกับบิดาว่า ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) พูดว่าอะไร
บิดาได้บอกฉันว่า พวกเขาทั้งหมดเป็นชาวกูเรซ ^[1]

ประวัติศาสตร์อิสลามได้ยืนยันให้เห็นสิ่งนี้ได้เป็นอย่างดี
ว่า ตลอดเวลาที่ผ่านมาท่านจะไม่พบว่า มี ๑๒
เคาะลีฟะฮ์ใดทำหน้าที่ปกป้องอิสลามที่บริสุทธิ์ได้ดีเยี่ยม
ไปกว่า ๑๒ เคาะลีฟะฮ์ หรืออิมามตามที่ชีอะฮ์ได้ศรัทธา
เพราะว่าเคาะลีฟะฮ์ ๑๒ ท่านที่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ได้แต่งตั้งไว้
พวกเขาได้เป็นเคาะลีฟะฮ์ทันทีหลังจากท่านศาสดา
(ซ็อล ฯ)

จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องทราบว่า เคาะลิฟะฮ์ทั้ง ๑๒
ท่านนั้นเป็นใคร ฉะนั้นถ้าหากไม่นับเคาะลิฟะฮ์ ๔
ท่านแรก ตามนियามของอหฺลิซซุนนะฮ์เรียกว่า
เคาะลิฟะฮ์รอชิดีน
ท่านจะไม่พบว่ามิเคาะลิฟะฮ์ท่านใดอีกที่ทำให้อิสลามพ
บกับความแข็งแกร่ง
ดังที่เราได้ประจักษ์ชัดกับชีวประวัติของบรรดาเคาะลิฟะ
ฮ์แห่งอะมะเวียหรือ อับบาซีเย แต่สำหรับ ๑๒
อิมามผู้บริสุทธิ์ที่ฝ่ายชีอะฮ์มีความเชื่อ
ล้วนเป็นผู้มีความยำเกรง
มีความบริสุทธิ์ปราศจากบาปและความผิด
เป็นผู้ปกป้องซุนนะฮ์ของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
และความศักดิ์สิทธิ์ของอัล-
กุรอานได้อย่างดีเยี่ยมด้วยชีวิต
จนเป็นที่สนใจของเหล่าบรรดาเซาะฮาบะฮ์ ตาบิอิต
ตาบิอีนและชนในรุ่นต่อมา
และประวัติศาสตร์ยังได้จารึกความรู้ ความสัตย์จริง
และความกล้าหาญไว้อย่างละเอียด

สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นหลักฐานยืนยันถึงความถูกต้องของพว
กเขา อิมามทั้ง ๑๒ ท่านได้แก่

๑. อะลี บิน อะบี ฏอลิบ
๒. ฮะซัน บิน อะลี (มุจตะบา)
๓. ฮุซัยนุ บิน อะลี (ชัยยิดุช ชุสะดา)
๔. อะลี บิน ฮุซัยนุ (ชัยนุลอาบิตีน)
๕. มุฮัมมัด บิน อะลี (บากิร)
๖. ญะอ์ฟัร บิน มุฮัมมัด (ซอดิก)
๗. มุซา บิน ญะอ์ฟัร (กาซิม)
๘. อะลี บิน มุซา (ริฎอ)
๙. มุฮัมมัด บิน อะลี (ตะกีเย)
๑๐. อะลี บิน มุฮัมมัด (นะกีเย)
๑๑. ฮะซัน บิน อะลี (อัชการีย)

๑๒. อิมามมะฮฺดี (กออิม) ซึ่งมีรวิวายะฮฺมุตะวาติร (เชื่อถือได้) กล่าวถึงท่านในฐานะของ มะฮฺดีเมอาอูด เล่าโดยนักสะดีซของอิสลาม

ชีวประวัติของบรรดาผู้นำที่บริสุทธิ์ ซึ่งท่านศาสดา (ซ็อล ๗) ได้กล่าวนามไว้อย่างชัดเจน สามารถศึกษาเพิ่มเติมได้จากหนังสือดังต่อไปนี้

ตัซกีเราะฮฺตุลคอซ (ตัซกีเราะฮฺ คอซุลอุมมะฮฺ)
กิฟายะตุลอะชีร วะพะยาตุลอะอยาน
หรืออะอยานุซซ็อะฮฺ (คั่นคว่ำและวิจัยโดยซัยยิด มุฮฺซิน
อะมีน อามิลี) เป็นหนังสือที่มีความสมบูรณ์กว่า ๓
เล่มแรก

ได้ถูกประทานลงมา บรรดามุสลิมได้ถามท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) ว่าจะให้พวกเรากล่าวเซาะละวาตอย่างไร
ท่านศาสดา (ซ็อล ๗) กล่าวว่า

اَلْبَتَاءُ الصَّلٰوةَ عَلَيَّ لِاتَّصَلُّوْا

พวกเจ้าจงอย่ากล่าวเซาะละวาตที่ไม่สมบูรณ์แก่นั้น
พวกเขาได้ถามอีกว่า
และจะให้พวกเราเซาะละวาตอย่างไร
ท่านศาสดากล่าวว่า

مُحَمَّدٌ آلَ عَلِيٍّ وَ عَلِيٌّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِمْ

โอ้อัลลอฮ์ โปรดประสาทพรแด่มุฮัมมัด
และลูกหลานของมุฮัมมัด [2]

ฐานะภาพของบรรดอะฮ์ลุลบัยตนั้นสูงส่ง
ถึงขนาดที่อิหม่ามซาฟีอีัย ได้กล่าวเป็นบทกลอนไว้ว่า

انزله القرآن في الله من فرض حبكم الله رسول بيت اهل يا

له صلوة لا عليكم يصل لم من انكم القدر عظيم من كفاكم

โอ้อะฮฺลุลบัยตของท่านเราะฮฺลุลความรักต่อพวกท่าน
เป็นข้อบังคับจากอัลลอฮฺทรงประทานไว้ในกุรอาน

ความยิ่งใหญ่และฐานะภาพอันสูงส่งของท่าน
เพียงพอแล้วหากใครไม่กล่าวเซาะละวาตต่อท่านเท่ากับ
เขาไม่ได้นะมาซ ^[3]

[1] อะฮฺซาบ / ๕๖

[2] อัซ-เซารวาอิกุล มุฮฺเราะเกาะฮฺ อิบน์ฮะญัวร์ พิมพ์ครั้งที่
๒ มักตะบะตุล กอฮฺเราะฮฺ อียิปต์ บาบที่ ๑๑ หมวดที่ ๑
หน้าที่ ๑๒๖, ตั๊บซีร์อัดดุรุลมันซุร เล่มที่ ๕
ตอนอธิบายโองการที่ ๕๖ ซุเราะฮฺอะฮฺซาบ
โดยรายงานมาจากบรรดานักสะดีซ
และเจ้าของตำราชีฮาสฺ และ มุซันดทั้งหลาย เช่น
อับดุลเราะฮฺซาก อิบน์อะบีชัยบะฮฺ อะฮฺมัด
บุคอรี, มุสลิม, อะบูดาอูด, ตีรมิซีย, นะซาอี, อิบน์มาญ

ะฮฺ, และอิบน์มูรตะวียะฮฺ รายงานมาจากกะอับ อิบนิ
อุจเราะฮฺ จากท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

[3] อัซ-เซาะวาอิกุล มุฮฺเราะเกาะฮฺ บาบที่ ๑๑ หน้าที่
๑๔๘, หมวดที่หนึ่ง หนังสืออิติฮาฟ ชัรบอวีย หน้าที่
๒๙, มุซาริกุลอันวาร ฮัมซาเวีย มาลิกี หน้าที่
๘๘, วัลมะวาอิบ ชัรกอเนีย และอัล-อิซฮาฟ ชุบบาน
หน้าที่ ๑๑๙

คำถามที่

**๖ : ทำไมจึงถือว่าบรรดาอิมามเป็นผู้บริ
สุทธิ์ (มะอฺซุม)**

คำถามที่

๖ : ทำไมจึงถือว่าบรรดาอิมามเป็นผู้บริสุทธิ์ (มะอฺซุม)

คำตอบ : การเชื่อว่าบรรดาอิมามทั้งหมดซึ่งเป็นลูกห
ลานของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) เป็นผู้บริสุทธิ์ (มะอฺซุม)
นั้น มีเหตุผลมากมาย แต่ ณ
ที่นี้จะขอกล่าวเป็นสังเขปเพียงเหตุผลเดียว

จากการรายงานทั้งชีอะฮ์ และซุนนีย์ว่า
ในช่วงบั้นปลายสุดท้ายแห่งชีวิตอันจำเริญของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ได้กล่าวสั่งเสียว่า

الحوض عليّ يرثني حتى يفترقا لن أهما و بيتي وأهل الله كتاب الثقلين فيكم تارك اني

ฉันได้ฝากสิ่งหนักสองสิ่งไว้ในหมู่พวกท่านได้แก่
คัมภีร์แห่งอัลลอฮ์ และอะฮ์ลุลบัยตฺของฉัน
ทั้งสองจะไม่มีวันแยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด
จนกว่าทั้งสองจะย้อนคืนสู่ฉัน ณ สระน้ำ [1]

ประเด็นสำคัญที่ควรพิจารณาคือ
ไม่เป็นที่สงสัยว่าอัล-กุรอานนั้นปราศจากความผิดพลาด
และการเปลี่ยนแปลง
ซึ่งจะถูกเปลี่ยนแปลงได้อย่างไรเมื่อผู้ประทานอัล-
กุรอานคือพระองค์อัลลอฮ์ (ซบ.)
ผู้นำมาคือท่านญิบรออีล และผู้รับคือท่านศาสดา (ซ็อล
ฯ) และความบริสุทธิ์ของทั้งสามพระองค์นั้น
เป็นที่ประจักษ์ชัดดุจดั่งแสงพระอาทิตย์ตอนกลางวัน

บรรดามุสลิมทั้งหลายต่างยอมรับว่าการรับวะฮีย์ของท่านศาสดา การปกป้อง และการเผยแผ่ นั้นสะอาดบริสุทธิ์ปราศจากความผิดพลาด ดังนั้นเมื่ออัล-กุรอานมีความบริสุทธิ์ ถูกต้อง และมีความมั่นคงเช่นนั้น อะฮ์ลุลบัยตของท่านศาสดาก็เช่นกันมีความบริสุทธิ์และปราศจากความผิดพลาด

เนื่องจากว่า ฮะดีษดังกล่าวท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ได้แนะนำว่าอะฮ์ลุลบัยตคือผู้ชี้นำ ประชาชาติ และอยู่ในฐานะเดียวกับอัล-กุรอาน และด้วยกฎดังกล่าวนั่นเองทั้งสอง (อัล-กุรอานและอะฮ์ลุลบัยต) จึงมีความบริสุทธิ์เหมือนกัน

อีกเหตุผลหนึ่ง

ยังไม่พบว่ามีบุคคลใดที่ไม่ได้เป็นมะอฮุมได้ถูกนำไปเทียบชั้นกับอัล-

กุรอาน เหตุผลที่แสดงไว้อย่างชัดเจนที่สุดว่าบรรดาอะฮ์

ลุลบัยตุเป็นผู้บริสุทธิ์คือ คำพูดของท่านศาสดา (ซีออล ๗)
ที่กล่าวว่า

الحوض عليّ يردا حتى يفترقا لن

ทั้งสองจะไม่มีวันแยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด
จนกว่าทั้งสองจะย้อนคืนสู่ฉัน ณ สระน้ำ

ถ้าหากบรรดาอหับบัยตุ

ไม่ปลอดภัยจากความผิดพลาดหรือได้ล่วงไปทำบาป

พวกเขาต้องแยกทางจากอัล-กุรอาน

คัมภีร์ที่บริสุทธิ์อย่างแน่นอน

แต่สิ่งนั้นไม่อาจเกิดขึ้นได้เพราะท่านศาสดา (ซีออล ๗)

ได้ย้ำเน้นและกล่าวว่าไม่มีทางเป็นเช่นนั้นอย่างเด็ดขาด

อย่างไรก็ตามเป็นที่แน่นอนว่าจุดประสงค์ของอะฮ์ลุลบัย

ตุตามคำกล่าวของท่านศาสดา (ซีออล ๗)

ไม่ได้หมายรวมไปถึงลูกหลานทั้งหมดของท่าน

เพราะทั้งหมดนั้นไม่ได้บริสุทธิ์ปราศจากมลทินทุกคน

ฉะนั้นจึงเหลือกลุ่มลูกหลานที่เฉพาะเจาะจงเป็นพิเศษ
ช ที่ได้รับเกียรติยศและฐานันดรอันสูงส่งนี้
ซึ่งได้แก่บรรดาอิมามแห่งอะฮฺลุลบัยต (อ.)
ที่ตลอดหน้าประวัติศาสตร์คือผู้ทำการพิทักษ์รักษาชนน
ะษะฮฺของท่านศาสดา (ซ็อล ๗) อัล-
กุรอานและอิสลามศาสนาที่บริสุทธิ์เพื่อประชาชาติมุสลิม
มาจนถึงทุกวันนี้

[1] มุขัตตหรือกษากิม ญชที่ ๓ หน้าที่ ๑๔๘, อัช-
เซาะวาอิกุล มุขเราะเกาะฮุ บาบที่ ๑๑ หน้าที่
๑๔๙, และรูปประโยคที่ใกล้เคียงกันในหนังสือ
กันซุลอุมาล ญชที่ ๑ บาบ อัล-อิอติซามบินกิตาบ
วัชซุนนะฮุ หน้าที่ ๔๔, มุขนัดอะฮ์มัด ญชที่ ๕ หน้าที่
๑๘๒, ๑๘๓ และในตำราเล่มอื่น ๆ

คำถามที่

๗ : ทำไมเวลาอะซานต้องกล่าวว่อัชชะดุ

อันนะอะลียันวะลีลลอฮุ

และต้องยืนยันถึงวิลาเยฮ์ของท่านอะลีด้วย

ย

คำถามที่

๗ : ทำไมเวลาอะซานต้องกล่าวว่อัชชะดุอันนะอะลียัน
วะลีลลอฮุ และต้องยืนยันถึงวิลาเยฮ์ของท่านอะลีด้วย

คำตอบ : เป็นการดีก่อนที่จะตอบปัญหาโปรดพิจารณาถึงประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

๑. บรรดาฟุเกาะฮาของชีอะฮ์ทุกท่าน
(ผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านนิติศาสตร์อิสลาม)

ได้ลงความเห็นตรงกันว่า

การยืนยันถึงวิลายะฮ์ของท่านอิมามอะลี (อ.)

ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของอะซานและอิกอมะฮ์

และไม่มีใครมีสิทธิ์อ้างว่าการยืนยันดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่ง
ของทั้งสอง

๒. ท่านอิมามอะลี (อ.) ตามทัศนะของอัล-
กुरอานเป็นหนึ่งในเอาลียาอของอัลลอฮ์
และโองการดังที่จะกล่าวต่อไปนี้ได้ยืนยันว่า
ท่านมีอำนาจ วิลายะฮ์เหนือบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย
อัล-กुरอานกล่าวว่า

رَاكِعُونَ وَهُمْ الزُّكُورَةُ وَيُؤْتُونَ الصَّلَاةَ يُقِيمُونَ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ وَرَسُولُهُ اللَّهُ وَلِيكُمْ إِيمًا

แท้จริงผู้ปกครองของสุเจ้า

คืออัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ และบรรดาผู้ศรัทธา

ที่ดำรงนะมาซ และจ่ายชะกาต ขณะพวกเขากำลังโค้ง
การวะ [1]

ริวายะฮ์ซุฮัยฮ์ และมุซันนัดต่าง ๆ

ของอฮฺลิซซุนนะฮ์ได้ยืนยันว่า

โองการดังกล่าวได้ถูกประทานให้แก่ท่านอะลี (อ.)

ซึ่งขณะนั้นท่านกำลังรูกูและได้บริจาคแหวนให้กับคน

ยากจน หลักฐานที่ยืนยันเรื่องนี้มีมากจนไม่อาจนำมากล่า

วได้ทั้งหมดแต่จะขอกกล่าวเพียงบางเล่มเท่านั้น เช่น

ตัฟซีร ฎ็อบรีย เล่มที่ ๖ หน้าที่ ๑๘๖, อะฮฺกามุลกุรอาน

เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๕๔๒, ตัฟซีรบายฎอวีย เล่มที่ ๑ หน้าที่

๓๔๕, ตัฟซีรอัดดุรุลมันซุร เล่มที่ ๒ หน้าที่

๒๙๓ เมื่อโองการดังกล่าวได้ประทานให้กับท่านอะลีเร

ียบร้อยแล้ว ท่านสะซาน บิน ซาบิต

ได้กล่าวเป็นบทกวีว่า

رَاعِ حَيْرَ يَا الْقَوْمَ نَفُوسَ فِدْنِكَ رَاعِ أَنْتَ إِذَا أُعْطِيتَ الَّذِي فَأَنْتَ

الشَّرَائِعِ مُحْكَمَاتٍ فِي وَبَيْنَهَا وَلايَةِ حَيْرَ اللَّهُ فِيكَ فَأَنْزَلِ

ท่านคือผู้ที่บริจาคขณะรูกูอ ชีวิตทั้งหลายยอมพลี
เพื่อท่านโอ้ผู้ดำรงการรูกูอที่ดีที่สุด

อัลลอฮฺทรงประทานวิลาเยฮฺที่ดีที่สุดแก่ท่าน ทรงแจ้
งไว้ในอะฮฺกามชะรีอัตทั้งหลาย

๓. ท่านศาสดา (ซ็อล ๗) กล่าวว่า
(إنما الاعمال بالنيات) แท้จริงการกระทำนั้นขึ้นอยู่กับเจตนาของ
งมนุษย์

ด้วยเหตุนี้ถ้ายอมรับว่าวิลาเยฮฺของท่านอะลี (อ.)
เป็นหนึ่งในอูซูลที่อัล-กูรอานกล่าวถึง
อีกด้านหนึ่งประโยคที่กล่าวถึงไม่ได้มีเจตนาให้เป็นส่วน
หนึ่งของอะฮฺซานและอิกอมะฮฺ
ฉะนั้นจะมีปัญหาอะไรหากจะกล่าวถึงความจริงนี้ไว้เคียง
ข้างกับการปฏิญาณยืนยันถึงการเป็นศาสดาของท่านนะ
บี

สิ่งจำเป็นที่ต้องกล่าวถึงคือ
ถ้าสมมุติว่าการกล่าวบางประโยคใน อะฮฺซานเป็นการกร

ะทำไมดี หรือไม่ถูกต้อง
ด้วยเหตุนี้ซึ่งอะฮ์จึงถูกตำหนิว่าเป็นพวกบิดอะฮ์ทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ถ้าอย่างนั้นสองเรื่องนี้ท่านจะอธิบายอย่างไร

๑.

ประวัติศาสตร์ที่เป็นที่ยอมรับยืนยันว่าประโยคที่กล่าวว่า

الْعَمَلُ خَيْرٌ عَلَى حَيٍّ

เป็นส่วนหนึ่งของอะฮาน

ดังปรากฏหลักฐานในหนังสือดังต่อไปนี้ กันซุลอุมาล
กิตาบอัซ-เซาะลาฮ์ เล่มที่ ๔ หน้าที่ ๒๖๖
จากอัญมณีอบรอยพูดว่าท่านบิลาลได้อะฮานในตอนเช้า
ว่า (حَيٌّ عَلَى خَيْرِ الْعَمَلِ) ซุนันบัยฮะกีญ เล่มที่ ๑ หน้าที่
๔๒๔/๔๒๕, มุวัฏฏะฮะฮ์ มาลิก เล่มที่ ๑ หน้าที่
๙๓ ขณะในสมัยของท่านเคาะลีฟะฮ์อุมร์ท่านได้เกรงว่า
การที่ประชาชนได้ยินประโยคนี้ทุกวันจะทำให้พวกเขา
คิดว่าการนะมาซเป็นการกระทำที่ดีที่สุด
และจะเป็นสาเหตุทำให้พวกเขาไม่คิดทำญิฮาดอีกต่อไป

ท่านจึงได้ตัดประโยคนี้ออกจากอะซาน ดังปรากฏหลักฐานในหนังสือ กัณฐลอิรฟาน เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๑๕๘, อัศศิรอตอลมุสตะกิม วะญะวาฮิรุลอัคบาร์ วัลอาซารุ เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๑๙๒, ซัรฮ์ อัตตัจรียัด กุชจี ตอนกล่าวถึงอิมามะฮ์ หน้าที่ ๔๘๔พูดว่า ท่านอุมร์ได้ขึ้นมิมบَّر และพูดว่า โอ้ประชาชนเอ๋ย มีอยู่สามประการในสมัยท่านศาสดา ฉันได้สั่งห้ามมัน ได้ทำให้มันเป็นชะรอม และลงโทษผู้กระทำได้แก่ มุตะอะฮ์นิซาอฺ มุตะอะฮ์ฮัจญ์ และประโยคที่ว่า ฮัยยะ อะลา ค็อยริลอะมัล

๒. ประโยค (الصلاة خَيْرٌ مِنَ النَّوْمِ)

ประโยคนี้ไม่มีในสมัยท่านศาสดา (ซีออล ๗)

และไม่ใช้ส่วนหนึ่งของอะซาน

แต่ต่อมาประโยคนี้ได้ถูกกล่าวเพิ่มในอะซาน ^[2] ด้วยเหตุ

นี้ท่านซาฟิฮียได้พูดไว้ในหนังสือ อัล-อุม ว่า

يذكره لم محذورة أبا لأنّ "النوم من خير الصلاة" الاذان في اكره

ฉันไม่ชอบเลยที่ในอะซานนั้นต้องกล่าวว่า อัส-
เซาะลาฮ์คือยรุน มินันนุุม
เพราะว่าไม่มีนักสะดีซหรือรอเวียนำมาบันทึกในสะดีซขอ
งตน [\[3\]](#)

[1] มาอิตะฮ์ / ๕๕

[2] กัณฐลุมบาล, กิตาบุซเซาะลาฮ์ เล่มที่ ๔ หน้าที่ ๒๗๐

[3] คัดลอกมาจาก ตะลาอิลุซ ซิดกฺ เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๙๗

คำถามที่ ๘ : มะฮฺดี

อาลิมฮัมมัดเป็นใคร

ทำไมต้องรอคอยการมาของท่านด้วย

คำถามที่ ๘ : มะฮฺดี อาลิมฮัมมัดเป็นใคร

ทำไมต้องรอคอยการมาของท่านด้วย

คำตอบ : เป็นเรื่องที่คัมภีร์แห่งฟากฟ้าทุกเล่มมีความ
เห็นพ้องต้องกัน

กล่าวคือต้องมีผู้มาปลดปล่อยและปรับปรุงโลกให้พบกับ

ความยุติธรรมในยุคนสุดท้าย

ซึ่งเรื่องนี้ไม่ใช่เฉพาะสังคมมุสลิมเท่านั้นที่รอคอย

แต่สังคมของพวกยะฮูดี

และนัชรอนีก็รอคอยผู้ที่มีความยุติธรรมที่จะมาทำหน้าที่
นี้เช่นกัน ดังนั้นถ้าได้ศึกษาคัมภีร์อะฮดี อะติก
และอะฮดีญะดีด (อะฮดี อะติกได้แก่ มะชามิมร ดาวูด
มัชมูร ๙๖/๙๗ และกิตาบดาลยาน นะบี บาบที่ ๑๒,
อะฮดีญะดีด ได้แก่อินญีล มะตา บาบที่ ๒๔, อินญีลมัรกุซ
بابที่ ๑๓, อินญีลเลากา บาบที่ ๒๑,
ได้กล่าวถึงมะฮดีมาอูดในฐานะของผู้มาปลดปล่อยโลก
จะได้รับความกระจ่างชัดจนมากยิ่งขึ้น

เกี่ยวกับเรื่องนี้ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ได้กล่าวไว้
และบรรดานักสะดีซได้เล่าต่อกันมาว่า ท่านศาสดา
ได้กล่าววว่า

جوراً ملئت كما عدلاً يملأها بيتي اهل من رجلا الله لبعث يوم إلا الدهر من يبقى لولم

ถ้าหากโลกจะไม่มีเวลาเหลืออีก

นอกจากเพียงวันเดียว

อัลลอฮ์จะทรงให้ชายหนุ่มจากครอบครัวของฉันปรากฏ
ออกมา เพื่อทำให้โลกนี้เปี่ยมล้นไปด้วยความยุติธรรม
ดังเช่นที่เคยเปี่ยมล้นด้วยความอธรรมมาแล้ว ^[1]

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้นว่า

ความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าจะมีผู้มาปรับปรุงโลก
เป็นที่เห็นพ้องต้องกันของศาสนาที่เชื่อในพระเจ้าองค์เดีย
ย

นอกจากนั้นยังมีริวายะฮ์จำนวนมากถูกบันทึกไว้ในหนังสือ
ชีฮฮาฮ์ และมะซา นีดของอหฺลิซซุนนะฮ์
และบรรดานักฮะดีซ และผู้ศึกษาวิจัยทั้งซุนนี
และชีอะฮ์ได้เขียนตำรา มากเกี่ยวกับท่านอิมามมะฮฺดี

(อ.) ดังปรากฏชื่อหนังสือต่อไปนี้ เช่น อัล-บะยาน ฟิ
อัคบาร์ ซอฮิบุซซะมาน ผู้วิจัย มุฮัมมัด บิน ยูซุฟ อิบน์
อัล-กันญี ซาฟิฮีย, หนังสืออัล-บรฮาน ฟิ อะลามาท
มะฮฺดี อาคิรุซซะมาน ผู้วิจัย อะลี บิน ฮิซามุดดีน

รู้จักในนามของ มุตะตะกีย ฮินดี, อัล-มะฮดี
วัลมะฮดีวะยะฮ์ ผู้วิจัย อะฮ์มัดอะมีน มิซรี

บรรดาวิชาเยฮ์เหล่านี้ได้บอกถึงคุณลักษณะพิเศษ
และสัญลักษณ์ของมะฮดีที่จะมาปรากฏนั้นถูกต้องตรงกับ
บทของท่านอิมามฮะซัน อัซ การีย
(อ.) ^[2] ซึ่งเป็นอิมามท่านที่ ๑๑ ของชีอะฮ์
ตามพื้นฐานของวิชาเยฮ์ดังกล่าวนี้ท่านอิมามมีชื่อเดียว
กันกับท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ^[3] เป็นอิมามท่านที่ ๑๒
ของชีอะฮ์ ^[4] เป็นหลานของท่านอิมามฮุซัยน (อ.)
บุตรท่านอิมาม อะลี บิน อะบีฏอลิบ (อ.) ^[5]

ท่านอิมามมะฮดี (อ.) ประสูติเมื่อ ฮ.ศ. ที่ ๒๕๕
และได้เรนกายไปตามพระบัญชาของพระองค์อัลลอฮ์
(ซบ.)

ยังมีชีวิตอยู่ตราบเท่าที่พระองค์ทรงประสงค์ สิ่งจำเป็นต้
องกล่าวถึงคือการดำรงชีวิตที่ยาวนานเช่นนี้

ถ้าหากพิจารณาแล้วไม่น่าที่จะเป็นไปได้

ในโลกทัศน์ของวิชาการนั้นยอมรับในเรื่องการมีอายุยืน

แบบเป็นไปตามธรรมชาติของมนุษย์เช่นกัน อัล-
กุรอานได้กล่าวถึงการมีอายุยืนของคนในอดีตอย่างเช่น
ท่านศาสดานูฮฺ (อ.) โดยกล่าวว่า

عَامًا خَمْسِينَ إِلَّا سَنَةً أَلْفَ فِيهِمْ فَلَبِثَ قَوْمِهِ إِلَى نُوحًا أَرْسَلْنَا وَلَقَدْ

และแน่นอนเราได้ส่งนูฮฺไปยังหมู่ชนของเขา และได้
อยู่ร่วมกับพวกเขาหนึ่งพันปีกเว้นห้าสิบปี [6]

อัล-กุรอานกล่าวถึงท่านศาสดายูซุฟว่า

يُبْعَثُونَ يَوْمَ إِلَى بَطْنِهِ فِي لَيْثِ الْمُسَبِّحِينَ مِنْ كَانَ أَنَّهُ فَلَوْلَا

หากว่าเขามิได้เป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้แช่ช่องสุดดีแล้ว
แน่นอน

เขาจะอยู่ในท้องปลาจวบจนกระทั่งวันฟื้นคืนชีพ [7]

เช่นเดียวกันท่านเครฎ และท่านศาสดาอีซา (อ.)
ตามโองการอัล- กุรอาน
และการเห็นพ้องต้องกันของมุสลิมทั้งหลายปัจจุบันท่าน
ทั้งสองยังมีชีวิตอยู่

และการดำรงชีพของท่านเป็นไปตามพระบัญชาของอัล

ลอฮ์

(ซบ.)

ฉะนั้นเรื่องการเมืองอายุของคนไม่มีความขัดแย้งกัน

ถ้าสิ่งนั้นเป็นพระประสงค์ของพระองค์

[1] เชาอะฮียอะบีดาวูด พิมพ์ที่อียิปต์ อัล-มัฏบะอะตุต-
ตาซียะฮ์ เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๒๐๗, ยะนาบีอุลมะวัตตะฮ์
หน้าที่ ๔๓๒, นูรุลอัซซอร์ บาบที่ ๒ หน้าที่ ๑๕๔

[2] ยะนาบีอุลมะวัตตะฮ์ บาบ

๓๖, มะนากีบรายงานจากท่านญาบิร

อับดุลลอฮ์อันศอริย

[3] ตีรมิชัย พิมพ์ที่ เดลี ปี ๑๓๔๒ เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๔๖, มุชนัดอะฮ์มัด พิมพ์ที่อียิปต์ ปีที่ ๑๓๑๓ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๓๗๖

[4] ยะนาบีอุลมะวัตตะฮ์ หน้าที่ ๔๔๓

[5] อ่างแล้ว หน้าที่ หน้าที่ ๔๔๒

[6] อังกฤษุต / ๑๔

[7] ซอฟฟาต / ๑๔๔

**คำถามที่ ๙ : ถ้าหากชีอะฮ์ถูกต้อง
ทำไมจึงเป็นมุสลิมส่วนน้อย
และมุสลิมส่วนมากไม่ยอมรับ**

คำถามที่ ๙ : ถ้าหากชีอะฮ์ถูกต้อง
ทำไมจึงเป็นมุสลิมส่วนน้อย
และมุสลิมส่วนมากไม่ยอมรับ

คำตอบ : การแยกแยะสิ่งถูกผิดไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนของผู้ปฏิบัติตาม

เพราะหากเปรียบเทียบประชากรมุสลิมกับผู้ปฏิเสธอิสลาม
มุสลิมจะมีจำนวนแค่ ๑/๕ หรือ
๑/๖ ของประชากรเท่านั้น
ส่วนมากของประชากรแถบตะวันออกจะนับถือรูปปั้น
รูปวัวศักดิ์สิทธิ์
และปฏิเสธความเชื่อเรื่องพระเจ้า ประเทศจีนมีประชากร
เกินหนึ่งพันล้านคนซึ่งส่วนมากของประชากรเป็นคอมมิ
วนิสต์
ประเทศอินเดียมีประชากรเกือบหนึ่งพันล้านคนส่วนมาก
เคารพบูชาวัวศักดิ์สิทธิ์
และนับถือพุทธศาสนา ถ้าหากจะใช้ส่วนมากของประชา
กรเป็นเกณฑ์ในการวัดความถูกต้อง
แสดงว่าคนจีนกับคนอินเดียนั้นนับถือศาสนาถูกต้อง
และท่านจะมีคำตอบใดให้อิสลาม ขณะที่อัล-
กุรอานกล่าวชื่นชมคนส่วนน้อย
และปฏิเสธคนส่วนมากโดยกล่าวว่า

شَاكِرِينَ أَكْثَرَهُمْ بَجْدٌ وَلَا

และจะไม่พบว่าส่วนมากของพวกเขา
เป็นผู้ขอบคุณ ^[1]

يَعْلَمُونَ لَا أَكْثَرَهُمْ وَلَكِنَّ الْمُتَّقِينَ إِلَّا أَوْلِيَاءُ هُ إِذْ أَوْلِيَاءُ هُ كَانُوا وَمَا

และพวกเขามีใช้ผู้ปกครองของเขา
บรรดาผู้ปกครองของเขานั้นมิใช่ใครอื่นนอกจากบรรดา
ผู้ยำเกรง แต่ทว่าส่วนมากพวกเขาไม่รู้ ^[2]

الشُّكُورِ عِبَادِي مِّنْ وَقَلِيلٍ

และส่วนน้อยแห่งปวงบ่าวของเราเป็นผู้ขอบคุณ ^[3]

ด้วยเหตุนี้

มนุษย์ไม่อาจเอาจำนวนมากเป็นเกณฑ์ในการตัดสิน
และไม่สามารถพูดได้ว่าแนวทางที่มีผู้ปฏิบัติอยู่นั้นไม่ถู
กต้อง

แต่ทว่าสิ่งสำคัญคือการให้ความสว่างแก่สติปัญญา

และการได้รับประโยชน์จากนุร (รัศมี)

มีชายคนหนึ่งได้ถามท่านอิมามอะลี (อ.) ว่า

ท่านพิสูจน์ได้อย่างไรว่าผู้คนส่วนมากที่อยู่ฝ่ายตรงข้าม
ในสงครามยะมัลนั้นเป็นฝ่ายผิด ท่านอิมาม (อ.) ตอบว่า

تعرف الباطل اعرف أهله تعرف الحق اعرف الرجال بأقدار يعرفان لا والباطل الحق انّ
أهله

ความจริงกับความเท็จนั้นไม่อาจรู้ได้ด้วยจำนวนของ
ผู้ปฏิบัติตาม ถ้าเจ้ารู้จักความจริงก็จะรู้จักผู้ปฏิบัติตาม
และถ้าเจ้ารู้จักความเท็จ เจ้าก็จะรู้จักผู้ปฏิบัติตาม

เป็นความจำเป็นสำหรับมุสลิมคนหนึ่งที่ต้องรู้จักความ
จริงด้วยเหตุผล

หลักฐานและการวิเคราะห์ด้วยสติปัญญา

อัล-

กุรอานกล่าวแนะนำว่า مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ وَلَا تَفُفْ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ และอย่าติดต
ามสิ่งที่เจ้าไม่มีความรู้ในเรื่องนั้น [4]

กุรอานต้องการแนะนำว่าสุเจ้าจงใช้สติปัญญาเป็นล
งนำทางชีวิตเสมอ ดังนั้นแม้ว่าประชากรของชีอะฮจะมี

งของคำและวะลี ท่านอะบุ อับดิลลาฮฺ มุฮัมมัด บินอิมรอน
เป็นผู้สถาปนาวิชาวาทศิลปี ^[6]

เพื่อการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมถึงสถานภาพทางวิชาการ
ของอุละมาอ์ฝ่ายชีอะฮฺ
สามารถศึกษาได้จากหนังสือที่ทรงคุณค่าทางวิชาการ
อัซชะรีอะฮฺ อีลา ตะซอનીฟีชีอะฮฺ, อะอฺยานุชชีอะฮฺ
และถ้าต้องการศึกษาประวัติความเป็นมาของชีอะฮฺ
ศึกษาได้จากหนังสือ ตาริคุชชีอะฮฺ

^[1] อะอฺรอฟ / ๑๘

[2] อันفال / ๓๔

[3] ชะบาอ / ๑๓

[4] อิซรอ / ๓๖

[5] ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมได้จากหนังสืออียานูชชีอะฮ์ เล่มที่ ๑๒ หน้าที่ ๑๙๔

[6] ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมได้จากตะอชีซ อัจชีอะฮ์ ชัยยิดฮุซัยนุซซ็อดร

คำถามที่ ๑๐ : ร็อจอะฮ์คืออะไร และทำไมต้องเชือดด้วย

คำถามที่ ๑๐ : ร็อจอะฮ์คืออะไร
และทำไมต้องเชือดด้วย

คำตอบ : ร็อจอะฮ์ ในภาษาอาหรับหมายถึง การกลับ ส่วนในความหมายของนักปราชญ์หมายถึง การกลับของคนกลุ่มหนึ่งภายหลังจากความตายและก่อนการอวสานของโลก

(กียามะฮฺ) พร้อมกับการปรากฏกายของท่านอิมามอะฮฺ
ดี (อ.)

และแก่นแท้ของเรื่องนี้ไม่ได้ขัดแย้งกับเหตุผลทางสติปัญญาและอัล-กุรอานแต่อย่างใด

ในทัศนะของอิสลาม และศาสนาอื่นๆ
ที่มีความเชื่อต่อพระผู้เป็นเจ้านั้นเชื่อว่ามีมนุษย์
แก่นแท้ของความเป็นมนุษย์คือ วิญญาณที่เป็นมูญ์ร็อด
(หมายถึงไม่มีการดับสลายด้วยอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า
) หรือในบางครั้งเรียกว่า นัฟซ เหมือนกัน
ซึ่งวิญญาณนั้นภายหลังจากร่างกายได้ดับสลายแล้ว
มันยังคงดำรงอยู่ตลอดไปอย่างเป็นอมตะ อีกด้านหนึ่งพ
ระองค์ อัลลอฮฺ (ซบ.) ผู้ทรงเกรียงไกรนั้น อัล-
กุรอานได้กล่าวว่าเป็นผู้ทรงเดชานุภาพแต่เพียงผู้เดียว
และอำนาจของพระองค์ทรงครอบคลุมอยู่เหนือสรรพสิ่ง
ทั้งหลาย ไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวาง
หรือกำหนดให้อำนาจของพระองค์อยู่ในขอบเขตจำกัด
ได้

ด้วยสองบทนำที่กล่าวมาทำให้รู้ได้ว่าเรื่อง รือจอะฮ์
จากมุมมองของสติปัญญา นั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปได้
เพราะว่าการกลับมาอีกครั้งของบุคคลกลุ่มดังกล่าว เป็น
ในเรื่องที่ง่ายตายกว่าการสร้างให้เกิดขึ้นมาในครั้งแรก
พระผู้อภิบาลผู้ทรงสร้างพวกเขาให้เกิดขึ้นมาในครั้งแรก
จากสิ่งที่ไม่มี
ฉะนั้นการนำพวกเขากลับมาอีกครั้งย่อมเป็นเรื่องที่ง่ายต
ายกว่าและเป็นไปได้สำหรับพระองค์ บนพื้นฐานความเชี
อดดังกล่าว อัล-
กุรอานได้กล่าวถึงการกลับมาของคนบางกลุ่มในอดีตไว้
ดังนี้

تَنْظُرُونَ وَأَنْتُمْ الصَّاعِقَةُ فَأَخَذْتَكُمْ جَهْرَةً اللَّهُ نَرَى حَتَّى لَكَ نُؤْمِنُ لَنْ مُوسَى يَا قُلُوبُ وَإِذْ
تَشْكُرُونَ لَعَلَّكُمْ مَوْتِكُمْ بَعْدَ مِّنْ بَعَثْنَاكُمْ ثُمَّ

และ (จงรำลึก) เมื่อพวกเจ้ากล่าวว่า โอ้มุซา
เราจะไม่ศรัทธาต่อท่านเด็ดขาด
จนกว่าเราจะได้เห็นอัลลอฮ์ อย่างแจ่มชัด
ฉะนั้นสายฟ้าได้คร่าชีวิตพวกเจ้า

ขณะที่พวกเจ้ามองดูอยู่ แล้วเราได้ให้พวกเจ้าฟื้นขึ้นมา
หลังความตายของพวกเจ้า

โดยหวังว่าพวกเจ้าจะสำนึกในพระคุณ ^[1]

อีกโองการหนึ่งอัล-

กุรอานได้กล่าวถึงคำพูดของท่านศาสดาอีซา (อ.) ว่า

اللَّهُ بِإِذْنِ الْمَوْتَىٰ وَأُحْيِي

และฉันจะให้ผู้ที่ตายแล้วมีชีวิตขึ้นมาด้วยอนุมัติของ
อัลลอฮ์ ^[2]

อัล-

กุรอานไม่ได้กล่าวว่าเรื่องรื้อจอะฮ์จะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้
เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

แต่ยังได้สนับสนุนการกลับมาของกลุ่มชนบางกลุ่มอีกต่าง
หาก

ดังบางโองการได้กล่าวถึงการกลับมาของคนกลุ่มหนึ่ง
ภายหลังจากได้ตายไปแล้วก่อนวันกิยามะฮ์ว่า

لَا بَيِّنَاتٍ كَانُوا النَّاسَ أَنْ تُكَلِّمَهُمُ الْأَرْضِ مِّنْ دَابَّةٍ لَهُمْ أَخْرَجْنَا عَلَيْهِمُ الْقَوْلَ وَقَعَ وَإِذَا
يُوزَعُونَ فَهُمْ بِآيَاتِنَا يُكذِّبُ مِمَّنْ فَوْجًا أُمَّةٍ كُلٍِّ مِّنْ نَّحْشٍ وَيَوْمَ يُوقِنُونَ

และเมื่อพระดำรัสเกิดขึ้นแก่พวกเขา

เราได้ให้สัตว์ออกมาจากแผ่นดินแก่พวกเขา

เพื่อกล่าวแก่พวกเขาว่า

แท้จริงปวงมนุษย์นั้นไม่ยอมเชื่อมั่นต่อโองการทั้งหลาย
ของเรา และ (จงรำลึกถึง) วันที่เราจะเรียกจากทุก ๆ
ชาติ มาชุมนุมกันเป็นหมู่คณะ
จากผู้ที่ปฏิเสธโองการทั้งหลายของเราโดยที่พวกเขาจะ
ถูกจัดเป็นกลุ่ม ๆ ^[3]

ก่อนที่จะพิสูจน์ว่าเรื่องหรือจะฮ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้
จำเป็นต้องกล่าวถึงประเด็นสำคัญบางอย่างดังต่อไปนี้

๑. บรรดานักอธิบายอัล-กุรอานส่วนมากได้กล่าวว่า

๒ โองการข้างต้นได้พูดถึงเรื่องวันกิยามะฮ์
ขณะที่โองการแรกนั้นมีสัญลักษณ์ที่ บ่งบอกถึงเหตุกา
รณ์ที่จะเกิดก่อนกิยามะฮ์ ดังเช่นที่ท่านญะลาอุดดีน

ซุญญีย ได้กล่าวไว้ในตัฟซีรอัดดุรุลมันซุร
โดยรายงานมาจากท่าน อิบนิอะบีชัยบะฮ์ จากท่าน
ฮุदैยพะฮ์ว่า
การออกมาชุมนุมของปศุสัตว์ทั้งหลายได้เกิดก่อน กิยา
มะฮ์ [4]

๒.

ไม่เป็นที่สงสัยว่าในวันกิยามะฮ์นั้นมนุษย์ทั้งหมดจะถูก
นำมารวมกัน
ไม่ใช่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งจากประชาชาติที่เฉพาะเจาะจง
อัล-กุรอานกล่าวถึงการเรียกให้มนุษย์มารวมกันว่า

مَشْهُودٌ يَوْمٌ وَذَلِكَ النَّاسُ لَهُ جَمُوعٌ يَوْمَ ذَلِكَ

วันแห่งการรวบรวมปวงมนุษย์สำหรับพระองค์ และ
นั่นคือวันแห่งการอยู่ร่วมกันอย่างพร้อมเพรียง [5]

ในวันนั้นตัฟซีรอัดดุรุลมันซุรได้อธิบายว่าเป็นวันกีย
ามะฮ์ [6]

أَحَدًا مِنْهُمْ نُعَادِرُ فَلَمْ وَحَشَرْنَاهُمْ بَارِزَةً الْأَرْضِ وَتَرَى الْجِبَالَ نُسْبِيًّا وَيَوْمَ

และ (จงรำลึก) วันที่เราให้เทือกเขาเคลื่อนย้ายไป
และเจ้าจะเห็นแผ่นดินราบเรียบ
และเราจะชุมนุมพวกเขา ดังนั้น
เราจะไม่ให้ผู้ใดออกไปจากพวกเขาเลย ^[7]

ด้วยการยืนยันของอัล-
กุรอานจะพบว่าในวันกียามะฮันั้นมนุษย์ทุกคนจะถูกนำมา
ารวมกัน
ซึ่งคำสั่งนี้ไม่ได้เฉพาะเจาะจงมนุษย์กลุ่มใดเป็นพิเศษ

๓. โองการที่ ๒ ชูเราะฮ์ฮันมลิ
ได้กล่าวถึงการกลับมาของคนบางกลุ่มที่เฉพาะเจาะจงจ
ากมวลประชาชาติ
ไม่ได้หมายถึงมนุษย์ทุกคนเพราะโองการกล่าวว่า และ
(จงรำลึกถึง) วันที่เราจะเรียกจากทุก ๆ ชาติ
มาชุมนุมกันเป็นหมู่คณะ
จากผู้ที่ปฏิเสธโองการทั้งหลายของเราโดยที่พวกเขาจะ
ถูกจัดเป็นกลุ่ม ๆ

โองการอัล-กุรอานได้กล่าวยืนยันอย่างชัดเจนว่า
ไม่ได้หมายถึงชนทุกหมู่เหล่า เฉพาะบางกลุ่มเท่านั้นเอง

บทสรุป จากบทนำทั้งสามที่ได้กล่าวมาทำให้ทราบ
ว่า การกลับมาของกลุ่มชนที่ปฏิเสธโองการต่างๆ
ของอัลลอฮ์ซึ่งโองการที่ ๒ ซูเราะฮ์นัมล

ได้กล่าวถึงแสดงให้เห็นว่า

เหตุการณ์ดังกล่าวนั้นได้เกิดก่อนวันกิยามะฮ์อย่างแน่นอน
น

(เพราะโองการได้กล่าวว่ามีเฉพาะบางกลุ่มเท่านั้นที่ได้ก
ลับมา) ด้วยเหตุนี้

คำกล่าวอ้างของชีอะฮ์ที่ว่าจะมีกลุ่มชนกลับมาหลังจากค
วามตาย

และก่อนวันกิยามะฮ์นั้นจึงเป็นที่ชัดเจนด้วยการสนับสนุน

ของโองการดังกล่าว ซึ่งการกลับมานั้นเรียกว่า

ร็อจอะฮ์ นั่นเอง

บรรดาอะอิมมะฮ์

(อ.)

ในฐานะของผู้ที่ถูกเทียบเคียงและอธิบายอัล-
กุรอานได้กล่าวถึงสิ่งนี้ไว้ เช่น

ท่านอิมามซอดิก (อ.) กล่าวว่า

القيامة ويوم الكفرة يوم و القائم يوم ثلاثة الله ايام

วันแห่งอัลลอฮ์นั้นมี

๓

วัน

ได้แก่วันแห่งการปรากฏกายของมะฮ์ดี วันแห่งการกลับ
(รื้อจอะฮ์) และวันกียามะฮ์

ท่านอิมาม (อ.) ได้กล่าวอีกว่า

بكرتنا يؤمن لم من منا ليس

ผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องวันย้อนกลับถือว่าไม่ใช่พวกของเรา

เป็นการดีหากจะกล่าวถึง

๒

ประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

๑.

ปรัชญาของการรื้อจอะฮ์ แนวคิดในเรื่องรื้อจอะฮ์นั้นมีเป้าหมายที่สูงส่งอยู่สองประการกล่าวคือ

เป็นการแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่และการเจริญเติบโตของอิสลาม

และเป็นการทำลายความเชื่อที่ตรงกันข้ามกับอิสลาม

อีกประการหนึ่งคือ

เป็นการมอบรางวัลแก่ผู้ที่มีความศรัทธาที่ประพฤติตนดี

และเป็นการลงโทษผู้ปฏิเสธและผู้กดขี่ทั้งหลาย

๒. ความแตกต่างระหว่าง รื้อจอะฮ์กับตะนาฮุค

(การเวียนว้ายตายเกิด) สิ่งจำเป็นที่ต้องกล่าวคือความเชื่อเรื่องรื้อจอะฮ์ที่ซื่อสัตย์เชื่อแน่น

แตกต่างเรื่องการเวียนว้ายตายเกิดอย่างแท้จริง

เพราะแนวคิดในเรื่องดังกล่าว

ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการปฏิเสธเรื่องวันสิ้นโลก

และวันแห่งการตอบแทนผลรางวัล

เชื่อว่าโลกนี้มีการเวียนว้ายตลอดไป

และแต่ครั้งนั้นคือการทำซ้ำครั้งก่อนเสมอ บนพื้นฐาน
ความเชื่อดังกล่าวนี้

วิญญาณของมนุษย์ทุกคนหลังจากที่ได้ตายแล้วจะกลับ
คืนสู่โลกอีกครั้ง ในร่างอื่น

ฉะนั้นถ้าเขาเป็นผู้มีความประพฤติปฏิบัติดี

วิญญาณของเขาก็จะกลับมาสู่ร่างที่จะพาเขาไปพบกับค
วามสุข แต่ถ้าเขาประพฤติตัวไม่ดี

วิญญาณของเขาก็จะกลับมาสู่ร่างที่จะพาเขาไปพบกับคว
ามทุกข์ระทม

ซึ่งการเวียนว่ายเช่นนี้ตามความเชื่อของเขาถือว่าเป็นก
ารตอบแทน

ขณะที่ผู้ที่ความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องรีออะฮ์นั้น

เป็นผู้ที่ปฏิบัติตามหลักคำสอนของอิสลาม

มีความเชื่อต่อวัน กิยามะฮ์

มะอาดและการตอบแทนการกระทำ

และไม่เชื่อเรื่องการโยกย้ายวิญญาณจากร่างหนึ่งไปสู่
กร่างหนึ่ง ปฏิเสธว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

เพียงแต่เชื่อว่าจะมีชนกลุ่มหนึ่งได้กลับมาก่อนวันกิยามะ

ฮ

และหลังจากการจัดตั้งรัฐบาลโลกซึ่งเป็นไปตามเจตนาร
มณของพระองค์อัลลอฮ์ (ซบ.)

ได้เสร็จสิ้นลงพวกเขาก็จะต้องตายไปเหมือนคนอื่น

และในวันกิยามะฮ์จะฟื้นคืนชีพขึ้นมา

เพื่อรอรับการตัดสินเหมือนคนอื่นเช่นกัน

แต่ไม่เชื่อว่าวิญญานหนึ่งจะเปลี่ยนไปอยู่อีกร่างหนึ่ง อ

ย่างไรก็ตามๆ

แนวคิดของชีอะฮ์

หรืออะฮ์เป็นความเชื่อที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของอัล-กุรอาน

เหมือนกับความเชื่อในเรื่องอื่นที่บรรดามุสลิมทั้งหลายมี

ความเชื่อกันอยู่

ซึ่งเรื่องหรืออะฮ์นั้นไม่ใช่ความเชื่อของชีอะฮ์ฝ่ายเดียว

แต่เป็นความเชื่อที่มุสลิมทุกคนต้องเชื่อเพราะเป็นหลักกา

รที่ปรากฏอยู่ในอัล-กุรอาน

[1] อัลด-บะเกาะเราะฮ์ / ๕๕ / ๕๖

[2] อาลีอิมรอน / ๔๙

[3] นัมลีย์ / ๘๒ / ๘๓

[4] อัลดุรุลมันซูร เล่มที่ ๕ หน้าที่ ๑๗๗
ตอนอธิบายโองการที่ ๘๒ ซูเราะฮ์นัมลีย์

[5] ฮุด / ๑๐๓

[6] ตัฟซีรอัลดุรุลมันซูร เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๓๔๙

[7] กะฮ์ฟ / ๔๗

คำถามที่ ๑๑ : ชะฟาอะฮ์

(ความอนุเคราะห์)

ที่ซ็อะฮ์มีความเชื่อนั้นหมายถึงอะไร

คำถามที่ ๑๑ : ชะฟาอะฮ์ (ความอนุเคราะห์)
ที่ชีอะฮ์มีความเชื่อนั้นหมายถึงอะไร

คำตอบ : ชะฟาอะฮ์เป็นอุซูล (หลักการ)
ที่ชัดเจนของอิสลาม
ทุกกลุ่มและทุกนิกายในอิสลามต่างยอมรับหลักการนี้
บนพื้นฐานของอัล- กุร อานและฮะดีซของท่านศาสดา
(ซ็อล ๗)
แม้ว่าจะมีความแตกต่างกันในเรื่องของผลลัพธ์ก็ตาม
แก่นแท้ของชะฟาอะฮ์หมายถึงมนุษย์ที่มีเกียรติยิ่ง ณ
อัลลอฮ์ มีความใกล้ชิดและมีตำแหน่งอันทรงเกียรติ
พวกเขาได้วอนขอต่อพระองค์อัลลอฮ์ (ซบ.)
ให้พระองค์ทรงอภัยในความผิด
หรือทรงเลื่อนชั้นตำแหน่งให้คนอื่นท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
กล่าวว่า

لامتي فادخرتها الشفاعة خمساً وأعطيت أعطيت

พระองค์อัลลอฮ์ ทรงประทานให้กับฉัน ๕ อย่าง
ทรงประทานชะฟาอะฮ์ให้กับฉัน
เพื่อฉันจะได้มอบสิ่งนี้แก่ประชาชาติของฉัน ^[1]

ขอบข่ายของชะฟาอะฮ์ จากทัศนะของอัล-
กุรานชะฟาอะฮ์เป็นหลักการหนึ่งที่ไม่มีการเงื่อนไข (กัยด)
ชะฟาอะฮ์จะเกิดขึ้นเมื่อผู้ให้ชะฟาอะฮ์ได้รับอนุญาตจาก
พระองค์อัลลอฮ์ (ซบ.) เสียก่อน
กลุ่มชนที่สามารถให้ชะฟาอะฮ์ได้ต้องมีพลังจิตที่สูงส่ง
เป็นผู้มอบน้อมและมีความใกล้ชิดเป็นพิเศษต่อพระองค์
อัล-กุรานกล่าว

عَهْدًا الرَّحْمَنُ عِنْدَ اتَّخَذَ مِنْ إِلَّا الشَّفَاعَةَ يَمْلِكُونَ لَا

พวกเขาไม่มีอำนาจในการชะฟาอะฮ์
นอกจากผู้ที่ได้ทำสัญญาไว้กับพระผู้ทรงกรุณาปรานี (
มัรยัม/๘๗)

อีกโองการหนึ่งกล่าวว่า

قَوْلًا لَهُ وَرَضِيَ الرَّحْمَنُ لَهُ أَذِنَ مَنْ إِلَّا الشَّفَاعَةَ تَنْفَعُ لَا يَوْمِئِذٍ

วันนั้น การชะฟาอะฮ์ จะไม่เกิดประโยชน์อันใด
นอกจากผู้ที่พระเจ้าทรงกรุณาปราณีทรงอนุญาตแก่เขา
และพระองค์ทรงพอพระทัยในคำพูดของเขาเท่านั้น [2]

บุคคลที่จะได้รับชะฟาอะฮ์ ต้องมีคุณสมบัติเพียงพอใ
นการรับชะฟาอะฮ์ด้วย
หมายถึงมีอีมานที่มั่นคงต่ออัลลอฮ์
มีจิตวิญญาณที่แนบแน่นกับผู้ประทานชะฟาอะฮ์
ด้วยเหตุนี้จะเห็นว่าบรรดากาฟิรทั้งหลายที่ไม่ศรัทธาต่อ
อัลลอฮ์ หรือมุสลิมบางคนที่กระทำความผิด เช่น
มุสลิมที่ไม่ดำรงนะมาซ
ไม่ปฏิบัติตามกฎฮัรียะฮ์ของพระองค์
จิตวิญญาณของเขามีได้แนบแน่นต่อผู้ประทานชะฟาอะ
ฮ์

อัล-กุรอานได้กล่าวถึงผู้ที่ไม่ปฏิบัตินะมาซ
และไม่เชื่อในวันตอบแทนดังนี้ว่า

الشَّافِعِينَ شَفَاعَةً تَنْفَعُهُمْ فَمَا

ดังนั้นการชะฟาอะฮ์ของบรรดาผู้มีชะฟาอะฮ์จะไม่เกิดประโยชน์อันใดแก่พวกเขา [3]

อัล-กุรอานกล่าวถึงพวกกอดชี่ว่า

يُطَاغُ شَفِيعٌ وَلَا حَمِيمٌ مِنَ الظَّالِمِينَ مَا

ไม่มีมิตรที่สนิทสนมสำหรับบรรดาผู้อธรรม และไม่มีผู้อนุเคราะห์คนใดที่จะถูกเชื่อฟัง [4]

ปรัชญาของชะฟาอะฮ์ การชะฟาอะฮ์เหมือนกับการตบะฮ์

เป็นหวังแห่งการมีความหวังสำหรับผู้ที่หลงทางและได้กระทำความบาป และเขาได้ละทิ้งสิ่งเหล่านั้น

ช่วงชีวิตที่เหลือเขาได้กลับตัวกลับใจเป็นบ่าวที่ดี

เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์เพราะผู้ที่ได้กระทำความบาป

เมื่อเขามีความรู้สึกว่าเขาตกอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่จำกัด (ไม่ใช่ทุกเงื่อนไข)

เขาสามารถขอชะฟาอะฮ์แก่ผู้ที่สามารถให้ชะฟาอะฮ์แก่

ขาได้

แต่ต้องพยายามรักษาพรหมแดนนี้เอาไว้ให้มั่นคงและทำในสิ่งที่ดีกว่า

ผลลัพธ์ของชะฟาอะฮ์

บรรดานักตัฟซีร

(ผู้อธิบายอัล-กุรอาน)

มีความเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องที่ว่า

ชะฟาอะฮ์นั้นคือการอภัย

บาป

หรือว่าการยกระดับฐานันดรของบุคคลนั้น

แต่เมื่อพิจารณาที่พระวจนะของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

ที่กล่าวว่า ชะฟาอะฮ์ของฉันสำหรับคนที่กระทำความบาปใหญ่

ญ์ ถือว่าทัศนะแรกถูกต้อง

أمتي من الكبائر لأهل القيامة يوم شفاعتي انّ

ชะฟาอะฮ์ของฉันในวันกิยามะฮ์นั้น

สำหรับประชาชาติของฉันผู้ที่ทำบาปใหญ่ [5]

[1] มุขندอะฮ์มัด เล่มที่ ๑ หน้าที่

๓๐๑, เซาะฮียบุกอเรียเล่มที่ ๑ หน้าที่ ๙๑ พิมพ์ที่อียิปต์

[2] ฎอฮา / ๑๐๙

[3] มุด์ซซิริ / ๔๘

[4] ฆอฟีร / ๑๘

[5] ชุন্ন อิบนิมาญะฮ์ เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๕๘๓, มุन्दอะฮ์มัด

เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๒๑๓, ชุन्नอะบิดาวูด เล่มที่ ๒ หน้าที่

๕๓๗, ชุन्नติรมิซีย เล่มที่ ๔ หน้าที่ ๔๕

คำถามที่

๑๒ : การขอชะฟาอะฮ์จากผู้ที่มีสิทธิ์ให้ชะ

ฟาอะฮ์เป็นชริกหรือไม่

คำถามที่

๑๒ : การขอชะฟาอะฮฺจากผู้ที่มีสิทธิ์ให้ชะฟาอะฮฺเป็นชิริกหรือไม่

คำตอบ : คำถามที่ได้ถามมานั้น

ทำให้รู้ว่าการชะฟาอะฮฺเป็นสิทธิ์ของพระองค์อัลลอฮฺ (ซบ.) แต่เพียงผู้เดียว อัล-กุรอานกล่าวว่า

جَمِيعًا الشَّفَاعَةُ لِلَّهِ قُلْ

จงประกาศเถิดว่า

อัลลอฮฺผู้ทรงสิทธิ์ในการชะฟาอะฮฺทั้งหมด ^[1]

ด้วยเหตุนี้การขอชะฟาอะฮฺจากผู้อื่นนอกจากอัลลอฮฺ (ซบ.)

หรือการขออำนาจเด็ดขาดของพระองค์จากผู้เป็นบ่าว และในความเป็นจริงการขอเช่นนี้ เท่ากับเป็นการรบกวนสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากอัลลอฮฺ ซึ่งเป็นکارไม่เหมาะสมกับเตาฮีดอิบาดะฮฺ

จุดประสงค์ของ

ชิริก

ตรงนี้ได้ไม่เป็นการทำชิริกในชาติ (อาตมันสากล)

หรือการสร้าง (คอลิกียะฮฺ) หรือการบริหารของพระองค์

แต่เป็นชิริกในอิบาดะฮฺ แน่นอนการอธิบายประเด็นดังกล่าว

กล่าว

ต้องอาศัยความละเอียดอ่อนในการสร้างความเข้าใจเกี่ยว

กับการภักดีและการอิบาดะฮฺ ซึ่งทุกคนทราบดีว่า

การอธิบายความหมายของอิบาดะฮฺไม่ได้อยู่ในอำนาจ

ของเรา

เพื่อว่าจะได้สามารถมอบความนอบน้อมทั้งหลายแก่สรร

พลิงถูกสร้าง หรือเรียกขอทุกความต้องการจากปวงบ่าว

อัล-

กุรอานได้กล่าวถึงเรื่องของมะลาอิกะฮฺที่ซัจดะฮฺท่านศาส

ดาอาดัม (อ.) ว่า

أَجْمَعِينَ كُلَّهُمُ الْمَلَائِكَةُ فَسَجَدَ سَاجِدِينَ لَهُ فَفَعُّوا رُوحِي مِنْ فِيهِ وَنَفَحْتُ سَوِيَّتُهُ فَأَدَا

ต่อมาเมื่อฉันได้บันดาลเขาครบสมบูรณ์

ฉันได้เป่าวิญญาณของฉันลงไปบนเขาพวก

แล้วทั้งหมดก็ก้มลงกราบคารวะแก่เขา

ดังนั้นมะลาอิกะฮ์ทั้งหมดก็ก้มคารวะโดยดี [2]

แม้ว่าการกราบนั้นพระองค์อัลลอฮ์จะเป็นผู้สั่งก็ตาม
แต่เมื่อพิจารณาจากกระทำจะเห็นว่าบรรดามลาอิกะฮ์ไม่
ได้ทำอิบาดะฮ์ต่อท่านอาดัม
เพราะมีเช่นนั้นพระองค์จะไม่สั่งเช่นนั้นเด็ดขาด เช่นกัน
เรื่องราวของบุตรท่านศาสดายะอฺกูบ
ตัวของท่านก็ได้ชี้ชัดฮะฮ์ท่านศาสดายูซุฟ (อ.) อัล-
กุรอ่านกล่าวว่า

سُجَّدًا لَهُ وَخُرُوعًا الْعَرْشِ عَلَىٰ أَبَوَيْهِ وَرَفَعًا

และเขาได้เชยบิตามารดาขึ้นบนบังลังก์
และทั้งหมดได้ทรุดกายลงคารวะท่านศาสดายูซุฟ [3]

ถ้าการนอบน้อมดังกล่าวเป็นการอิบาดะฮ์ต่อท่านศา
สดายูซุฟ
เราคงจะไม่เห็นท่านยะอฺกูบในฐานะของศาสดาท่านหนึ่ง
ที่บริสุทธิกระทำเช่นนั้น

และท่านก็คงจะไม่พอใจการกระทำของบุตรของท่านอย่าง
างแน่นอน

แต่อย่างไรก็ตามไม่มีการนอบน้อมใดที่จะสูงส่งเกินไปก
ว่าการช้จตะฮ ด้วยเหตุนี้

จำเป็นอย่างยิ่งที่เราต้องแยกความเข้าใจเกี่ยวกับการนอ
บน้อม หรือการวอนขอจากผู้อื่นที่นอกเหนือจากอัลลอฮ์
(ซบ.) ออกจากอิบาดะฮ์ แก่นแท้ของอิบาดะฮ์หมายถึง
การที่มนุษย์ได้คำนึงถึงการมีอยู่ของอัลลอฮ์

และได้ทำการเคารพภักดีต่อพระองค์
สิ่งอื่นที่นอกเหนือจากนี้ล้วนเป็นม้คลูก
(สิ่งที่พระองค์ได้อุบัติขึ้นมา)

ของพระองค์ทั้งสิ้น คำนึงถึงภารกิจของพระองค์อย่างเช่
น การบริหาร การสร้าง

และการอภัยในความผิดของปวงบ่าวเป็น
วาญิบสำหรับพระองค์

แต่ถ้าการเคารพของเราที่มีต่อบุคคลหรือสิ่งอื่น
โดยที่ไม่ได้คิดว่าเขาเป็นพระเจ้า

หรือไม่ได้คิดถึงภารกิจต่าง

ของเขาว่าเป็นภารกิจของพระผู้อภิบาล การนอบน้อม
และแสดงความเคารพเช่นนี้

ก็เหมือนและไม่มีอะไรเกินเลยไปกว่าการคารวะนอบน้อม
ของมวลสมาชิกะฮ์ที่มีต่อท่านศาสดาอาดัม (อ.)

การคารวะของบุตรแห่งยะอุกุบที่มีต่อท่านศาสดายูซุฟ

เกี่ยวกับคำถามที่ถามนั้น

ถ้าเมื่อใดก็ตามผู้ขอคิดว่าสิทธิในการให้ชะฟาอะฮ์เป็นของ
องผู้ให้ชะฟาอะฮ์แต่เพียงอย่างเดียว

และผู้ให้สามารถให้ได้โดยไม่มีเงื่อนไข

อีกทั้งยังสามารถถกภัยในความผิดได้อีกต่างหาก

การเชื่อเช่นนี้ถือว่าเป็นชิริกอย่างแน่นอน

เพราะผู้้นั้นได้วอนขอภารกิจของพระองค์จากคนอื่น

แต่ถ้ามีชนกลุ่มหนึ่งที่เป็นบ่าวที่บริสุทธิ์ของพระองค์

มิใช่เจ้าของการชะฟาอะฮ์

แต่ได้รับอนุญาตในขอบเขตจำกัดจากพระองค์อัลลอฮ์

ให้ทำการชะฟาอะฮ์ในบาปของคนอื่น

ซึ่งสิ่งสำคัญของเงื่อนไขคือการได้รับอนุญาต

และความพึงพอใจพระทัยของอัลลอฮ์ (ซบ.)

ฉะนั้นการชะฟาอะฮ์เช่นนี้จากบ่าวที่บริสุทธิ์ของอัลลอฮ์

ย่อมไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นพระเจ้า

หรือการมอบหมายภารกิจของพระองค์ให้กับเขา

แต่เป็นการขอในภารกิจที่เป็นสิทธิและอยู่ในความสามารถของเขา

ในสมัยท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

คนที่ทำบาปได้ไปหาเพื่อขออภัยในบาป

ท่านก็ไม่ได้แสดงการเป็นซีริกแต่อย่างใด หนังสือซุนัน

อิบนินาญะฮ์ได้รายงานริวายะฮ์ของท่านไว้ว่า

يدخل أن بين خيرني فاته قال .أعلم ورسوله الله قلنا ؟ الليلة ربي خيرني ما أتدرون

يجعلنا أن الله ادع الله رسول يا قلنا الشفاعة فاخترت الشفاعة بين و الجنة امتي نصف

.مسلم لكل هي قال أهلها من

ท่านรู้ไหมว่า

คตินี้พระผู้อภิบาลของฉันได้ให้ฉันเลือกระหว่างอะไร

พวกเราพูดว่า อัลลอฮ์และเราะซูลเท่านั้นเป็นผู้รู้ดีที่สุด

ท่านกล่าวว่า

อัลลอฮ์ได้ให้ฉันเลือกระหว่างการให้ประชาชาติของฉัน

ครึ่งหนึ่งเข้าสวรรค์กับการให้ชะฟาอะฮ์

ซึ่งฉันได้เลือกการให้ชะฟาอะฮ์ พวกเราพูดว่า

โอ้เราะซูลโปรดขอต่ออัลลอฮ์

ได้โปรดชะฟาอะฮ์ให้พวกเราเป็นคนดี ท่านได้กล่าวว่า

การชะฟาอะฮ์เป็นของมุสลิมทุกคน ^[4]

ชะดีซดังกล่าวเป็นที่ประจักษ์ว่าเหล่าบรรดาสาวกขอ

งท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

ได้ขอการชะฟาอะฮ์จากท่านศาสดา โดยกล่าวว่า

ได้โปรดขอต่ออัลลอฮ์ อัล-กูรอานกล่าวว่า

تَوَابًا اللَّهُ لَوْجِدُوا الرَّسُولَ لَهُمْ وَاسْتَعْفَرَ اللَّهُ فَاسْتَعْفَرُوا جَاءُوكَ أَنْفُسَهُمْ ظَلَمُوا إِذْ أَنْتُمْ وَلَوْ

رَّحِيمًا

และมาตรว่าพวกเขาได้อธรรมแก่ตัวเอง

พวกเขาได้มาหาเจ้า แล้วขออภัยโทษต่ออัลลอฮ์

และเราะซูลก็ได้ขออภัยโทษให้แก่พวกเขา

พวกเขาได้พบว่าอัลลอฮ์คือผู้ทรงอภัยโทษ
ผู้ทรงเมตตาเสมอ [5]

อีกโองการหนึ่งพระองค์กล่าวว่า

خَاطِبِينَ كُنَّا إِنَّا ذُنُوبَنَا لَنَا اسْتَغْفِرُ أَبَانَا يَا قَالُوا

พวกเขาพูดว่า

โอบิตาของเราโปรดอภัยโทษในความผิดของพวกเรา
แท้จริงพวกเราเป็นผู้ผิดพลาด [6]

ท่านศาสดายะฮูบได้ให้สัญญาการอภัยโทษแก่พว
กเขา

ซึ่งจะเห็นว่าท่านศาสดาไม่ได้ทำให้พวกเขาเป็นชิริกแต่
อย่างไรอัล-กุรอานกล่าวว่า

الرَّحِيمِ الْعَفُورِ هُوَ إِنَّهُ رَبِّي لَكُمْ اسْتَغْفِرُ سَوْفَ قَالَ

กล่าวว่า

ฉันจะขออภัยต่อพระผู้อภิบาลของฉันแก่พวกเจ้า
แท้จริงพระองค์ทรงอภัย อีกทั้งทรงเมตตายิ่ง [7]

[1] ชุมัมร์ / ๔๔

[2] ซ็อด / ๓๒-๓๓

[3] ยูซุฟ / ๑๐๐

[4] ชุแน็น อิบนิมาญะฮ์ เล่มที่ ๒ บาบ ซิกรุษชะฟาอ หน้าที่
๕๘๖

[5] นิซาอ / ๖๔

[6] ยูซุฟ / ๙๓

[7] ยูซุฟ / ๙๘

คำถามที่

**๑๓ : การขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นที่ไ
มใช่อัลลอฮ์เป็น ขีริกหรือ**

คำถามที่

๑๓ : การขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นที่ไม่ใช่อัลลอฮ์เป็น
ชิริกหรือ

คำตอบ : หากพิจารณาด้วยสติปัญญา

ในมุมมองของอัล-กุรอาน

จะพบว่ามนุษย์ทุกคนตลอดจนสรรพสิ่งหลายบนโลกนี้

ไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่ก็ตาม

ในการกำเนิดล้วนต้องพึ่งพิงพระองค์อัลลอฮ์ทั้งสิ้น

และในการดำรงอยู่ก็ต้องอาศัยพระองค์อีกเช่นกัน อัล-

กุรอานได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

الْحَمِيدُ الْغَنِيُّ هُوَ وَاللَّهُ اللَّهُ إِلَى الْفُقَرَاءِ أَنْتُمْ النَّاسُ أَيُّهَا يَا

โอ้มนุษย์เอ๋ย พวกเจ้าเป็นผู้ขาดสนต้องพึ่งพิงอัลลอฮ์

แต่อัลลอฮ์นั้นทรงมั่งมีอย่างล้นเหลือ

ผู้ทรงได้รับการสรรเสริญ ^[1]

الْحَكِيمِ الْعَزِيزِ اللَّهُ عِنْدِ مَنْ إِلَّا النَّصْرُ وَمَا

และการช่วยนั้น
เฉพาะจากอัลลอฮ์
ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณเท่านั้น [2]

نَسْتَعِينُ وَإِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ

เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกเราเคารพภักดี
และเฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกเราขอความช่วยเหลือ [3]

ดังนั้นเพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้นสำหรับคำตอบข้างบน
ขออธิบายว่า

๑. แนวทางแรก
มนุษย์ได้ขอความช่วยเหลือจากมนุษย์ด้วยกันหรือจากส
รรพสิ่งอื่น โดยถือว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ม
ีหรือมีการกระทำที่เป็นเอกเทศ ไม่จำเป็นต้องพึ่งพิงพระ
ผู้เป็นเจ้าของ
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการขอความช่วยเหลือจากคนอื่นที่ไ

มไช้อัลลอฮฺ (ซบ.) ในทำนองนี้เป็นชริกอย่างแน่นอน
อัล- กุรอานกล่าวว่า

هُمْ يَجِدُونَ وَلَا رَحْمَةً بِكُمْ أَرَادَ أَوْ سُوءًا بِكُمْ أَرَادَ إِنَّ اللَّهَ مَنِ يَعْصِيكُمْ الَّذِي دَا مِنْ قُل
نَصِيرًا وَلَا وَلِيًّا اللَّهُ دُونَ مَنْ

จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด

ถ้าอัลลอฮฺประสงค์จะทรงลงโทษพวกท่าน
ใครเล่าจะปกป้องพวกท่านให้รอดพ้นไปจากอัลลอฮฺ
หรือทรงประสงค์จะให้ความเมตตาแก่พวกท่าน และพวก
เขาจะไม่พบใครอื่นนอกจากอัลลอฮฺ
ที่จะเป็นผู้คุ้มครองและช่วยเหลือพวกเขา [4]

๒.

แนวทางที่สอง

ขณะที่เขาขอความช่วยเหลือจากมนุษย์ด้วยกัน
เขาได้คำนึงเสมอว่าผู้ นั้นเป็นสิ่งหนึ่งที่ถูกสร้าง
และต้องอิงอาศัยอัลลอฮฺ (ซบ.) ตลอดเวลา
เขาไม่ได้เป็นอิสระไปจากพระองค์
การดำรงอยู่และการมีของเขา

ล้วนได้รับการสนับสนุนมาจากพระองค์ผู้ทรงเกรียงไกร
ทั้งสิ้น

ในความหมายการแก้ไขปัญหบางอย่างของมนุษย์
อัลลอฮ์ทรงประทานการแก้ไขโดยผ่านเขา

บนพื้นฐานความคิดดังกล่าว

หากต้องการให้เขาเป็นผู้ช่วยเหลือถือว่าเขาเป็นเพียงสื่อ
ที่พระผู้อภิบาลได้มอบหมายให้เขาเป็นสื่อกลางในการแ
กไขปัญหา

หรือสนองตอบความต้องการบางประการแก่มนุษย์
ฉะนั้นการขอความช่วยเหลือทำนองเช่นนี้

ในความเป็นจริงเท่ากับเขาได้ขอความช่วยเหลือ

เหลือจากพระองค์อัลลอฮ์ (ซบ.)

เพราะพระองค์คือผู้ประทานให้เขาเป็นสื่อ

ในการขจัดปัญหาความต้องการแก่คนอื่น

ทรงทำให้เขามีความสามารถ

ซึ่งพระองค์คือสาเหตุที่แท้จริง

และหากพิจารณาตามความเป็นจริงแล้วจะพบว่า

อากาศหรือแม้แต่แสงแดดเพื่อเพาะปลูกเมล็ดพันธุ์ ในความเป็นจริงเท่ากับเขาได้ขอความช่วยเหลือจากพระองค์อัลลอฮ์

เพราะพระองค์คือผู้ประทานให้สิ่งเหล่านั้นมีกำลังและความสามารถเป็นไปได้

ประกอบกับเกษตรกรคนนั้นมีความเลื่อมใสศรัทธาต่ออำนาจและเดชานุภาพของพระองค์อยู่ก่อนแล้ว

เป็นที่ชัดเจนว่าการขอความช่วยเหลือดังกล่าวนี้เข้ากันได้เป็นอย่างดีกับความเป็นเอกะและการเคารพภักดีต่อพระเจ้าองค์เดียว ทว่าอัล-กุรอานเองได้เชิญชวนและสอนเราให้ทำการขอความช่วยเหลือ และอิงอาศัยกับสรรพสิ่งอื่น เช่น นะมาซ และความอดทน อัล-กุรอานกล่าวว่า

وَالصَّلَاةَ بِالصَّبْرِ وَاسْتَعِينُوا

และจงแสวงหาความช่วยเหลือ ด้วยความอดทน และการนะมาซ [5]

แน่นอนความอดทนอดกลั้นนั้นเป็นภารกิจของมนุษย์
และเป็นหน้าที่ของเราที่ต้องขอความช่วยเหลือจากพวกเขา
อย่างไรก็ตามการขอความช่วยเหลือลักษณะอย่างนี้
ไม่ขัดกับความเป็นเอกะของพระองค์แน่นอน

[1] ฟาฐีร / ๑๕

[2] อาลีอิรอน / ๑๒๖

[3] ฟาติฮะฮ์ / ๕

[4] อะฮ์ซาบ / ๑๗

[5] บะเกาะเราะฮ์ / ๔๕

คำถามที่

๑๔ : การอ่านหรือการเรียกคนอื่น

เป็นสาเหตุของการเคารพบูชาพวกเขา และเป็นชริกหรือไม่

คำถามที่ ๑๔ : การอ่านหรือการเรียกคนอื่น
เป็นสาเหตุของการเคารพบูชาพวกเขา
และเป็นชริกหรือไม่

คำตอบ : สาเหตุที่ทำให้เกิดคำถามดังกล่าว
เนื่องจากมีบางโองการที่ได้ห้ามมิให้มีการเรียกหาคนอื่น
ที่ไม่ใช่อัลลอฮ์ (ซบ.) อัล-กุรอานกล่าวว่า

أَحَدًا اللَّهُ مَعَ تَدْعُوا فَلَا لِلَّهِ جِدَ الْمَسَاءِ وَأَنَّ

และแท้จริงบรรดามัสญิดนั้นเป็นของอัลลอฮ์ ดังนั้น
พวกเจ้าอย่าวิงวอนขอผู้ใดเคียงคู่กับอัลลอฮ์ [1]

يَضُرُّكَ وَلَا يَنْفَعُكَ لَأَمَّا اللَّهُ دُونَ مِمَّنْ تَدْعُ وَلَا

และเจ้าอย่าวิงวอนสิ่งใดอื่นนอกจากอัลลอฮ์ที่ไม่อำนวยการ
ววยประโยชน์ และไม่ให้โทษแก่เจ้า [2]

มีมุสลิมกลุ่มหนึ่งที่มีความเชื่อว่าโองการเหล่านี้
เป็นหลักฐานยืนยันไม่ให้นำมาทำกริ่งวอน
เรียกร้องต่อบรรดาเออลียาอ
และผู้เป็นกัลยาณชนของพระองค์
ภายหลังจากที่พวกเขาได้สิ้นชีวิตไปแล้วซึ่งถือว่าเป็นชิริก
ก
สำหรับความกระฉ่างในเรื่องนี้จำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจก่อนคือ คำว่าดุอาอ และอิบาดะฮ์ หมายถึงอะไร

ไม่ต้องสงสัยว่า คำว่าดุอาอในภาษาอาหรับหมายถึง
การวิงวอน เรียกร้อง ส่วนคำว่า อิบาดะฮ์ หมายถึง
การเคารพภักดี
ดังนั้นไม่สามารถกล่าวได้ว่าคำสองคำมีความหมายเหมือน
กัน หรือความหมายเดียวกัน ด้วยเหตุนี้
จึงไม่สามารถกล่าวได้ว่า ทุก ๆ การเรียกร้อง
และความต้องการเป็น อิบาดะฮ์หรือการเคารพภักดี
เพราะว่า

๑. คำว่าดูอาอ์ได้ถูกใช้ในอัล-กุรอานหลายครั้ง
แต่ไม่สามารถกล่าวได้ว่าจุดประสงค์ของดูอาอ์หมายถึง
การอืบาตะฮ์ เช่นกล่าวว่า

وَنَهَارًا لَيْلًا قَوْمِي دَعَوْتُ إِلَيَّ رَبِّ قَالَ

ท่านศาสดานูฮ์กล่าวว่า พระผู้อภิบาลของฉัน
ฉันได้เชิญชวนประชาชาติของฉัน
(ไปสู่การภักดีกับพระองค์) ทั้งกลางวันและกลางคืน [3]

เป็นไปได้ไหม ที่จุดประสงค์ของท่านศาสดานูฮ์ (อ.)
คือต้องการบอกว่าฉันได้ทำอืบาตะฮ์กับประชาชาติของ
ฉันทั้งกลางวันและกลางคืน ฉะนั้น ไม่สามารถพูดได้ว่า
ดูอาอ์ กับ อืบาตะฮ์ให้ความหมายเดียวกัน
และถ้าหากมีใครได้ขอความช่วยเหลือจากท่านศาสดา
หรือจากบ่าวที่บริสุทธิ์คนหนึ่ง
ถือว่าได้ทำอืบาตะฮ์กับเขาเพราะได้ให้ความหมายดูอาอ์
ครอบคลุมไปถึงการอืบาตะฮ์ด้วย

๒.

จุดประสงค์ของดูอาอ์ที่ได้กล่าวไว้ในโองการที่นำเสนอมา
านั้น ไม่ได้หมายถึงการเรียกร้องทั้งหมด
แต่ให้ความหมายว่าเป็นการเรียกร้องที่เฉพาะเจาะจง
ซึ่งอาจให้ความหมายว่าเป็นการอิวาตะฮุกกีได้
เพราะโองการเหล่านี้ได้ลงเกี่ยวกับเรื่องการเคารพบูชา
ปปีน
ซึ่งพวกเขาถือว่าเทวรูปเหล่านั้นเป็นเทพเจ้าน้อยสำหรับ
พวกเขาไม่ต้องสงสัยเลยว่าการให้ความเคารพต่อเทวรูป
และการร้องขอความช่วยเหลือในฐานะที่เป็นผู้มีสิทธิใน
การให้ชะฟาอะฮ์ และอภัยในบาป และอื่น ๆ
ตลอดจนเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นมี
ความเป็นอิสระในการตอบสนองทั้งโลกนี้และโลกหน้าต
ามที่ได้มีผู้ร้องขอมา การกระทำด้วยเงื่อนไขเช่นนี้ ทุก ๆ
การร้องขอจากสิ่งที่มีอยู่จึงถือว่าเป็น อิวาตะฮ์
ดังที่เห็นได้อย่างชัดเจนว่าการร้องขอของพวกเขา
บนความเชื่อที่ว่าสิ่งเหล่านั้นมีเหมาะสมต่อการอิวาตะฮ์
อัล-กุรอานกล่าวว่า

شَيْءٍ مِنَ اللَّهِ دُونَ مِمَّنْ يَدْعُونَ الَّتِي آهْتُهُمْ عَنْهُمْ أَغْنَتْ فَمَا

และบรรดาพระเจ้าที่พวกเขาวิงวอนขออนอกเหนือไป
จากอัลลอฮ์นั้น
จะไม่อำนวยประโยชน์อันใดให้แก่พวกเขาเลย [4]

ดังนั้น จะเห็นว่าโองการที่กำลังกล่าวถึง
ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังพูดถึงอยู่แต่อย่างใด
เรื่องที่กำลังกล่าวถึงคือ
การร้องขอของบ่าวคนหนึ่งจากบ่าวอีกคนหนึ่ง
โดยที่ไม่ได้เชื่อว่าเขาเป็นพระเจ้าผู้อภิบาล
หรือเป็นผู้มีสิทธิ์สมบูรณ์ในภารกิจที่เกี่ยวข้องนั้นทั้งโลก
นี้และโลกหน้า ทว่ายอมรับว่าเขาเป็นเพียงบ่าวที่มีเกียรติ
ดิ ญ พระองค์อัลลอฮ์ (ซบ.)
และเขาได้ถูกเลือกให้เป็นศาสดาหรืออิมาม
และถูกให้สัญญาว่าดุอาอฺของเขาที่ขอให้มวลประชาชา
ดิทั้งหลายเป็นที่ยอมรับ อัล-กุรอานกล่าวว่า

تَوَابًا اللَّهُ لَوْجِدُوا الرَّسُولَ لَهُمْ وَاسْتَعْفَرَ اللَّهُ فَاسْتَعْفَرُوا جَاءُوكَ أَنْفُسَهُمْ ظَلَمُوا إِذْ أَنَّهُمْ وَلَوْ

رَّحِيمًا

แม้ว่าพวกเขาได้อธรรมแก่ตัวเองได้มาหาเจ้า

แล้วขออภัยโทษต่อ

อัลลอฮ์

และร่อซูลก็ได้ขออภัยโทษให้แก่พวกเขา

แน่นอนพวกเขาย่อมพบว่าอัลลอฮ์นั้นคือผู้ทรงอภัยโทษ

ผู้ทรงเมตตาเสมอ [5]

๓. โองการที่ได้กล่าวมาจะเห็นว่า

จุดประสงค์ของดุอาอ

ไม่ได้หมายถึงการร้องขอเพียงอย่างเดียว

ทว่าเป็นการร้องขอในเชิงของอิบาดะฮ์

ด้วยเหตุนี้จะพบว่าอีกโองการหนึ่งหลังจากคำว่า ดุอาอ

แล้วในความหมายของดุอาอนั้นเองจะเปลี่ยนเป็นคำว่า

อิบาดะฮ์ทันทีอย่างเช่นโองการที่ว่า

جَهَنَّمَ سَيَدْخُلُونَ عِبَادَتِي عَنْ يَسْتَكْبِرُونَ الَّذِينَ إِنَّ لَكُمْ أَنْتَجِبْتُمْ ادْعُونِي رُبُّكُمْ وَقَالَ

دَاخِرِينَ

และพระผู้อภิบาลของพวกเขาเจ้าตรัสว่า
จงวิงวอนขอต่อฉัน ฉันจะตอบรับสำหรับพวกเจ้า
แท้จริงบรรดาผู้โหยหวนต่อการเคารพภักดีฉันนั้น
พวกเขาจะเข้าไปอยู่ในนรกอย่างต่ำต้อย [6]

หากพิจารณาจะพบว่าในตอนแรกของโองการจะใช้
คำว่า อัลดูนี แต่หลังจากนั้นโองการได้ใช้คำว่า อิบาตะตี
ซึ่งเป็นสิ่งยืนยันได้อย่างดีว่าจุดประสงค์ของการ ดุอาอ์
หรือการขอความช่วยเหลือต่อสิ่งที่อยู่ต่อหน้า
ซึ่งพวกเขาได้ยอมรับว่านั่นเป็นพระเจ้าของพวกเขา

สรุป จากบทนำทั้งสามที่ได้กล่าวมานั้นสามารถสรุป
ได้ว่า จุด ประสงค์หลักของอัล-
กุรอานจากโองการเหล่านี้ คือการปฏิเสธ
การเชิดชวณของกลุ่มที่เคารพบูชาเทวรูปทั้งหลาย
โดยถือว่าเทวรูปเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งหรือเป็นส่วน
ของพระเจ้า หรือเป็นผู้บริบาล หรือ เป็นเจ้าของชะฟาอะฮ์
การนอบน้อมทุกประเภท การขอความช่วยเหลือ
การขอชะฟาอะฮ์

และการขอในสิ่งที่ตนปรารถนาจากสิ่งนั้นโดยถือว่ำนั้น
คือพระเจ้าองค์น้อยสำหรับตน

ที่มีหน้าที่รับผิดชอบภารกิจของพระผู้เป็นเจ้าของ

ซึ่งพวกบูชาเทวรูปเชื่อว่าส่วนหนึ่งของภารกิจที่เกี่ยวข้อง
กับโลกนี้และโลกหน้า

พระองค์ทรงมอบหมายในพระเจ้าองค์น้อยเหล่านั้นเป็น
ผู้จัดการ

โองการดังกล่าวนี้มีความสัมพันธ์กับการขอความอนุเคราะห์
จากจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์

ในทัศนะของผู้ให้การเชิดชูชนถือว่าพวกเขาประสบความสำเร็จ
มากกว่าคนอื่น

ทว่าเขาคือบุคคลที่พระองค์ทรงให้ความรักเป็นพิเศษ
นั้นหรือ

อัล-กุรอานกล่าวว่า

احدًا الله مع تدعوا فلا لله المساجد وأن

มัสญิดนั้นสำหรับอัลลอฮ์

ดังนั้นจงอย่าเรียกร้องผู้ใดร่วมกับ พระองค์ [7]

จุดประสงค์

คือการเรียกร้อง

หรือวอนขอในลักษณะของการ

อิบาดะฮ์

เพราะพวกอาหรับในสมัยญาฮิลียะฮ์นั้น

จะทำการวอนขอต่อ

เทวรูปต่าง

ๆ

ตลอดจนจากมลาอิกะฮ์

และญินทั้งหลาย

ดังนั้นจุดประสงค์ของโองการจึงหมายถึง

การวอนขอจากตัวบุคคลหรือสรรพสิ่งอื่น

ซึ่งถือว่าสิ่งนั้นคู่ควรกับการเคารพภักดี

และไม่ต้องสงสัยเลยว่าการวอนขอจากสิ่งเหล่านี้

และด้วยความเชื่อดังกล่าวเท่ากับเป็นการสักการะสิ่งนั้น

แน่นอน แต่สิ่งที่สงสัยคือ

โองการดังกล่าวเกี่ยวข้องกับอันใดกับการดูอาอ์กับบุคคล

ซึ่งผู้ขอไม่ได้คิดว่าเขาผู้นั้นเป็นเทพเจ้า หรือผู้บริหาร

หรือเป็นพระผู้อภิบาลแต่อย่างใด

เพียงแค่มอบรับว่าเขาคือบ่าวที่ดีที่สุดของพระองค์เท่านั้น

บางคนอาจคิดว่าการวอนขอจากเอาเลียอาที่ดีและประ
เสริฐของ อัลลอฮ์ (ซบ.)
สามารถทำได้เฉพาะในช่วงที่เขามีชีวิตอยู่เท่านั้น
การวอนขอภายหลังจากที่เขาตายไปแล้วถือว่าเป็นชิกร
ซึ่งอธิบายได้ดังนี้

๑. เราได้ขอจากวิญญาณอันบริสุทธิ์ของท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) และบรรดาอิมาม (อ.) ซึ่งอัล-
กุรอานได้กล่าวว่าพวกเขายังไม่ตาย
และมีความสูงส่งกว่าบรรดาซุฮะดาทั้งหลาย
พวกเขายังดำเนินชีวิตอยู่ ณ อัลมับรุษัค
(โลกหลังความตายที่ไม่ใช่ทั้งโลกนี้และโลกหน้า)
พวกเราไม่ได้ขอจากเรือนร่างที่ฝังอยู่ในดิน
และแม้ว่าในบางครั้งอาจเห็นว่ามีชีอะฮ์ยื่นขอดุอาอ์ที่เข้า
งหลุมฝังศพของบรรดาท่านเหล่านั้น
เนื่องจากว่าสภาพดังกล่าวจะทำให้การติดต่อด้วยจิตดำ

นในของเรามีความกระตือรือร้นมากกว่า
ประกอบด้วย ริวาระฮได้กล่าวว่า การขอคุณ
สถานที่ดังกล่าวจะทำให้คุณถูกตอบรับเร็วขึ้น

๒. การมีชีวิตอยู่หรือความตายของพวกเขา
ไม่สามารถนำมาเป็นเงื่อนไขของการเป็นศิกร
หรือเตาฮิตได้ ขณะที่สิ่งที่เรากำลังกล่าวถึงคือ
รูปแบบของการเป็นศิกร และเตาฮิต
ไม่ใช่เรื่องที่ว่าคุณจะมีประโยชน์หรือไม่

แน่นอนเรื่องเกี่ยวกับการวิงวอนในทำนองนี้จะมีประ
โยชน์หรือไม่ จะทำการอธิบายในบทต่อไป
อินชาอัลลอฮ

คำถามที่

๑๕ : บะดาอหมายถึงอะไร

และทำไมต้องเชื่อด้วย

คำถามที่ ๑๕ : บะดาอหมายถึงอะไร
และทำไมต้องเชื่อด้วย

คำตอบ : คำว่า บะดาอ
ในปทานุกรมอาหรับหมายถึง การปรากฏ
การเปิดเผย ในความหมายของนักปราชญ์ชีอะฮ์หมายถึง
ง การเปลี่ยนแปลงชะตากรรมมนุษย์ด้วยการกระทำ
คุณงามความดี (อะมัลซอลิฮ) บะดาอ
เป็นความเชื่ออย่างหนึ่งในนิกายชีอะฮ์วางอยู่บนพื้นฐาน
อัล-กุรอาน ตรรก และสติปัญญา ทศนะของอัล-
กุรอานกล่าวว่า
มนุษย์ไม่มีสิทธิ์เลือกสรรชะตากรรมของตนเอง
แต่ว่าวิถีทางที่นำไปสู่ความผาสุกนั้นเปิดสำหรับเขาตลอด
เวลา
เขาสามารถเปลี่ยนแปลงชะตากรรมของตนเองได้ด้วยก
ารไปสู่แนวทางสวรรค์
และการประพฤติคุณงามความดี
ด้วยเหตุนี้เองจะเห็นว่าบะดาอเป็นความเชื่อที่เป็นแก่นปร
ะการหนึ่งของอิสลาม อัล-กุรอานกล่าวว่า

بِأَنْفُسِهِمْ مَا يُعْزِرُونَ حَتَّىٰ بِقَوْمٍ مَا يُعْزِرُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

แท้จริงอัลลอฮ์จะมีทรงเปลี่ยนแปลงประชาชาติใด
จนกว่าพวกเขาจะเปลี่ยนแปลงตนเอง ^[1]

อัล-กุรอานกล่าวว่า

وَالْأَرْضِ السَّمَاءِ ۖ مِنْ بَرَكَاتٍ عَلَيْهِمْ لَفَتَّحْنَا وَاتَّقُوا آمَنُوا الْفَرَى أَهْلًا أَنْ وَلَوْ

และหากว่าชาวเมืองนั้นได้ศรัทธาและมีความยำเกรง
ง

แน่นอนเราจะเปิดประตูความจำเริญแห่งฟากฟ้าและแผ่
นดินให้แก่พวกเขา ^[2]

อัล-กุรอานกล่าวว่า

يُيَعْتُونَ يَوْمَ إِلَى بَطْنِهِ فِي لَلْبِثِ الْمُسَبِّحِينَ مِنْ كَانَ أَنَّهُ فَلَوْلَا

หากเขามีได้เป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้แช่ช่องสุดดีแล้ว
แน่นอน

เขาจะอยู่ในห้องปลาจวบจนกระทั่งวันฟื้นคืนชีพ ^[3]

จากโองการสามารถเข้าใจได้ว่า ท่านศาสดายูนุซ

(อ.) ต้องอยู่ในห้องปลา (อันเป็นที่คุมขังพิเศษ)

สำหรับท่านตลอดไปจนถึงวันกิยามะฮ์
แต่เป็นเพราะว่าความประพฤติที่ดี
(ท่านทำการแช่ช่องสุดดี) ชะตากรรมของท่านศาสดา
(อ.) จึงเปลี่ยนแปลงไปและได้รับการช่วยเหลือในที่สุด
ความจริงดังกล่าวเป็นที่ยอมรับของอิสลาม ท่านศาสดา
(ซ็อล ฯ) กล่าวว่า

إلا العمر في يزيد لا و الدعاء إلا القدر يردّ ولا يصيبه بالذنب الرزق ليحرم الرجل إن
البرّ

คน ๆ หนึ่งริชกี (ปัจจัยยังชีพ) จะถูกห้ามสำหรับเขา
เนื่องจากการทำบาป
และไม่มีสิ่งใดสามารถเปลี่ยนแปลงชะตากรรมนี้ได้
นอกจากดูอาอ์
และอายุของเขาจะไม่ยืนนอกจากการปฏิบัติความดี ^[4]

จากริวายะฮ์ดังกล่าวและริวายะฮ์อื่น ๆ
ที่มีความหมายใกล้เคียงกันนี้สรุปได้ว่า
มนุษย์เราจะถูกห้ามจากริชกีต่าง ๆ

เนื่องจากการกระทำบาป

แต่ทว่าด้วยการประพฤติคุณงามความดี เช่น

การขออ้ออ การบริจาคทาน

และการทะนุบำรุงศาสนาของพระองค์ให้มีชีวิตเสมอ

สามารถเปลี่ยนชะตาชีวิตและทำให้มีอายุยืน

สรุป ทั้งโองการและรวิายะฮ์

สรุปได้ว่าแม้มนุษย์ได้ประพฤติตนตามใจปรารถนา

(หากพิจารณาที่สาเหตุ

และตัวการที่เป็นธรรมชาติของมนุษย์)

ความประพฤติของเขานั้นเองที่เป็นตัวการสำคัญทำให้ช

ะตากรรมเปลี่ยนแปลงไป

หรือในบางครั้งอาจมีบรรดาเออลียาอของอัลลอฮ์ (ซบ.)

อย่างเช่น ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) หรือบรรดาอีมาม (อ.)

ได้แจ้งข่าวให้เขาทราบล่วงหน้า หมายถึงว่า

ถ้าเขายังประพฤติเช่นนั้นต่อไป

เขาต้องพบกับชะตากรรมที่รออยู่อย่างแน่นอน

แต่ผลจากการเปลี่ยนแปลงการกระทำอย่างฉับพลัน

จะทำให้ชะตากรรมของเขาเปลี่ยนทันที
ดังนั้นจะเห็นว่าแก่นแท้ของเรื่องดังกล่าว
ที่วางอยู่บนพื้นฐานของอัล-กุรอาน
ซุนนะฮ์ของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
และสติปัญญาที่สมบูรณ์ ซ็อะฮ์เรียกว่า การบะดาอ
หากพิจารณาไปตามความเป็นจริงจะพบว่า บะดาอ
ไม่ใช่สิ่งที่มีจากซ็อะฮ์ฝ่ายเดียว
หรือเป็นการตีความของผู้รู้ซ็อะฮ์เท่านั้น
ทว่าเรื่องนี้ได้มีบันทึกอยู่ในตำราของอะฮ์ลิซซุนนะฮ์
และท่านศาสดา (ซ็อล ๗) ได้กล่าวไว้เช่นกันเช่นกล่าวว่า

يبتليهم ان جَلَّ و عَزَّ اللهُ اَبَدًا

อัลลอฮ์ทรงยกเลิกการทดสอบสำหรับพวกเขา [5]

สิ่งจำเป็นที่ต้องกล่าวถึงคือ การบะดาอ
ไม่ได้เป็นสิ่งที่ทำให้ความรู้ของพระองค์อัลลอฮ์ (ซบ.)
เปลี่ยนแปลงไป
เนื่องจากพระองค์ทรงทราบตั้งแต่แรกแล้วถึง

ความประพฤติที่เป็นไปตามธรรมชาติของมนุษย์
และตัวการที่เป็นสาเหตุทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
อันเป็นสาเหตุที่นำไปสู่การ บะดาอ อัล-กอรอานกล่าวว่า

الْكِتَابِ أُمٌّ وَعِنْدَهُ وَيُثَبِّتُ يَشَاءُ مَا اللَّهُ يَمْحُو

อัลลอฮ์ทรงยกเลิกสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์
และทรงยืนยันหยั่งดิ่งให้มัน (สิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์)
และแม่บทแห่งคัมภีร์อยู่ ณ พระองค์ [6]

ด้วยเหตุนี้พระองค์อัลลอฮ์
ผู้ทรงปรีชาญาณและทรงพละทานภาพ เมื่อพระองค์ทรงบ
ะดาอานั้น แก่นแท้ของสิ่งดังกล่าวเป็นที่ล่วงรู้ตั้งแต่แรก
ณ พระองค์ แค่ว่าทรงเปิดเผยสิ่งนั้นให้มนุษย์ได้รับรู้
ท่านอิมามซอดิก (อ.) กล่าวว่า

يبدوله ان قبل علمه في كان الا شيء في الله بد ما

ไม่มีสิ่งใดปิดบังสำหรับอัลลอฮ์
นอกจากว่าพระองค์ได้ล่วงรู้สิ่งนั้นตั้งแต่แรกแล้ว [7]

ปรัชญาของการบะดาอ ไม่เป็นที่สงสัยหากมนุษย์สามารถเปลี่ยนชะตาชีวิตของตนเองได้
แน่นอนเขาต้องทำให้อนาคตของเขาสูงส่งและดี
ความพากเพียรของเขาต้องมีมากและเป็นประโยชน์กว่า
ที่เป็นอยู่ อีกนัยหนึ่งดังที่กล่าวไปแล้วว่า การชะฟาอะฮ์
และการเตาบะฮ์เป็นความหวังในการช่วยเหลือมนุษย์
ซึ่งแก่นแท้ของการบะดาอก็เช่นกัน
เป็นสาเหตุในการสร้างความสุข
และความปิติยินดีแก่มนุษย์
ทำให้มีความหวังต่ออนาคตของตนเอง
เพราะว่ามนุษย์ทราบดีว่าเขาสามารถเปลี่ยนแปลงชะตา
ชีวิตที่อัลลอฮ์ (ซบ.) ได้กำหนดไว้แล้วแก่เขาได้
และยังสามารถกระทำในสิ่งที่ดีกว่าแก่ตนเองได้อีกต่างหาก

[1] เราะอะฮุด / ๑๑

[2] อะฮฺรอฟ / ๓๖

[3] ซอฟาต / ๑๔๓-๑๔๔

[4] มุซันดอะฮฺมัด เล่มที่ ๕ หน้าที่ ๒๗๗, มุซัดดริอฺกฮาгим
เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๔๙๓, อັต-ตานุล ญามิลิลอุซูล เล่มที่ ๕
หน้าที่ ๑๑๑

[5] อัล-นิฮายะฮฺ ฟิ ฆอริบิลฮะดีซ วัลอะฮฺร มัจดุดีน
มุบารัก บิน มุฮัมมัด ญะชะรีย เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๑๐๙

[6] เราะอะฮุด / ๓๙

[7] อุซูลอัล-กาฟีย เล่มที่ ๑ กิตาบเตาฮีด บาบบะดาอ
ฮะดีซที่ ๙

คำถามที่ ๑๖ : ซื่อะฮฺเชื่อว่าอัล-

กุรอานถูกเปลี่ยนแปลงหรือ

คำถามที่

๑๖ : ซิอะฮฺเชื่อว่าอัล-

กุรอานถูกเปลี่ยนแปลงหรือ

คำตอบ : บรรดานักปราชญ์ทั้งหมดของซิอะฮฺเชื่อว่า
อัล-

กุรอานซึ่งเป็นพระมหาคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า
ไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลง ใด ๆ ทั้งสิ้น อัล-
กุรอานที่อยู่ในมือของเราปัจจุบันคืออัล-
กุรอานที่ได้ถูกประทานแก่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
เมื่ออดีตที่ผ่านมา ไม่มีสิ่งใดเพิ่มเติมลงไปหรือถูกตัดออก
ดังเหตุผลที่จะกล่าวต่อไปนี้

๑. พระองค์อัลลอฮ์ (ซบ.)

พระผู้อภิบาลผู้ทรงสูงส่งได้รับประกันว่า
พระองค์จะเป็นผู้ปกป้องคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์แห่งฟากฟ้าด้วย
พระองค์เอง อัล- กุรอานกล่าวว่า

لِحَافِظُونَ لَهُ وَإِنَّا الذِّكْرَ نَزَّلْنَا نَحْنُ إِنَّا

แท้จริงเราเป็นผู้ประทานอัล-กุรอานลงมา
และเราจะเป็นผู้พิทักษ์อย่างแน่นอน ^[1]

เป็นที่ชัดเจนว่าบรรดาชีอะฮ์ทั้งหลายนับตั้งแต่ได้ยึด
ถือว่า อัล-
กุรอานคือรัฐธรรมนูญสูงสุดในการดำเนินชีวิตและจ
ากโองการดังกล่าว ชีอะฮ์มีความเชื่อว่า อัล-
กุรอานได้รับการปกป้องให้บริสุทธิ์จากการเปลี่ยนแปลง
ทั้งหลาย

๒. ผู้นำที่ยิ่งใหญ่ของชีอะฮ์ ท่านอิมามอะลี (อ.)
ผู้อยู่ร่วมกับท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ขณะที่วะฮีย์ได้ถูกประทานลงมา
และเป็นผู้จดบันทึกวะฮีย์
ท่านได้กล่าวเชิญชวนให้บรรดามุสลิมทั้งหลายไปสู่อัล-
กุรอานฉบับปัจจุบันในวาระต่าง ๆ
ดังคำพูดต่อไปนี้ของท่าน

يُضِلُّ لَا الَّذِي الْهَادِي لَا يَغْشَوُ الَّذِي النَّاصِحُ هُوَ الْقُرْآنُ هَذَا أَنْ وَعَلِمُوا

จงรู้ว่า

แท้จริงอัล-

กุรอานเล่มปัจจุบันคือคำตักเตือนที่ไม่มีการบิดเบือน
และเป็นคำชี้แนะที่ไม่มีการหลงทาง [2]

المبين سببه و المتين الله حبل فإنه القرآن هذا بمثل أحداً يعِظُ لم سبحانه الله إنَّ

แท้จริงแล้วอัลลอฮ์

(ซบ.)

ไม่เคยแนะนำผู้ใดเหมือนกับอัล-กุรอาน
กุรอานนั้นเป็นสายเชือกที่มั่นคงของอัลลอฮ์
และเป็นสื่อที่ชัดเจนของพระองค์ [3]

อัล-

يضلّ لا منهاجاً و توقّده يحبوا لا سراجاً و مصابحه تطفأ لا نوراً الكتاب عليه أنزل ثمّ

هانه بر يحمد لا نهجه فرقانا

หลังจากนั้นอัลลอฮ์ทรงประทานแก่เขา

คัมภีร์ที่เป็นรัศมีที่ไม่มีวันสิ้นแสง

เป็นประทีปที่ไม่มีวันมืดมิด

เป็นแนวทางที่ไม่นำไปสู่การหลงทาง

และเป็นสิ่งจำแนกความถูกต้องที่ไม่มีวันสิ้นด้วยเหตุผล [4]

จากคำพูดของท่านอิมามอะลี (อ.)
ผู้นำที่ยิ่งใหญ่ของชีอะฮ์ เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า อัล-
กุรอานคือ
ประทีปที่ทอแสงไม่มีวันดับจนกว่าจะถึงวัน กิยามะฮ์
เป็นแสงสว่างแก่ผู้ที่ปฏิบัติตาม และเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่
จะไม่พบว่าอัล-
กุรอานเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้ปฏิบัติตามหลงทาง
หรือทำให้พวกเขาต้องสิ้นหวังในชีวิต

๓. บรรดานักปราชญ์ของชีอะฮ์ เห็นพ้องต้องกันว่า
ท่านศาสดา (ซ็อล ๗) กล่าวว่า
ฉันได้ฝากสิ่งหนักสองสิ่งที่มีค่ายิ่งไว้ในหมู่ของพวกท่าน
สิ่งหนึ่งคือคัมภีร์แห่งอัลลอฮ์
และอีกสิ่งได้แก่อิทธิฤทธิ์ทายาทของฉัน
หากพวกท่านได้ยึดมั่นกับทั้งสองพวกท่านจะไม่หลงทาง
ตลอดไป

ฮะดีซชะเคาะลัยน เป็นฮะดีซมุตะวาติรของอิสลาม
(ไม่อาจคาดถึงการโกหก) ทั้งซุนนะฮ์

และชีอะฮ์ได้รายงานฮะดีษดังกล่าวไว้
จากคำพูดดังกล่าวเป็นที่ชัดเจนว่าในทัศนะของชีอะฮ์
เชื่อว่าอัล-กุรอานฉบับปัจจุบันมีความสมบูรณ์
ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ทั้งสิ้น เนื่องจากถ้าอัล-
กุรอานมีการเปลี่ยนแปลงการยึดมั่นกับอัล-
กุรอานไม่สามารถนำทางและขจัดข้อสงสัยต่าง ๆ ได้
ทว่ายังเป็นสาเหตุนำไปสู่การหลงทางอีกต่างหาก
ซึ่งบทสรุปดังกล่าวนี้มีความขัดแย้งอย่างรุนแรงกับฮะดีษ
ชะเคาะลัยน

๔. ริวายะฮ์ของบรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์ (อ.)
ฝ่ายชีอะฮ์ ที่บรรดาผู้รู้และนักปราชญ์ได้รายงานไว้
ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าอัล-
กุรอานคือมาตรฐานของการจำแนกสิ่งถูกผิด
ศีลธรรมและความเท็จทั้งหลาย
หมายความว่าแม้แต่ริวายะฮ์ต่าง ๆ ที่ได้มาถึงเรา
จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตรวจสอบความถูกต้องด้วยกับอัล-
ล-กุรอาน ถ้าริวายะฮ์นั้นเข้ากับอัล-

กุรอานได้ถือว่าถูกต้อง
ถ้าไม่เช่นนั้นถือว่าไม่ถูกต้องและใช้ไม่ได้ ริวายะฮ์ที่กล่าว
ถึงเรื่องนี้มีอยู่มากมาย ทั้งที่บ้านทีกอยู่ในตำราฟิกฮ์
และตำราเล่มอื่นๆ ซึ่งจะขอหยิบยกบางริวายะฮ์เท่านั้น
ท่านอิมามซอดิก (อ.) กล่าวว่า

زُحِرْفُ فَهُوَ الْقُرْآنَ الْحَدِيثِ مِنْ يُوْفِقَ مَا لَمْ : (ع) الصادق قال

ถ้าหากคำพูดใดไม่เข้ากับอัล-กุรอาน
ถือว่าคำพูดนั้นไร้ประโยชน์และไม่ถูกต้อง [5]

ริวายะฮ์ดังกล่าวเป็นที่กระจ่างว่าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง
ปลงใด ๆ ทั้งสิ้นเกิดกับอัล-กุรอาน ด้วยเหตุนี้อัล-
กุรอานคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์
จึงสามารถเป็นมาตรฐานในการวัดความถูกต้อง
และจำแนกสังขรณ์กับความเท็จได้ตลอดไปจนถึงวันแห่ง
การอวสานของโลก

๕. นักปราชญ์ที่ยิ่งใหญ่ของชีอะฮ์
ผู้อยู่ร่วมกับความเจริญก้าวหน้าทางวัฒนธรรมและการ

ตีบโตนของชีอะฮ์ ต่างยอมรับว่า อัล-
กุรอานนั้นบริสุทธิ์จากการเปลี่ยนแปลง
แต่การนับจำนวนนักปราชญ์ทั้งหมดเหล่านั้นเป็นเรื่องยาก
กล่าวหาก ฉะนั้นจะขอยกตัวอย่างบางท่านที่มีชื่อเสียง
เช่น

๕.๑ อะบฺูญะฮ์ อีร มุฮัมมัด บิน อะลี บิน ฮุซัยน
บานูยะฮ์ กุมมีย มีฉายานามว่า เซคซุดุก เสียชีวิตเมื่อ
ฮ.ศ. ที่ ๓๘๑ กล่าวว่า ความเชื่อของเรามีต่ออัล-
กุรอานอันเป็นพระดำรัสของพระผู้เป็นเจ้า
เป็นคัมภีร์ที่ความเท็จไม่อาจย่างกรายเข้าไปสู่
และเป็นคัมภีร์ที่ได้รับการประทานลงมาจากพระผู้เป็นเจ้า
า ซึ่งพระองค์คือผู้พิทักษ์รักษา คัมภีร์ [6]

๕.๒ ฮัยยิด มุรตะฎอ อะลี บิน ฮุซัยน มุซาวี อะละวี
มีฉายานามว่า อะละมุลฮุดา เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ. ที่ ๔๓๖
กล่าวว่า มีเซาะฮาบะฮ์กลุ่มหนึ่ง เช่น อับดุลลอฮ์ บิน
มัซฮูด อุบัย บินกะอับ และคนอื่น ๆ
ได้อ่านกุรอานทั้งเล่มต่อหน้าท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

สิ่งนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าอัล-
กุรอานได้ถูกรวบรวมไว้แล้วในสมัยของท่าน
โดยไม่มีการเพิ่มเติมหรือเปลี่ยนแปลง ^[7]

๕.๓ อะบฺูญะอฺฟัร มุฮัมมัด บิน สะฮฺัน ฎุฮัย
มีฉายานามว่า ซัยคุฏออิฟะฮฺ เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ. ที่ ๔๖๐
กล่าวว่า คำพูดที่กล่าวว่า การเพิ่มเติม หรือการแต่งขึ้น
ไม่ใช่ถ้อยคำที่มีในอัล-กุรอาน

เนื่องจากบรรดามุสลิมทั้งหลายเห็นพ้องต้องกันว่า อัล-
กุรอานนั้นบริสุทธิ์จากการเพิ่มเติมและการเปลี่ยนแปลง
ส่วนเรื่องการเพิ่มเติม

นิกายส่วนใหญ่ของอิสลามต่างไม่ยอมรับ

คำพูดที่ว่าไม่มีการเพิ่มเติมนั้นเหมาะสมกับนิกายของเรา
ซึ่งท่านซัยยิดมูรตะฎอ ยอมรับและสนับสนุนคำพูดนี้
ประกอบกับความหมายทั่วไปของริวายะฮฺก็กล่าวเช่นนี้
เหมือนกัน

จะมีบางคนทั้งซุนนีและชีอะฮฺเท่านั้นที่พูดถึงริวายะฮฺ
ที่กล่าวว่าอัล-กุรอานไม่สมบูรณ์ หรือพูดว่า โองการอัล-

การอ่านได้สลับเปลี่ยนที่กัน
ซึ่งริวายะฮ์เหล่านั้นเป็นริวายะฮ์ประเภท เคาะบ์รวาฮิด
หมายถึงไม่สามารถนำมาเป็นหลักฐานทางวิชาการและ
การปฏิบัติได้ ดีกว่าให้ละทิ้งริวายะฮ์ประเภทนี้ [8]

๕.๔ อะบูอะลี ฏะฮะบ์ร เราะเซฮ์ย เจ้าของตัมฟะฮ์ร
มัจมะฮ์ลปะยาน กล่าวว่
เรื่องการเพิ่มเติมความหมายของอัล-การอาน
มุสลิมส่วนใหญ่มีทัศนะตรงกันว่าเป็นไปได้
ส่วนการเพิ่มโองการของอัล-การอาน
มีสาวกบางคนของชีอะฮ์
และนิกายฮัซวียะฮ์จากอะฮ์ลิซซุนนะฮ์ได้กล่าวอ้างถึงริ
วายะฮ์เหล่านั้น
ซึ่งสิ่งที่นิกายชีอะฮ์ยอมรับและถือว่าเป็นสิ่งถูกต้องขัดแย้ง
กับความคิดเหล่านี้ [9]

๕.๕ อะลี บิน ฏอวูซ ฮิลลี มีฉายานามว่า
ซัยยิดิบนิฏอวูซ เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ.ที่ ๖๖๔ กล่าวว่

ทัศนะของชีอะฮ์ไม่ยอมรับว่าอัล-
กุรอานได้ถูกเปลี่ยนแปลง ^[10]

๕.๖ ชัยคฺชัยนุดดีน อามิลี เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ. ที่
๘๗๗ ได้อธิบายโองการ

لِحَافِظُونَ لَهُ وَإِنَّا الذِّكْرَ نَنزَّلْنَا نَحْنُ إِنَّا

แท้จริงเราเป็นผู้ประทานอัล-กุรอานลงมา
และเราจะเป็นผู้พิทักษ์ มันอย่างแน่นอน (ฮิจรฺ/๗)
หมายถึงอัลลอฮ์ (ซบ.) ทรงเป็นผู้ปกป้องรักษา อัล-
กุรอานจากการเปลี่ยนแปลง การเพิ่มเติม
และการตัดทอนด้วยพระองค์ เอง ^[11]

๕.๗ กอฎี ชัยยิด นูรุดดีน ตุซตะรีย เจ้าของตำรา
อิฮฺกอกุลฮัก เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ. ที่ ๑๐๑๙
กล่าวว่า คำพูดที่ใส่ร้ายชีอะฮ์อิมามียะฮ์ว่า
ชีอะฮ์มีความเชื่อว่าอัล-กุรอานถูกเปลี่ยนแปลง
ไม่เป็นที่ยอมรับของชีอะฮ์ทั้งหลายเนื่องจากว่ามีชีอะฮ์
บางคนเท่านั้นที่มีความเชื่อทำนองนี้

ชีอะฮ์ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับความคิดเหล่านี้
และไม่เคยสนใจกับคำพูดของเขา ^[12]

๕.๘ มุฮัมมัด บิน ฮุซัยน มีฉายานามว่า บะฮาอุดดีน
อามีลี เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ. ที่ ๑๐๓๐
กล่าวว่า สิ่งที่ถูกต้องคืออัล-
กุรอานบริสุทธิ์จากการเปลี่ยนแปลงทั้งปวง
และการที่มีบางคนพูดว่า นามของท่านอิมามอะลี (อ.)
ได้ถูกตัดออกจากอัล-กุรอานนั้นไม่
เป็นที่ยอมรับของนักปราชญ์และผู้รู้ทั้งหลาย
และบุคคลใดก็ตามที่ได้ศึกษาประวัติศาสตร์
และรวิวายะฮ์จะ พบว่าอัล-
กุรอานมีความมั่นคงในความถูกต้องด้วยการยืนยันของ
รวิวายะฮ์มุตะวาตอิร
และเหล่าบรรดาเซาะฮาบะฮ์อีกเป็นพันท่าน ซึ่งอัล-
กุรอานนั้นได้ถูกรวบรวมตั้งแต่สมัยของท่านศาสดา
(ซ็อล ฯ) ^[13]

๕.๙ พัยฎกาซานีย เจ้าของตำรา อัล-วาฟีย
เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ. ที่ ๑๐๙๑
หลังจากได้อธิบายถึงโองการที่ว่า

لِحَافِظُونَ لَهُ وَإِنَّا لِلذِّكْرِ نَزَّلْنَا نَحْنُ إِنَّا

แท้จริงเราเป็นผู้ประทานอัล-กุรอานลงมา
และเราจะเป็นผู้พิทักษ์มันอย่างแน่นอน ^[14] กล่าวว่

ในสภาพเช่นนี้ เป็นไปได้อย่างไรที่อัล-
กุรอานจะถูกเปลี่ยนแปลง หรือได้รับการเพิ่มเติม
หรือถูกตัดทอน ประกอบกับริวายะฮ์ที่กล่าวว่อัล-
กุรอานถูกเปลี่ยนแปลงนั้นขัดแย้งกับอัล-กุรอาน
ดังนั้นต้องถือว่ริวายะฮ์เหล่านั้นไม่ถูกต้อง
อ่อนแอและไม่สามารถนำมาเป็นหลักฐานทางวิชาการห
หรือการปฏิบัติได้ ^[15]

๕.๑๐ ชัยคฮุร อามีลี เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ. ที่ ๑๑๐๔
กล่าวว่ ประวัติ ศาสตร์ และริวายะฮ์กล่าวว่ อัล-
กุรอานมีความมั่นคงในความถูกต้อง

ด้วยการยืนยันของริวายะฮ์มุตะวาติร
และเหล่าบรรดาเซาะฮาบะฮ์อีกเป็นพันท่าน ซึ่งอัล-
กุรอานนั้นได้ถูกรวบรวมตั้งแต่สมัยของท่านศาสดา
(ซ็อล ฯ) ^[16]

๕.๑๑ มุฮักกิก กาชิฟูลฆิฏออ
ได้กล่าวไว้ในตำราที่มีชื่อเสียงของท่าน
กัชฟูลฆิฏออว่า ไม่ต้องสงสัยอัล-
กุรอานได้ถูกปกป้องรักษาให้บริสุทธิ์
จากการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายโดยพระองค์อัลลอฮ์ (ซบ.)
ซึ่งอัล-
กุรอานและนักปราชญ์ในทุกยุคทุกสมัยได้กล่าวยืนยันเอ
าไว้ และมีความคิดขัดแย้งกับกลุ่มชนที่เชื่อว่าอัล-
กุรอานไม่สมบูรณ์ อีกทั้งไม่สนใจในคำพูดเหล่านั้น

๕.๑๒ ท่านอิมามโคมัยนี (รฎ.)
ผู้นำการปฏิบัติอิสลามแห่งอิหร่าน
เกี่ยวกับเรื่องนี้ท่านได้กล่าวว่า บุคคลใดก็ตามที่รู้และเข้
าใจเรื่องราวเกี่ยวกับการรวบรวมอัล-กุรอาน

การปกป้องรักษา การบันทึก และการอ่าน
แน่นอนเท่ากับเขาได้ยืนยันถึงความถูกต้อง
และเป็นการปฏิเสธการถูกเปลี่ยนแปลงของอัล-กุรอาน
ส่วนริวายะฮ์ที่ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงของอัล-
กุรอาน ไม่สามารถนำมาเป็นหลักฐานอ้างอิงได้
ประกอบกับเป็น ริวายะฮ์ที่ไม่เป็นที่รู้จัก
และบ่งชี้ถึงการถูกอุปโลกน์ขึ้นมา
หรือความหมายโดยรวมของริวายะฮ์เหล่านั้น
มีความหมายในเชิงของการตะอ์วีล และตัฟซีรอัล-
กุรอานหรือความหมายอื่น ๆ
ฉะนั้นหากศึกษาประวัติศาสตร์ของอัล-
กุรอานตลอดทุกศตวรรษที่ผ่านมา จะพบว่า อัล-
กุรอานที่ถูกต้องคือฉบับที่มีอยู่ในปัจจุบัน
ส่วนที่มีการอ่านแตกต่างกันนั้น
เป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในสมัยใหม่
ไม่เกี่ยวข้องกับอัล-
กุรอานที่ท่านญิบรออีลได้นำลงมาให้ท่านศาสดา (ซ็อล
๗) แม้แต่นิดเดียว [17]

บทสรุป มุสลิมโดยทั่วไปทั้งขณะนี้ และชีอะฮ์
มีความเชื่อว่าอัล-

กุรอานที่อยู่ในมือของมุสลิมปัจจุบัน
คือคัมภีร์ที่ถูกประทานลงมาที่ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ปราศจากการเปลี่ยนแปลงการเพิ่มเติม
และการตัดทอนจากคำอธิบายข้างต้นเป็นที่ชัดเจนว่า
คำใส่ร้ายที่มีต่อชีอะฮ์
สามารถยุติได้และเป็นคำพูดที่ไม่มีมูลความจริง
แต่ถ้าจะพูดว่าการอ้างถึงริวายะฮ์ที่อ่อนแอเหล่านั้นมาจาก
กชีอะฮ์โดยเฉพาะ
เราขอปฏิเสธว่าไม่เป็นความจริงเพราะไม่ได้มีขอบเขต
จำกัดอยู่แค่ชีอะฮ์กลุ่มน้อย หากแต่ว่ามีนักตัฟซีร์อัล-
กุรอานฝ่ายอะฮ์ลิซซุนนะฮ์บางท่านได้อ้างอิงถึงริวายะฮ์
ที่อ่อนแอเหล่านั้น เช่น

๑. อะบูอับดิลลาฮ์ มุฮัมมัด บิน อะฮ์มัด อันซอริย
กุฎบีย ได้กล่าวถึงริวายะฮ์ไว้ในตัฟซีร์ของตน
โดยรายงานมาจาก อบูบักร์ อันบาศีย์ จาก อุบัย

บิณฑกะอับว่า ชูเราะฮะฮะซซาบในสมัยของท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) มีมากกว่าที่มีอยู่ ๗๓

โองการเท่ากับจำนวนโองการในชูเราะฮะฮะบะเกาะเราะฮะฮะ
(๒๘๖ โองการ) และโองการรัจม

ก็อยู่ในชูเราะฮะฮะนีด้วย (ตัฟซีรกรุฎบีย ญุซที่ ๑๔ หน้าที่
๑๑๓ ในตอนต้นของชูเราะฮะฮะซซาบ)

แต่ปัจจุบันนี้ไม่เห็นร่องรอยของโองการเหล่านั้นในชูเราะ
ฮะฮะนีอีกต่อไป

และในหนังสือเล่มดังกล่าวยังมีรายงานจากท่านหญิงอา
อิชะฮะฮะว่า ชูเราะฮะฮะซซาบในสมัยของท่านศาสดา (ซ็อล
๗) มีจำนวน ๒๐๐ โองการ

แต่หลังจากได้รวบรวมเป็นเล่มแล้ว

ฉันไม่เห็นโองการที่มีมากไปกว่านี้^[18]

๒. เจ้าของตำรา อัลอิตติกอน พูดว่า
จำนวนชูเราะฮะฮะต่าง ๆ ในมุซฮัฟของอุมัยมีถึง ๑๑๖
ชูเราะฮะฮะ ซึ่งสองชูเราะฮะฮะที่ไม่ได้มีอยู่ในอัล-
กรุอานปัจจุบันคือ ชูเราะฮะฮะฮะพะดะ และเคาะละอะฮะ^[19]

ขณะที่มุสลิมทุกคนทราบดีว่าอัล-กุรอานมีทั้งสิ้น

๑๑๔

ซูเราะฮ์

นามของซูเราะฮ์ที่กล่าวไว้ในมุชฮับของท่านอุบัยนั้นไม่
ได้ปรากฏในอัล-กุรอานฉบับปัจจุบัน

๓. ฮับตุลลอฮ์ บิน ซะละมะฮ์ ได้บันทึกไว้ในหนังสือ
นาซิควัลมันซูก โดยรายงานมาจากท่านอะนัซ บินมาลิก
ซึ่งพูดว่า ในสมัยของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ฉันได้อ่านอัล-

กุรอานซูเราะฮ์หนึ่งที่มีความยาวเท่ากับซูเราะฮ์ อัด-
เตาบะฮ์

และฉันได้ท่องจำโองการของซูเราะฮ์นั้นไว้เพียงโองการ
เดียวเท่านั้น ซึ่งโองการนั้นได้แก่

بُنِعَى ثَالِثًا لَا لَهُ أَنْ وَلَوْ ثَالِثًا بُنِعَى إِلَيْهِمَا لَا الذَّهَبَ مِنْ دِيَانٍ وَآدَمَ أَنْ لِإِن لَو

تَابَ مَنْ عَلَى اللَّهِ وَيُتُوبُ التُّرَابَ إِلَّا آدَمَ إِنَّ جَوْفَ بَمَلَأُ وَلَا رَابِعًا إِلَيْهَا

ขณะที่มุสลิมทั้งหมดทราบดีว่าโองการดังกล่าวไม่มี
อยู่ในอัล-กุรอาน

และหากพิจารณาด้านวาทศิลป์ด้วยแล้วไม่เข้ากับวาทศิลป์ของอัล-กุรอานแม้แต่คนเดียว

๔. ญะลาลุดดีน ซุญฎิย ได้บันทึกไว้ในตีฟซีร์อัดดรูลมันซุร โดยรายงานมาจากท่าน อุมร์ บินคือฎ็อบว่า

ซูเราะฮ์อะฮซาบมีความยาวเท่ากับซูเราะฮ์บะเกาะเราะฮ์ และในนั้นมีโองการ รัจม อยู่ด้วย [20]

ด้วยเหตุนี้ จะเห็นว่ามีผู้รู้ส่วนน้อยทั้งซุนนีและชีอะฮ์ได้รายงาน ริวายะฮ์ที่อ่อนที่กล่าวว่า อัล-กุรอานถูกเปลี่ยนแปลง

ซึ่งริวายะฮ์เหล่านี้มีผู้รู้และนักปราชญ์ทั้งซุนนีและชีอะฮ์ส่วนมากไม่ยอมรับ ทว่าโองการ และริวายะฮ์ที่ถูกต้องและมุตะวาติรของอิสลาม

ประกอบกับบรรดาเซาะฮาบะฮ์จำนวนเป็นพันท่าน

และนักปราชญ์ของอิสลามส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่า

อัล-กุรอานปัจจุบันไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลง

ไม่ได้มีการเพิ่ม หรือลดจำนวนโองการแต่อย่างไร

[1] อัจฉริ / ๓

[2] นะฮฺญุลปะลาเฆาะฮฺ ชุบฮิฮฺอลิฮฺ คุฎบะฮฺที่ ๑๓๖

[3] นะฮฺญุลปะลาเฆาะฮฺ ชุบฮิฮฺอลิฮฺ คุฎบะฮฺที่ ๑๓๖

[4] นะฮฺญุลปะลาเฆาะฮฺ ชุบฮิฮฺอลิฮฺ คุฎบะฮฺที่ ๑๓๘

[5] อุษูลกาฟีย เล่มที่ ๑ บาบฟัฎลุลอิลม, บาบุลอะคัซ
บิซซุนนะติ วัชชะวาฮิดิลกิตาบ ริวายะฮฺที่ ๔

[6] อัล-อิอติกอตาต หน้าที ๓๓

[7] มัจมะฮฺล บะยาน เล่มที่ ๑ หน้าที ๑๐

- [8] ตีบยาน เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๓
- [9] มัจมะอุลปะยาน เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๑๐
- [10] ชะดุซซุอุด หน้าที่ ๑๔๔
- [11] อิซฮารุลฮัก เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๑๓๐
- [12] อาลาอุรเราะฮฺมาน หน้าที่ ๒๕
- [13] อะลาอุรเราะฮฺมาน หน้าที่ ๒๕
- [14] ฮิจรฺ / ๗
- [15] ตัฟซีร อัซซอฟียฺ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๕๑
- [16] อาลาอุรเราะฮฺมาน หน้าที่ ๒๕
- [17] ตะฮฺชีบลอซูล ตักวีรอต ดุรฺรูฮฺอิมามโคมัยนี เล่มที่ ๒
หน้าที่ ๗๖
- [18] ตัฟซีรกุรฎิบีย ญุซที่ ๑๔ หน้าที่ ๑๑๓

ในตอนต้นของซูเราะฮฺอะฮฺซาบ

[19] อัล-อิตติกอน เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๖๗

[20] อัลดุรุลมันซุร เล่มที่ ๕ หน้าที่ ๑๘๐

ในตอนต้นของซูเราะฮอะฮซาบ

คำถามที่

**๑๗ : ซื่อะฮมีทศนะเกี่ยวกับเซาะฮาบะฮะฮ
อย่างไร**

คำถามที่

๑๗ : ซื่อะฮมีทศนะเกี่ยวกับเซาะฮาบะฮะฮอย่างไร

คำตอบ : ทศนะของซื่อะฮเกี่ยวกับผู้ที่ได้พบเห็นท่าน
ศาสดา(ซ็อล ๗) หรืออยู่ร่วมกับท่าน
แบ่งออกเป็นหลายกลุ่มด้วยกัน
และก่อนที่จะทำการอธิบายถึงกลุ่มเหล่านั้น
เป็นการดีอันดับแรกควรให้ความหมายของคำว่า
เซาะฮาบะฮะฮก่อน

การให้ความหมายคำว่า
เซาะฮาบะฮะฮของท่านศาสดา (ซ็อล ๗) โดย รวม ๗

นั้นมีหลายทัศนะด้วยกันแต่จะเลือกเฉพาะทัศนะที่มักคุ้น
ทำนั้น เช่น

๑. ชะอีด บิน มุฮัยยับ พูดว่า เชาะฮาบะฮ์
หมายถึงผู้ที่ได้อยู่ร่วมกับท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) หนึ่งปี
หรือสองปี

และได้ออกสงครามร่วมกับท่านครั้งหรือสองครั้ง [1]

๒. วากิตีเย
พูดว่า บรรดานักปราชญ์ส่วนมากพูดว่าผู้ที่ได้เห็นท่านศา
สดา (ซ็อล ฯ) ได้ยอมรับอิสลาม
พร้อมทั้งปฏิบัติตามคำสั่งสอน
และมีความพอใจกับศาสนาพวกเราถือว่าเขาเป็นเชาะฮา
บะฮ์ของท่าน แม้ว่าเวลาจะผ่านไปเพียงชั่วโมงเดียวก็ต
าม [2]

๓. มุฮัมมัด บิน อิซมาอีล บุคอรีเย
พูดว่า มุสลิมคนใดก็ตามได้พบกับท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
และอยู่ร่วมกับท่าน ถือว่าเขาเป็นเชาะฮาบะฮ์ [3]

๔. อะฮมัด บิน ฮัมบัล
พูดว่า บุคคลใดก็ตามได้อยู่ร่วมกับท่านศาสดา (ซีออล ๗)
แม้ว่าจะเป็นเวลาเพียงหนึ่งเดือน หนึ่งวัน
หรือหนึ่งชั่วโมงก็ตาม หรือได้พบกับท่าน
ถือว่าเขาเป็นเซาะฮาบะฮ์ [4]

ในหมู่นักปราชญ์อฮลิซซุนนะฮ์ อะดาลัด
เซาะฮาบะฮ์ถือว่าเป็นที่ยอมรับและเป็นแก่นที่มีสำคัญอย
างยิ่ง
หมายถึงบุคคลใดได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับท่านศาสดา
(ซีออล ๗) ถือว่าอะดาลัดทั้งสิ้น (อะดาลัด
หมายถึงคนดีมีความยุติธรรม และไม่ทำความบาป) [5]

สิ่งสำคัญที่จะกล่าวต่อไปคือ เซาะฮาบะฮ์
ในความหมายของอัล- กุรอานและในทัศนะของชีอะฮ์
ประวัติศาสตร์ได้บันทึกนามของเซาะฮาบะฮ์เอาไว้
ซึ่งมีมากกว่า ๑๒,๐๐๐ ท่าน
และในหมู่ของพวกเขา มีความแตก ต่างกัน
ไม่เป็นที่สงสัยสำหรับชนกลุ่มแรกที่อยู่ร่วมกับท่านศาสด

า (ซ็อล ๗) ย่อมได้รับเกียรติยศที่สูงส่ง
และมุสลิมในรุ่นต่อมาต่างให้ความเคารพและให้เกียรติ
พวกเขา

เนื่องจากพวกเขาเป็นมุสลิมรุ่นแรกที่ได้ร่วมก่อร่างสร้าง
ตัว และนำธงชัยแห่งอิสลามปักลง ณ
แคว้นอาหรับในสมัยนั้น อัล-
กุรอานได้กล่าวยกย่องผู้ที่ปักธงเกียรติยศแห่งอิสลามว่า

مِنَ أَنْفَعُوا الَّذِينَ مِّنْ دَرَجَةٍ أَكْبَرُ أَوْلِيَّكَ وَقَاتَلَ الْفَتْحِ قَبْلَ مِنْ أَنْفَقَ مَنْ مِنْكُمْ يَسْتَوِي لَا
وَقَاتَلُوا بَعْدُ

ไม่เท่าเทียมกันในหมู่พวกเจ้า

ผู้บริจาคและได้ต่อสู้บนหนทางของอัลลอฮ์

ก่อนการพิชิต (นครมักกะฮ์)

ชนเหล่านั้นย่อมมีฐานะสูงส่งกว่าบรรดาผู้บริจาคและต่อ
สู้บนทางของอัลลอฮ์ หลังการพิชิต (นครมักกะฮ์) ^[6]

ขณะเดียวกันต้องยอมรับว่าการได้อยู่ร่วมกับท่านศา
สดา (ซ็อล ๗) นั้นนอกจากจะถือว่าเป็นเกียรติยศแล้ว

ยังทำให้จิตวิญญาณของเขาเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี
มีความเข้มแข็งและเป็นหลักประกันไปจนตลอดอายุขัยข
องเขา เพื่อความกระจ่างในเรื่องนี้
เป็นการดีหากเราจะพิจารณาจากอัล-กุรอาน
ซึ่งเป็นคัมภีร์และเป็นธรรมนูญสูงสุดที่บรรดามุสลิมทั้งหลาย
ต่างยอมรับ

เซาะฮาบะฮ์ในทัศนะอัล-กุรอาน

อัล-

กุรอานได้แบ่งกลุ่มชนที่ได้พบและอยู่ร่วมกับท่านศาสดา
(ซีออล ๙) ออกเป็น ๒ กลุ่มดังนี้

กลุ่มที่หนึ่ง บุคคลที่อัล-

กุรอานได้สรรเสริญและยกย่องพวกเขา

และถือว่าพวกเขาคือผู้วางรากฐานที่มั่นคงและเปี่ยมล้นไป

ไปด้วยพลังแก่อิสลาม

ซึ่งขอยกอัล-

กุรอานที่กล่าวถึงเซาะฮาบะฮ์กลุ่มนี้ไว้ดังนี้

๑. เป็นชนกลุ่มแรกของอิสลาม

عَنْهُمْ اللَّهُ رَضِيَ بِإِحْسَانٍ اتَّبَعُوهُمْ وَالَّذِينَ وَالْأَنْصَارِ الْمُهَاجِرِينَ مِنَ الْأَوْلُونَ وَالسَّابِقُونَ
الْعَظِيمِ الْفَوْزُ ذَلِكَ أَبَدًا فِيهَا خَالِدِينَ الْأَنْهَارُ مِنْ تَحْتِهَا تَجْرِي جَنَّاتٍ لَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ وَرِضْوَانًا

บรรดาชนรุ่นแรกในหมู่ผู้อพยพ

จากพวกมุฮาญีรีนและอันซอร และบรรดาผู้ดำเนินรอยตามพวกเขาด้วยการทำความดี
อัลลอฮ์ทรงพอพระทัยพวกเขา
และพวกเขาก็พอใจพระองค์
และพระองค์ทรงเตรียมบรรดาสวรรค์ที่มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านอยู่เบื้องล่างไว้สำหรับพวกเขาแล้ว
พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาลนั่นคือชัยชนะอันใหญ่หลวง [7]

๒. กลุ่มคนที่ให้บัยอัตใต้ต้นไม้

السَّكِينَةَ فَأَنْزَلَ قُلُوبِهِمْ فِي مَا فَعَلِمَ الشَّجَرَةَ تَحْتِ يُبَايِعُونَكَ إِذِ الْمُؤْمِنِينَ عَنِ اللَّهِ رَضِيَ لَقَدْ
قَرِيبًا فَتَحًا وَأَتَابَهُمْ عَلَيْهِمْ

อัลลอฮ์ทรงพึงพอพระทัยผู้ศรัทธาที่ให้สัตยาบันกับเจ้าใต้ต้นไม้ พระองค์ทรงล่วงรู้สิ่งที่อยู่ในใจของพวกเขา

ดังนั้นพระองค์ได้ประทานความสงบมั่นแก่พวกเขา
และทรงประทานชัยชนะอันใกล้แก่พวกเขา [8]

๓. กลุ่มผู้อพยพ

وَرِضْوَانًا لِلَّهِ مِّنْ فَضْلًا يَبْتَغُونَ وَأَمْوَالِهِمْ دِيَارِهِمْ مِّنْ أُخْرَجُوا الَّذِينَ الْمُهَاجِرِينَ لِلْفُقَرَاءِ
الصَّادِقُونَ هُمْ أَوْلَئِكَ وَرَسُولُهُ اللَّهُ وَيَنْصُرُونَ

เป็นของบรรดาผู้อพยพที่ขัดสนซึ่งถูกขับไล่ออกบ้าน
เกิดเมืองนอนของพวกเขา
และได้ทอดทิ้งทรัพย์สินของพวกเขาเพื่อแสวงหาความ
ปรอดปราน และความปราโมทย์จากอัลลอฮ์
พวกเขาได้ช่วยเหลืออัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์
จนเหล่านั้นพวกเขาคือผู้สัตย์จริง [9]

๔. สหายแห่งการพิชิต

يَبْتَغُونَ سُجْدًا رُّكْعًا تَرَاهُمْ بَيْنَهُمْ رُحَمَاءَ الْكُفَّارِ عَلَى أَشْدَّاءٍ مَعَهُ وَالَّذِينَ اللَّهُ رَسُولٌ مُحَمَّدٌ
السُّجُودِ أَثَرٌ مِّنْ وُجُوهِهِمْ فِي سِيْمَاهُمْ وَرِضْوَانًا لِلَّهِ مِّنْ فَضْلًا

มุฮัมมัดเป็นเราะซูลของอัลลอฮ์
และบรรดาผู้ที่อยู่ร่วมกับเขา
เป็นผู้เข้มแข็งกล้าหาญเหนือพวกปฏิเสธ
เป็นผู้เมตตาส่งสารระหว่างพวกเขา
เจ้าจะเห็นพวกเขาเป็นผู้โศกเศร้า
ก้มกราบเพื่อแสวงหาความโปรดปราน
และความปราโมทย์จากอัลลอฮ์
เครื่องหมายของพวกเขาอยู่บนใบหน้าของพวกเขาเนื่อง
จากร่องรอยแห่งการซุกฮูด ^[10]

กลุ่มที่สอง อีกกลุ่มหนึ่งบุคคลที่ได้เห็นท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) แต่เป็นพวกสองหน้า
จิตใจของพวกเขาเป็นโรค
อัลลอฮ์ทรงกล่าวถึงสภาพของพวกเขาเอาไว้อย่างชัดเจน
น และทรงปกป้องศาสดาของพระองค์จากพวกเขา ณ
ตรงนี้จะขอยกบางโองการเพื่อความชัดเจน

๑. กลุ่มพวกกลับกลอก (มุนาฟิกีน) ที่รู้จัก

إِنَّ يَشْهَدُ وَاللَّهُ لَرَسُولُهُ إِنَّكَ يَعْلَمُ وَاللَّهُ اللَّهُ لَرَسُولُ إِنَّكَ نَشْهَدُ قَالُوا الْمُنَافِقُونَ جَاءَكَ إِذَا
لَكَذِبُونَ الْمُنَافِقِينَ

เมื่อพวกสลับปลับ (มุนาฟิฏน) มาหาเจ้า
พวกเขาพูดว่า เราขอปฏิญาณว่า
แท้จริงท่านเป็นเราะซูลของอัลลอฮ์ อัลลอฮ์ทรงรู้ดีว่า
แท้จริงเจ้านั้นเป็นเราะซูลของพระองค์
และอัลลอฮ์ทรงยืนยันว่า
พวกมุนาฟิฏนนั้นเป็นผู้กล่าวเท็จอย่างแน่นอน ^[11]

๒. กลุ่มพวกกลับกลอก (มุนาฟิฏน) ที่ไม่รู้จัก

نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ لَا النِّفَاقِ عَلَى مَرْدُوا الْمَدِينَةِ أَهْلٍ وَمِنْ مُنَافِقُونَ الْأَعْرَابِ مِّنْ حَوْلِكُمْ وَمِمَّنْ
عَظِيمٍ عَذَابٍ إِلَى يُرْدُونَ ثُمَّ مَرَّتَيْنِ سَنُعَذِّبُهُمْ نَعْلَمُهُمْ

และส่วนหนึ่งจากอาหรับชนบทผู้ที่พำนักอยู่รอบๆ
ท่านนั้น เป็นพวกกลับกลอก
และพวกชาวมะดีนะฮ์(ชาวเมือง)
เช่นกันเป็นพวกต้อร้นในการฝ่าฝืน
เจ้าไม่รู้จักธาตุแท้ของพวกเขา แต่เรารู้จักพวกเขาดี

เราจะลงโทษพวกเขาสองครั้ง หลังจากนั้นพวกเขาจะถูก
นำไปสู่การลงโทษอันยิ่งใหญ่ [12]

๓. พวกที่จิตใจเป็นโรค

غُرُورًا إِلَّا وَرَسُولُهُ اللَّهُ وَعَدَدْنَا مَا مَرَضُ قُلُوبِهِمْ فِي وَالَّذِينَ الْمُنَافِقُونَ يَقُولُ وَإِذْ

เมื่อพวกมุนาฟิกันและพวกที่จิตใจของพวกเขาเป็นโ
โรคพูดว่า
อัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์มิได้สัญญาสิ่งใดแก่เรา
นอกจากการหลอกลวง [13]

๔. ผู้ที่ประพฤติกความผิด

إِنَّ عَلَيْهِمْ يَتُوبَ أَنْ اللَّهُ عَسَىٰ سَيِّئًا وَآخَرَ صَالِحًا عَمَلًا خَلَطُوا بِذُنُوبِهِمْ اعْتَرَفُوا وَآخِرُونَ
رَحِيمٍ عَفُورٌ اللَّهُ

และมีชนกลุ่มอื่นที่สารภาพความผิดของพวกเขา
พวกเขาประกอบความดีปะปนกับความชั่ว
โดยหวังว่าอัลลอฮ์จะอภัยโทษแก่พวกเขา
แท้จริงอัลลอฮ์คือ ผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเมตตาเสมอ [14]

นอกจากโองการอัล-กุรอานแล้ว
ยังมีริวายะฮ์อีกเป็นจำนวนมากจากท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ที่ทำการประณามเซาะฮาบะฮ์บางคน
และจะขอกล่าวบางริวายะฮ์เพื่อสร้างความเข้าใจดังนี้

๑. อะบูฮาซิม ได้รายงานจากท่าน ชะฮัล บิน
ชะฮัดว่า ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) กล่าวว่า

أقوامٌ علي ليردّونّ و ابدأ يظمأ لم شرب من و شرب ورد من الحوض علي فرطكم أنا
بينهم و بيني يحال ثمّ يعرفونني و أعرفهم

ฉันจะส่งพวกท่านไปยังสระน้ำ
บุคคลใดที่ได้เข้าไปและได้ดื่มน้ำนั้น
ผู้ที่ได้ดื่มน้ำเขาจะไม่กระหายน้ำต่อไปตลอดกาล
และมีชนกลุ่มหนึ่งได้เข้ามาหาฉันซึ่งฉันรู้จักพวกเขา
และพวกเขาก็รู้จักฉันอย่างดี
หลังจากนั้นฉันกับเขาได้แยกจากกัน

อะบูฮาซิมพูดว่า
ขณะที่ฉันกำลังอ่านชะดีซบตดังกล่าวอยู่ นุอมาน บิน อบี

อะยาซ ได้ยินและพูดว่า ท่านได้ยินชะฮฺล พูดเช่นนี้หรือ
ฉันตอบว่า ใช่ เขาพูด ฉันขอยืนยันว่า
ฉันก็ได้ยินท่านอะบูชะฮฺล คุณรีย
พูดเช่นนี้เหมือนกันและเขายังพูดต่ออีกว่า ท่านศาสดา
(ซ็อล ฯ) กล่าวว่า

بعدي بَدَل لمن سحقا سحقا فأقول بعدك أحدثوا ما تدري لا أنك فيقال مني إهم

พวกเขามาจากฉัน ดังนั้นท่านได้กล่าวว่า
เจ้าไม่รู้หรือกว่าพวกเขาได้ทำอะไร
หลังจากฉันได้จากไป ฉะนั้นฉันขอพูดว่าจงพินาศเถิด
จงพินาศเถิด (จงห่างไกลจากความเมตตา)
ผู้ที่ได้เปลี่ยนแปลง (อะฮฺกาม) หลังจากฉัน ^[15]

จากประโยคที่ว่า ฉันรู้จักพวกเขา
และพวกเขาก็รู้จักฉันอย่างดี
กับประโยคที่กล่าวว่า ผู้ที่ได้เปลี่ยนแปลงหลังจากฉัน
ทำให้รู้ว่ากลุ่มชนที่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
กำลังกล่าวถึงนั้นหมายถึง บรรดาเซาะฮาบะฮฺของท่าน

ซึ่งพวกเขาได้อยู่ร่วมกับท่านในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

และฮะดีษดังกล่าวนี้ท่าน

บுகอริย

และท่านมุสลิมได้รายงานได้ด้วยเช่นกัน

๒. บุกอริย และมุสลิมได้รายงานจากท่านศาสดา
(ซ็อล ฯ) ว่า

ในวันกียามะฮฺจะมีเซาะฮาบะฮฺของฉันกลุ่มหนึ่ง
หรือกล่าวว่าประชาชาติของฉันได้เข้ามาหาฉัน
และได้ออกห่างจากสระน้ำ ฉันได้พูดว่า
โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน พวกเขาเป็นเซาะฮาบะฮฺของฉัน
ดังนั้นพระองค์ตรัสว่า
เจ้าไม่รู้หรือกว่าพวกเขาได้ทำอะไรหลังจากเจ้าได้จากไป
พวกเขาได้ตักศานากลับไปสู่สภาพเดิมสมัยญาฮิลของ
พวกเขา [16]

สรุป จากโองการและริวายะฮ์ของท่านศาสดา (ซ็อล
๗) สรุปได้ว่า บรรดาเซาะฮาบะฮ์ หรือผู้ที่ได้เห็น
หรือผู้ที่อยู่ร่วมกับท่านนั้น ไม่เท่าเทียมกัน
ซึ่งมีบางกลุ่มได้รับเกียรติยศ
ถูกยกย่องเป็นผู้ยกระดับจิตใจของตนเอง
และเป็นผู้ประกอบคุณงามความดี
การรับใช้ของพวกเขาเป็นสาเหตุทำให้อิสลามเจริญเติบโต
โต และมีความเข้มแข็ง
ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นพวกกลับกลอก มุนาฟิกัน
พวกตีสองหน้า จิตใจเป็นโรค
และกระทำความผิดตั้งแต่แรก
(เพื่อความชัดเจนมากยิ่งขึ้นโปรดศึกษาอัล-
กुरอานซูเราะฮ์มุนาฟิกัน)

ด้วยเหตุนี้ทัศนคติของชีอะฮ์เกี่ยวกับเซาะฮาบะฮ์นั้น
เป็นไปตามทัศนคติของอัล-กुरอาน
และฮะดีษของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
มิได้เป็นไปตามความรู้สึก

[1] อะชะดุลฆอบะฮ์ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๑๑-๑๒ พิมพ์ที่อียิปต์

[2] อะชะดุลฆอบะฮ์ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๑๑-๑๒

[3] อะชะดุลฆอบะฮ์ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๑๑-๑๒

[4] อะชะดุลฆอบะฮ์ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๑๑-๑๒

[5] อัล-อิชติอาบ פי อัชมาอิลอัชฮาบ เล่มที่ ๑ หน้าที่
๒, ในคำอธิบาย อัลอะฮอบะฮ์ อะชะดุลฆอบะฮ์ เล่มที่ ๑
หน้าที่ ๓ คัดลอกมาจาก อิบนุอะซีร

[6] ฮะดีด / ๑๐

[7] เตาบะฮ์ / ๑๐๐

[8] ฟัตฮ์ / ๑๘

[9] ฮัชร / ๘

[10] ฟัตฮ์ / ๒๙

[11] มุณาฟิฎน / ๑

[12] เตาบะฮ์ / ๑๐๑

[13] อะฮ์ซาบ / ๑๒

[14] เตาบะฮ์ / ๑๐๒

[15] ญามิอุลอุซูล อิบนิอะซีร์ เล่มที่ ๑๑, กิตาบุลเฮาฎ ฟิ
วุรูดินนาซ อะลัยฮิ หน้าที่ ๑๒๐ ฮะดีซที่ ๗๙๗๒

[16] ญามิอุลอุซูล เล่มที่ ๑๑ หน้าที่ ๑๒๐ ฮะดีซที่ ๗๙๗๓

คำถามที่

๑๘ : จุดประสงค์ของมุตอะฮ์คืออะไร

และทำไมชื่อฮะดีซจึงถือว่าชะลาล

คำถามที่ ๑๘ : จุดประสงค์ของมุตอะฮ์คืออะไร

และทำไมชื่อฮะดีซจึงถือว่าชะลาล

คำตอบ : นิกาส

หมายถึงการอยู่ร่วมกันระหว่างสามีกับภรรยา

ซึ่งในบางครั้งเป็นการอยู่ร่วมกันตลอดไป

โดยไม่มีพรมแดนในการอ่านอักด นิกาส

และในบางครั้งเป็นการนิกาสเช่นกัน

แต่มีกำหนดเวลาเป็นตัวขวางกันระหว่างการอยู่ร่วมกันของสามีภรรยา

อย่างไรก็ตามทั้งสองนิกาสต้องทำไปตามเงื่อนไขทางซรัฮียี้ จะแตกต่างกันตรงที่ถาวรกับมีกำหนดเวลาเท่านั้น ส่วนในรายละเอียดอื่นๆ คล้ายกันทั้งหมด

ฉะนั้นเงื่อนไขสำหรับอักดมุตะฮันนั้นเหมือนกับอักดถาวรดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

๑.

ทั้งหญิงและชายต้องไม่มีอุปสรรคทางซรัฮียี้ในการแต่งงาน เช่น เป็นพี่น้องทางสายเลือด หรือโดยสาเหตุและอุปสรรคซรัฮียี้อื่น ๆ มิเช่นนั้นแล้วอักดจะเป็นโมฆะ (บาฏิล)

๒. มะฮฺรียะฮฺที่ได้ตกลงกันระหว่างทั้งสอง
ต้องถูกกล่าวในขณะอ่านอักดุนิกาสฺ

๓. กำหนดเวลาในการแต่งงานต้องระบุชัดเจน

๔. ต้องทำการอ่านอักดตามซฺรฮีย

๕.

บุตรที่เกิดจากทั้งสองถือว่าเป็นบุตรที่ถูกต้องตามซฺรฮีย
เหมือนกับบุตรที่เกิดจากการนิกาสฺถาวร
ซึ่งมีสิทธิทุกอย่างในฐานะของบุตร

๖. ค่าเลี้ยงดูบุตรเป็นหน้าที่ของบิดาต้องรับผิดชอบ
และบุตรมีสิทธิรับมรดกทั้งจากบิดาและมารดา

๗. เมื่อกำหนดเวลาของอักดมุตะฮฺได้สิ้นสุดลง
หากฝ่ายหญิงไม่ได้อยู่ในช่วงวัยหมดระดู
เธอต้องรอฮิดตะฮฺ
และระหว่างรอฮิดตะฮฺอยู่นั้นถ้าฝ่ายหญิงได้ตั้งครรภ์ต้อง
หลีกเลี่ยงการแต่งงานจนกว่าเธอจะคลอดบุตร

จำเป็นต้องเอาใจใส่ต่อเงื่อนไขอื่น

๑

ของการแต่งงานถาวรในการอ่านอักขรศาสตร์
จะแตกต่างกันตรงที่ว่าอักขรศาสตร์ได้ถูกกำหนดขึ้น
เพื่อแก้ไขปัญหาที่จำเป็นฉบับหลักทันด่วน

และค่าครองชีพ (นะพะเกาะฮ)

ของฝ่ายหญิงไม่เกี่ยวข้องกับฝ่ายชาย

และขณะที่อ่านอักขรถ้าฝ่ายหญิงไม่ได้ตั้งเงื่อนไขว่าขอ
บรมกของฝ่ายชาย

ดังนั้นฝ่ายหญิงไม่มีสิทธิ์รับมรดกนั้น

และเป็นที่ยอมรับว่าเงื่อนไขทั้งสองไม่มีผลนิกายแต่อย่าง
ใด

มุสลิมทั้งหลายมีความเชื่อว่าศาสนาอิสลาม

ที่มีชะรีอะฮ์เพียงพร้อมไปด้วยความสมบูรณ์

และเป็นศาสนาสุดท้ายต้องสามารถให้คำตอบแก่ความ
ต้องการทั้งหลายได้

ฉะนั้นจะเห็นว่าชายหนุ่มที่ต้องเรียนหนังสือนานหลายปี

ติดต่อกัน

และไม่สามารถแต่งงานถาวรได้เมื่อเขาต้องตกอยู่ในสภ
าพดังกล่าว

จึงมีสิทธิ์เลือกทำอย่างหนึ่งอย่างหนึ่งอย่างใดจาก ๓
ประการดังต่อไปนี้

๑. ต้องครองความเป็นโสดตลอดไป

๒.

ต้องตกอยู่กับอบายมุขและความโสมมทั้งหลายของจิตใจ
จนหลงกระทำบาป

๓. เลือกทำตามเงื่อนไขที่กล่าวมา

โดยแต่งงานชั่วคราวกับหญิงที่มีเงื่อนไขตามกำหนด

ในกรณีแรกสามารถกล่าวได้ว่าส่วนมากแล้วจะพบกับ
ความพ่ายแพ้

แม้ว่าบางคนสามารถควบคุมความต้องการทางเพศ

มีความอดทน และสามารถหักห้ามจิตใจได้

แต่วิธีการดังกล่าวเชื่อว่าทุกคนจะสามารถปฏิบัติได้ ส่วน

คนที่เลือกแนวทางที่สองเท่ากับเขาได้กระทำความผิด

ซึ่งเป็นสิ่งที่คำสอนของอิสลามได้สั่งห้ามเอาไว้
ถึงแม้ว่าเขาจะกล่าวอ้างว่ามีความจำเป็น
แต่สิ่งนั้นก็เป็นหนึ่งในแนวทางที่นำไปสู่การหลงทาง
ทั้งความคิดและการกระทำ ด้วยเหตุนี้จะเห็นว่าคงเหลือ
เฉพาะแนวทางที่สามเท่านั้น ที่อิสลามได้นำเสนอเอาไว้
และในสมัยของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ก็มีการปฏิบัติกันเปิดเผย
แต่ต่อมาภายหลังมีความขัดแย้งเกิดขึ้น
การกระทำดังกล่าวจึงได้ถูกยกเลิกไป

สิ่งจำเป็นที่ต้องทำความเข้าใจคือ
บุคคลที่ไม่เห็นด้วยกับการทำมุตอะฮ์
และถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามในอิสลาม
ทั้งที่อุละมาอ์และนักปราชญ์ส่วนใหญ่ยอมรับว่า
โดยความหมายแล้วการกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นการ นิ
กาฮ์ถาวร เช่น คู่บ่าวสาวได้อ่านอักดุนิกาฮ์ถาวร
แต่ทั้งสองมีเจตนาว่าหลังจากหนึ่งปี หรือน้อยกว่านั้น

หรือมากกว่านั้นเขาจะแยกทางกันด้วยการทำฎาะลา
(หย่า)

ฉะนั้นจะเห็นว่าการแต่งงานดังกล่าวถ้าพิจารณาจาก
ภายนอกจะพบว่า เป็นการแต่งงานถาวร แต่จริง ๆ
แล้วเป็นการแต่งงานชั่วคราวนั่นเอง
ความแตกต่างของนิกาสอย่างนี้กับการมุตอะฮ์
อยู่ตรงที่ว่าการมุตอะฮ์ไม่ว่าจะเป็นภายนอกหรือภายใน
มีเวลาที่แน่นอนเป็นตัวกำหนด
แต่การนิกาฮ์ถาวรดังกล่าวดูภายนอกเหมือนว่าเป็นการ
นิกาฮ์ถาวรแต่ภายในคือการมุตอะฮ์ (แต่งงานชั่วคราว)
นั่นเอง

บุคคลที่อนุญาตให้ทำการแต่งงานดังกล่าวได้
และเป็นที่ยอมรับของอุละมาอ์และนักปราชญ์โดยทั่วไป
ทำไมถึงมีอคติกับกฏฮ์รียะฮ์ที่อนุญาตให้ทำมุตอะฮ์

เราทราบแล้วว่าการมุตอะฮ์หมายถึงอะไร ต่อไปจะกล
่าวถึงหลักฐานที่อนุญาตให้ทำการมุตอะฮ์
โดยจะนำเสนอใน ๒ ประเด็นดังต่อไปนี้

๑. การอนุญาตให้ทำมุตอะฮ์ตั้งแต่เริ่มแรกอิสลาม

๒.

การมุตอะฮ์ไม่ได้ถูกยกเลิกในสมัยของท่านศาสดา (ซ็อล
๗)

หลักฐานของประเด็นแรก อัล-กูรอานกล่าวว่า

فَرِيضَةٌ أَجْرُهُنَّ فَأَتُوهُنَّ مِنْهُنَّ بِهِ اسْتَمْتَعْتُمْ فَمَا

ตั้งนั้นหญิงใดที่พวกเจ้าแสวงหาความสุขจากพวกน

าง

ก็จงมอบรางวัลของพวกนางให้แก่พวกนางอันเป็นข้อกำหนด

หนด ^[1]

จากคำพูดของโองการเห็นได้อย่างชัดเจนว่า

เรื่องดังกล่าวนั้น เป็นเรื่องการทำมุตอะฮ์เนื่องจากว่า

ประการแรก โองการได้ใช้คำว่า อิสตัมตาอ

ซึ่งภายนอกหมายถึง การแต่งงานแบบมุตอะฮ์ (ชั่วคราว)

ถ้าจุดประสงค์ของโครงการหมายถึงการแต่งงานแบบถาวรจำเป็นต้องมีกะรีนะฮ์ (สัญลักษณ์) ปงบอก

ประการที่สอง โครงการได้ใช้คำว่า อุญเราะฮุนนะ หมายถึงรางวัลของพวกนาง อันเป็นการยืนยันอย่างชัดเจนอีกเช่นกันว่าการแต่งงานดังกล่าวหมายถึง การมุตอะฮ์ เนื่องจากว่าหากจุดประสงค์ของโครงการหมายถึง การแต่งงานถาวร อัล-กुरอานต้องใช้คำว่า มะฮ์รียะฮ์ หรือ เซาะดาก แทนคำว่า อุญเราะฮุนนะ

ประการที่สาม นักตัฟซีรทั้งซุนนีและชีอะฮ์ มีความเห็นเหมือนกันว่าโครงการดังกล่าวต้องการพูดถึงเรื่อง การแต่งงานแบบมุตอะฮ์ ไม่ใช่แบบถาวร

ท่านญะลาละุดดีน ชุญฎียะฮ์ ได้บันทึกไว้ในตัฟซีรของท่าน (อัดดุรุลมันซूर) โดยรายงานมาจากท่าน อิบน์ญะรียร์ และท่านซุดาว่า โครงการข้างต้นได้กล่าวถึงเรื่องการทำมุตอะฮ์ [2]

ท่านอะบูญะอ์ฟร มุฮัมมัด บิน ญะร็ร ฎ็อบรีย
ได้บันทึกไว้ในตัฟซีรของตน โดยรายงานมาจากท่าน
ซุดา, มุญาฮิด, และอิบนุอับบาส
ว่าโองการดังกล่าวได้พูดถึงเรื่องการทำมุตอะฮ์ [3]

ประการที่สี่ เจ้าของตำราชีฮาส มะฆานิด
และญะวามือ
ได้ยอมรับ ริวายะฮ์ที่กล่าวถึงความจริงเกี่ยวกับการมุตอะ
ฮ์ เช่น ท่านมุสลิม บิน ฮะญาจ
ได้บันทึกไว้ในเศาะฮียของท่านโดยรายงานมาจาก
ท่านญาบิร บิน อับดุลลอฮ์ และชะละมะฮ์ บิน อุฎุว่า

يعني تستمتعوا أن لكم أذن قد الله رسول انّ فقال (ص) الله رسول منادي علينا خرج
النساء متعة

คนประกาศศาสน์ของท่านศาสดา ได้มาหาพวกเรา
และพูดว่า ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ได้อนุญาตให้พวกท่านทำมุตอะฮ์ได้
หมายถึงแต่งงานชั่วคราวกับสตรี [4]

ชีฮาฮ

และมะฆานีดได้กล่าวถึงริวายะฮเกี่ยวกับการทำมุตอะฮไป
ว้อย่างมาก

ดังนั้นจะเห็นว่าการอนุญาตให้ทำมุตอะฮเป็นที่ยอมรับข

องอุละมาอ

นักปราชญ์

และนักตัฟซีรตั้งแต่ในสมัยแรกของอิสลาม

และในสมัยของท่านศาสดาเป็นต้นมา

ตัวอย่างของตำราที่บันทึกหะดีษบทนี้เอาไว้

เซาะฮียะฮบะคอรีย บาบ ตะมัตตุอ, มุซันดอะฮมัด เล่มที่ ๔

หน้าที่ ๔๓๖, และเล่มที่ ๓ หน้าที่ ๓๕๖, อัลมุวัฏฏะฮะอ

อิมามมาลิก เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๓๐, ซุนันบัยหะกีย เล่มที่ ๓

หน้าที่ ๓๐๖, ตัฟซีรฎ็อบรีย เล่มที่ ๕ หน้าที่ ๙,

นิฮาเยฮอิบนุอะซีร เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๒๔๙, ตัฟซีรรอซีฮ

เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๒๐๑, ตารีกอิบนุคุลกอณ เล่มที่ ๑ หน้าที่

๓๕๙, อะฮกามุลกุรอาน ญะซอซ เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๑๓๘,

มุฮาฎะเราะต รอฆิบ เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๙๔, อัล-

ญามิอุลกะบียร ซุญฎ็ีย เล่มที่ ๘ หน้าที่ ๒๙๓, ฟัตฮุลบารีย

อิบนุสะญ์ร เล่มที่ ๙ หน้าที่ ๑๔๑

คำถาม : โองการมุตอะฮุกุกเล็ก (มันซุค) แล้วหรือ

คำตอบ : น้อยมากที่มุสลิมจะสงสัยว่าการทำมุตอะฮุก
นสมัยของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) เป็นที่อนุญาต
สิ่งที่กำลังกล่าวถึงคือ การคงอยู่
หรือการถูกยกเลิกของกฎ (ฮุกุม) ดังกล่าว ประวัติศาสตร์
และริวายะฮ์ได้กล่าวไว้ตรงกันว่า การทำมุตอะฮ

มีมาตั้งแต่สมัยของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
และได้ดำเนินมาจนถึงกลางยุคสมัยของอุมัร
เคาะลีฟะฮ์ที่สอง ซึ่งเคาะลีฟะฮ์ได้เล็งเห็นถึงความจำเป็น
และความเหมาะสมท่านจึงสั่งยกเลิกการทำมุตอะฮ์

มุสลิม บิน สะญาจ ได้กล่าวไว้ในเซาะฮียของท่าน
โดยรายงานมาจาก อิบน์อับบาส และอิบนุซุเบร
เกี่ยวกับการทำมุตอะฮ์ผู้หญิง และมุตอะฮ์ฮัจญ
ซึ่งเป็นการรายงานที่ขัดแย้ง ท่านญาบิร บิน อับดุลลอฮ์
พูดว่า

لهما نعد فلم عمر عنهما تخانا ثم الله رسول معهما فعلنا

พวกเราได้กระทำทั้งสอง (ฮัจญตะมัตตุอ
กับมุตอะฮ์ผู้หญิง) พร้อมกับท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
หลังจากนั้นอุมัร ได้สั่งห้ามเราไม่ให้ทำทั้งสอง
ต่อมาพวกเราไม่ได้ทำอีกเลย [5]

ท่านญะลาละดดีน ชุญฎีย
ได้บันทึกไว้ในตัฟซีรของท่าน โดยรายงานมาจาก

อับดุลรอซาค, อะบูดาูด, และอิบนุญะรียร
ซึ่งพวกเขาได้รายงานมาจาก ฮะกัม
อีกทีหนึ่งซึ่งได้มีคำถามว่า
โองการมุตอะฮฺได้ถูกยกเลิกแล้วหรือ ตอบว่า ยัง
และอะลี (อ.) กล่าวว่า

شقي الأ زنى ما المتعة عن نهي عمر انّ لولا

ถ้าหากอุมัรไม่ได้ห้ามการทำมุตอะฮฺแล้วละก็
จะไม่มีใครผิดประเวณีเลย (ซินา) นอกจากคนชั่ว ^[6]

อะลี บิน มุฮัมมัด กุจี พุดว่า อุมัร บิน คือฎฎ็อบ
ได้เทศนาบนมิมบ์รว่า

و عليهنّ أعاقب و أحرمهنّ و عنهنّ أنهي أنا الله رسول عهد على كنّ ثلاث الناس ايّها
العمل خير على حيّ و الحج متعة و النساء متعة هي

โอ้ประชาชนเอ๋ย

มีอยู่สามสิ่งที่ปฏิบัติในสมัยของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ซึ่งฉันได้สั่งห้ามมัน และผู้ที่ปฏิบัติมันต้องถูกลงโทษ

ได้แก่การทำมุตอะฮ์กับหญิง การทำมุตอะฮ์ฮัจญ
และการกล่าวฮัยยะอะลาคอยริลอะมัลลีในอะซาน ^[7]

สิ่งจำเป็นต้องกล่าวคือ

ริวายะฮ์ในทำนองนี้มีมากกว่าที่ได้กล่าวไว้ ณ ที่นี้
เพื่อการค้นคว้าเพิ่มเติมโปรดดูตำราดังต่อไปนี้
มุชนัดอะฮ์มัด เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๓๕๖/๓๖๓,
อัลบะยานวัลตับยีน ญะฮิซ เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๒๒๓,
อะฮ์กามุลกุรอาน ญะซอซ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๓๔๒,
ตัฟซีรกุรฎิบีย เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๓๗๐, อัลมับชูฎ
กิตาบฮัจญ บาบุลกุรอาน, ซาดุลมะอาด อิบนิกัยยุม เล่มที่
๑ หน้าที่ ๔๔๔, กันซุลอุมมาล เล่มที่ ๘ หน้าที่ ๒๙๓,
มุชนัดอะบิดาวูด ญะฮะยาลิซซัยย หน้าที่ ๒๔๗,
ตารีคฎ็อบรีย เล่มที่ ๕ หน้าที่ ๓๒, อัลมุชตับยีน ฎ็อบรีย,
ตัฟซีรรอซีย เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๒๐๐/๒๐๒,
ตัฟซีรออะบูฮัยยาน เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๒๑๘

สามารถกล่าวได้ว่า

การทำมุตอะฮ์เป็นหนึ่งในการนิกาสและการแต่งงานตามบ

ทบัญญัติ เนื่องจากการนิกาษาได้แบ่งออกเป็น ๒
ประเภทกล่าวคือ แบบถาวรกับแบบชั่วคราว
หญิงใดได้ทำการมุตอะฮ์ถือว่าเป็นภรรยาของชายคนนั้
น และชายคือสามีของหญิงแน่นอน
การแต่งงานลักษณะดังกล่าว
ได้ถูกรวมอยู่ในโองการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการแต่งงาน
อัล-กุรอานกล่าวว่า

أَيُّمَانُهُمْ مَلَكَتْ مَا أَوْ أَزْوَاجِهِمْ عَلَىٰ إِلَّا حَافِظُونَ لِفُرُوجِهِمْ هُمْ وَالذِّينَ

และบรรดาผู้ที่รักษาความบริสุทธิ์ของอวัยวะเพศพว
กเขา นอกเสียจากบรรดาภรรยาของพวกเขา
หรือที่มีมือขวาของพวกเขาครอบครอง [8]

หญิงที่ได้ทำการมุตอะฮ์ตามเงื่อนไขที่ได้กล่าวมา
ถือว่าเป็นหนึ่งในตัวอย่างที่อัล-กุรอานกล่าวถึง
นอกเสียจากบรรดาภรรยาของพวกเขา
หมายความว่าหญิงที่ได้แต่งงานมุตอะฮ์กับชายคนหนึ่ง
ถือว่าเป็นภรรยาของชายคนนั้น

ดังนั้นเธอจึงรวมอยู่ในคำว่า อัจฉวาญีฮิม
(เหล่าภรรยาของพวกเขา) ถ้าหากว่าโองการข้างต้นใน
ซูเราะฮ์มูมินูนได้อนุญาต
ให้หาความสุขทางเพศกับหญิงสองกลุ่มได้ กล่าวคือ
เหล่าบรรดาภรรยา และบรรดาทาสีในเรือนเบี้ยทั้งหลาย
หญิงที่ได้ทำมูตะฮ์จัดอยู่ในกลุ่มแรก
(เหล่าบรรดาภรรยา)

น่าประหลาดใจที่บางคนได้กล่าวว่า
โองการในซูเราะฮ์มูมินูน ได้มายกเลิก (นาซิค)
โองการมูตะฮ์ในซูเราะฮ์ นิซาอ / ๒๔
ขณะที่เป็นที่ทราบกันดีว่าโองการที่ถูกประทานลงมาเพื่อ
ยกเลิกโองการอื่นนั้น
ต้องลงมาหลังจากโองการที่ถูกยกเลิก ตรงกันข้ามเพราะ
ะซูเราะฮ์มูมินูนในฐานะของผู้ยกเลิก (นาซิค)
ถูกประทานลงมาที่มักกะฮ์ก่อนที่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
จะทำการอพยพไปสู่เมืองมะดีนะฮ์
ส่วนซูเราะฮ์นิซาอได้ถูกประทานลงมาที่มะดีนะฮ์หลังจาก

กที่ท่านศาสดา (ซีออล ๗)

ได้อพยพไปแล้ว ตรงนี้จึงเกิดคำถามว่า

โองการที่ปรากฏในซูเราะฮ์มัคกียะฮ์

จะสามารถยกเลิกโองการที่ปรากฏใน ซูเราะฮ์มะดะนีย

ะฮ์ได้อย่างไร

เหตุผลที่กระวางค์ัดอีกประการหนึ่งที่ว่า

โองการมุตอะฮ์ไม่ได้ถูกยกเลิก

กล่าวคือในยุคสมัยของท่านศาสดา (ซีออล ๗)

เป็นพยานยืนยันได้อย่างดี เนื่องจากริวายะฮ์จำนวนมาก

ได้ปฏิเสธว่าการยกเลิกไม่ได้เกิดขึ้นในสมัยของท่านแต่

เกิดขึ้นในสมัยหลังจากนั้น

ดังริวายะฮ์ที่ท่านซุญญัยได้กล่าวเอาไว้ในตัฟซีร

ดรูลมันซุร ^[9]

ท้ายสุดนี้ ขอกล่าวว่า

บรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์แห่งอะฮ์ลุลบัยตุ (อ.)

ผู้ที่มีหน้าที่ทำการชี้นำมวลมนุษยชาติหลังจากท่านศาสดา

ดา (ซีออล ๗) และเป็นผู้ที่ไม่แยกออกจากอัล-

ถูกรื้อถอนออกไป ตามฮุกุมของฮะดีษชะเคาะลัยน
ถือว่าการทำมุตอะฮ์เป็นที่อนุญาต
และยังไม่ได้ถูกยกเลิก ^[10]

อิสลามในฐานะที่เป็นศาสนาเดียวที่สามารถแก้ไขป
ัญหาสังคมได้ตลอดทุกยุคทุกสมัย
ได้สนับสนุนการนิกายแบบมุตอะฮ์ตามเงื่อนไขที่ได้กล่าว
วมา ซึ่งมุตอะฮ์เป็นวิธีเดียวที่สามารถช่วยเหลือ
ให้เยาวชนรอดพ้นการทำความผิดตามอำเภอใจได้

[1] นิซาอ / ๒๔

[2] อัลดุรุลมันซูร เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๑๔๐

[3] ญามิอุลบะยาน ฟี ตัฟซีริลกุรอาน ญุซที่ ๕ หน้าที่ ๙

[4] เซาะฮียมุสลิม ญุซที่ ๔ หน้าที่ ๑๓๐ พิมพ์ที่อียิปต์

[5] ชุন্নับยสะกีเย เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๒๐๖, เซาะฮียมุสลิม
เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๓๙๕

[6] ดุรุลมันซูร เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๑๔๐

ตอนอธิบายโองการดังกล่าว

[7] ชัรฮ ตัจรียด กุจี มับฮัซ อิมามะฮฺ หน้าที่ ๔๘๔

[8] มุอมีนูน / ๕ / ๖

[9] ดุรุลมันซูร เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๑๔๐/๑๔๑

ตอนอธิบายโองการดังกล่าว

[10] วะซาลิลชีอะฮฺ เล่มที่ ๑๔ กิตาบนิกาฮฺ บาบเอาวัล
จากอับวามุตอะฮฺ หน้าที่ ๔๓๖

คำถามที่

๑๙ : ทำไมชีอะฮฺจึงซัจดะฮฺบนดิน

คำถามที่ ๑๙ : ทำไมชีอะฮฺจึงซัจดะฮฺบนดิน

คำตอบ : มีชนบางกลุ่มคิดว่า การชัจดะฮบนดิน
หรือบนดินของบรรดาซุฮะดา
หมายถึงการสักการะสิ่งนั้น
และเป็นชริกประเภทหนึ่ง สำหรับข้อสงสัยดังกล่าวนี้
สิ่งจำเป็นที่ต้องกล่าวถึงคือ
ระหว่างคำว่า อัชชูญูดลิลลาฮฺ (การชัจดะฮอัลลอฮฺ)
กับอัชชูญูดอะลลัฮฺ (การชัจดะฮพื้นดิน) นั้น
มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน
แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นข้อสงสัย
เนื่องจากว่าผู้สงสัยไม่พยายามแยกแยะระหว่างความแตก
ต่างของทั้งสอง คำอธิบายโดยสรุปกล่าวคือ
อัชชูญูดลิลลาฮฺ หมายถึงทำการชัจดะฮเพื่ออัลลอฮฺ
ขณะที่ความหมายของคำว่า อัชชูญูดอะลลัฮฺ
คือการชัจดะฮลงบนพื้นดิน อีกนัยหนึ่งคือ
พวกเราได้ทำการชัจดะฮลงบนพื้นดินเพื่อเป็นการชัจดะ
ฮต่ออัลลอฮฺ ทั้งที่มุสลิมทั้งหลายโดยปรกติเมื่อชัจดะฮ
ต้องชัจดะฮลงบนสิ่งอื่นทั้งสิ้น
อันเป็นการบ่งบอกว่าได้ทำการชัจดะฮเพื่ออัลลอฮฺ (ซบ.)

บรรดานักแสงบุญทั้งหลาย (สุญญาต)
ได้ทำการซัจตะฮฺลงบนหินอ่อนของมัสญิดหะรอมทั้งสิ้น
ขณะที่เป้าหมายในการซัจตะฮฺของเขานั้น คือ อัลลอฮ์
(ซบ.)

ดังนั้นจะเห็นว่าการซัจตะฮฺลงบนดิน พรม ใบไม้
และอื่น ๆ ไม่ได้หมายความว่า
ได้ทำการสักการะบูชาสิ่งนั้น
ทว่าการซัจตะฮฺนั้นเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ (ซบ.)
ฉะนั้นการซัจตะฮฺลงบนดิน
นอกเหนือไปจากการซัจตะฮฺที่มีต่อดิน อัล-
กุรอานกล่าวว่า

وَالْأَرْضِ السَّمَاوَاتِ فِي مَنْ يَسْجُدُ لِلَّهِ

และผู้อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินต่างซัจตะฮฺต่อ
อัลลอฮ์ด้วยความภักดี ^[1]

ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) กล่าวว่า

طَهْرًا وَ مَسْجِدًا لِي جُعِلَتْ

พื้นดินได้ถูกมอบให้เป็นสถานที่ซัจดะฮ์
และทำความสะอาดสำหรับฉัน [2]

ด้วยเหตุนี้การซัจดะฮ์เพื่ออัลลอฮ์
กับการซัจดะฮ์ลงบนดิน
นอกจากจะไม่มีความขัดแย้งกันแม้แต่นิดเดียวแล้วยังสา
มารถเข้ากันได้อย่างสมบูรณ์
เนื่องจากการซัจดะฮ์ลงบนพื้นดิน
หรือลงบนใบไม้คือสัญลักษณ์สุดท้ายของการนอบน้อม
ณ เบื้องพระพักตร์ของพระองค์

เพื่อสร้างความเข้าใจอย่างชัดเจนตามหลักการของ
ชีอะฮ์ ขอแนะนำเสนาอคำพูดของท่านอิมามซอดิก (อ.)
ผู้นำที่บริสุทธิ์ของชีอะฮ์ อิมามกล่าวว่า

عما و عليه السجود يجوز عما اخبرني (ع) الله عبد لأبي قلت قال الحكم ابن هشام عن
أو أكل ما إلا الأرض أنبتت ما أو الأرض على الا يجوز لا السجود : قال ؟ يجوز لا
لله الخضوع هو السجود لأن قال ؟ ذلك في العلة ما فداك جعلت له فقلت .لبس
يأكلون ما عبيد الدنيا ابناء لأن يلبس و يؤكل ما على يكون أن ينبغي فلا عزوجل

ซึ่งจะลดลงบนสิ่งที่พวกมนุษย์โลกได้สักการะต่อมัน
ส่วนการซึ่งจะลดลงบนดินเป็นการกระทำที่สูงและดีกว่า
เนื่องจากว่าได้เข้าถึงแก่นของการแสดงความนอบน้อมถ่อม
อมตน ณ
เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ผู้ทรงสูงส่งและเกรียงไกร ^{[3}
]

จากคำพูดของท่านอิมาม (อ.)
เป็นที่ชัดเจนว่าการซึ่งจะลดลงบนดิน คือ
สาเหตุที่นำไปสู่การนอบน้อมถ่อมตนได้มากกว่าการซึ่ง
จะลดลงบนสิ่งอื่น

ตรงนี้มีคำถามว่า
ทำไมชีอะฮ์ไม่ซึ่งจะลดลงบนสรรพสิ่งอื่น ต้องเป็นบนดิน
หรือบนสิ่งที่งอกเงยขึ้นจากดินที่ไม่ใช่อาหารเท่านั้น

ตอบว่า
แก่นแท้ของอิบาดะฮ์หนึ่งจำเป็นอย่างยิ่งต้องออกมาจาก
ผู้วางกฎเกณฑ์
ส่วนเงื่อนไขและขั้นตอนในการปฏิบัติต้องผ่านการบอก

กล่าว และการแสดงออกของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
เท่านั้น เพราะท่านคือผู้ยึดมั่นอยู่กับอัล-กุรอาน
ความประพฤติของท่านคือแบบอย่างสำหรับมวลประชา
ชาติทั้งหลาย

ต่อไปนี้จะขออธิบายฮะดีษอิสลาม
ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่มาอธิบายประวัติและแบบฉบับของท่าน
ศาสดา
ฉะนั้นเมื่อศึกษาให้ละเอียดจะพบว่าท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ไม่เคยซัจดะฮฺลงบนสิ่งอื่นใดนอกจากดิน
และสิ่งที่ยกเงยขึ้นจากดิน
ดังเช่นที่ซ็อะฮฺได้เชื่อและยึดถือปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน

๑.

มีนักฮะดีษกลุ่มหนึ่งได้บันทึกคำพูดของท่านศาสดา
(ซ็อล ฯ) ไว้ในซึฮะฮฺ และมะชานีดของท่านว่า
ท่านได้ใช้พื้นดินเป็นสถานที่ซัจดะฮฺท่านกล่าวว่า

وطهورا مسجدا الأرض لي جعلت

พระองค์ได้มอบให้ดินเป็นสถานที่ซัจดะฮ์
และทำความสะอาดแก่ฉัน [4]

คำว่า ญะอะละ ในที่นี้หมายถึงการกำหนดกฎเกณฑ์
หมายถึงว่าสิ่งนี้เป็นกฎที่พระเจ้าได้วางไว้สำหรับห
มุชนที่ทำการปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาอิสลาม
ด้วยเหตุนี้การซัจดะฮ์บนดิน
หินและสิ่งที่ยกเงยขึ้นจากดินจึงเป็นการอนุญาตไปโดย
ปริยาย

๒.

มีริวายะฮ์บางกลุ่มได้สนับสนุนทัศนะดังกล่าวโดยกล่าวว่
า ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ได้เชิญชวนบรรดามุสลิมให้ซัจดะฮ์ลงบนดิน
ดั่งที่ท่านหญิงอุมมุซะละมะฮ์
(ภรรยาท่านหนึ่งของท่านศาสดา)
ได้รายงานจากท่านศาสดาว่า

لله وجهك ترّب

จงนำใบหน้าของเจ้าวางบนดินเพื่ออัลลอฮ์ [5]

จากคำว่า رَبِّ ในคำพูดของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ทำให้เกิดความกระจ่างขึ้นสองประเด็นดังนี้ หนึ่ง เป็นความจำเป็นสำหรับมุสลิมทุกคนขณะซัจดะฮ์ต้องวางหน้าผากลงบนดิน สอง การกระทำของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) คือคำสั่งที่สั่งให้มุสลิมปฏิบัติ และในความเป็นจริงจำเป็นสำหรับมุสลิมทุกคนต้องถือปฏิบัติเช่นนั้น เนื่องจากคำว่า ٱّرْبِ มาจากรากศัพท์ว่า ٱّرْب หมายถึงดินและเป็นกริยาในรูปคำสั่ง

๓. การกระทำของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) คือคำยืนยันที่สร้างความชัดเจนให้กับบรรดามุสลิม ท่านวาฮิด บิน ฮะญูร พูดว่า

الأرض على أنفه و جبهته وضع سجد إذا وسلّم وآله عليه الله صلى النبي رأيت

ฉันได้เห็นท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

ขณะลงซัจดะฮ์ได้เอาหน้าผากและจมูกวางลงบนพื้น [6]

ท่านอะนัซ บินมาลิก ท่านอิบนุอับบาส
และภรรยาบางคนของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
เช่นท่านหญิงอาอิชะฮ์ อุมมุซซะละมะฮ์
และบรรดานักสะดีซอีกจำนวนมากได้รายงานว่

الخمرة على يصلى (ص) الله رسول كان

ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ได้ซัจดะฮ์ลงบนคุมเราะฮ์ คุมเราะฮ์
หมายถึงสื่อที่ทำจากกาบและใบของอินทผลัม [7]

ท่านอะบูซะฮีด
ได้เล่าจากเขาฮะฮาบะฮ์คนหนึ่งของท่านศาสดา (ซ็อล
๗) ว่า

حصير على يصلى وهو وسلم وآله عليه الله صلى الله رسول على دخلت

ฉันได้เข้าไปหาท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ขณะที่ท่านกำลังทำนะมาซอยู่บนเสื่อ [8]

คำพูดดังกล่าวนี้เป็นหลักฐานที่สนับสนุนทัศนะของชีอะฮ์
ที่ว่าอนุญาตให้ชัจดะฮ์ลงบนสิ่งที่ยกเงยขึ้นจากดินที่ไม่
ใช้อาหาร

๔.

คำพูดและการกระทำของบรรดาเซาะฮาบะฮ์และ تابعีอื่น
เปรียบเสมือนชนนะฮ์ของศาสนาดำ (ซีออล ๗)
ท่านญาบิรอับดุลลอฮ์ อันซอริยกุญทุว่า

أضعها كفي في لتبرد الحياء من قبضة فأخذ (ص) الله رسول مع الظهر أصلي كنت
الحر لشدة عليها أسجد لجهتي

ฉันได้ทำนะมาซซุฮ์รึร่วมกับท่านศาสนาดำ (ซีออล ๗)
ซึ่งฉันได้กอบก้อนกรวดขึ้นมากำมือหนึ่งถือไว้ในมือเพื่อ
ให้เย็น สำหรับวางหน้าผากเมื่อเวลาลงชัจดะฮ์
ที่ทำเช่นนั้นเพราะว่าอากาศร้อนมาก [9]

รอวัยได้กล่าวว่า
ถ้าหากอนุญาตให้ทำการช้จตะฮกับเสื้อฟ้าที่สวมใส่ก็คง
สะดวกกว่าการกำก่อนกรวดที่ร้อนไว้ในมือ

อิบนุชะฮัด เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ. ที่ ๒๐๙
ได้บันทึกไว้ในตำราของตน (อัญญาอะบะกอตุลกูบรอ) ว่า

السفينة في عليها يسجد بلبنة يخرج إذا مسروق كان

มัซรูก บิน อัจตะอ
เมื่อเวลาเดินทางไกลจะนำเอาดินแห่งติดตัวไปด้วย
(เพื่อว่า) เมื่ออยู่ในเรือเขาจะได้ช้จตะฮบนมัน ^[10]

สิ่งจำเป็นต้องกล่าวถึงคือ มัซรูก บิน อัจตะอ
เป็นหนึ่งในตาบิฮีนของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
เป็นชะอะฮาบะฮ์ของอิบนิมัซอูด
เจ้าของตำราอัญญาอะบะกอตุลกูบรอ
ได้ยกย่องให้ท่านเป็นนักสะดีซในชั้นแรกจากกูปะฮ์
หลังจากท่านศาสดา (ซ็อล ๗) และท่านอิมามอะลี (อ.)
ท่านอะบูบักรุ อุมัร อุซมาน และอับดุลลอฮ์ อิบนิมัซอูด

คำพูดของมัชรูกได้สร้างความกระจ่างแก่ผู้ที่กล่าวว

า

การที่ชีอะฮฺพกพาตินติดตัวตลอดเวลาเพื่อชัจดะฮฺนั้นเป็น
นชิริกและเป็นบิตอะฮฺ

จะเห็นว่าชีอะฮฺได้ทำเหมือนกับชนในยุคก่อนได้ทำ ^[11]

ท่านนาฟิอ พูดว่า

بالأرض جبهه يضع حتى يرفعها العمامه عليه و سجد إذا كان عمر ابن انّ

อับดุลลอฮฺ บินอุมร์ เมื่อเวลาชัจดะฮฺ

ได้ขยับอะมามะฮฺของตนออกเพื่อเอาหน้าผากวางลงบน
ดิน ^[12]

เราะซีนพูดว่า

المروة أحجار من بلوح اليّ ابعث أن عنه الله رضي عباس بن عبد الله بن عليّ الى كتب

عليه أسجد

อะลี

บินอับดุลลอฮฺ

บิน

อับบาซได้เขียนจดหมายถึงฉันว่า ให้ช่วยส่งหินเลาฮฺ

ซึ่งเป็นหินจากเนินเขามัรวะฮ์เพื่อจะได้ชัจดะฮ์ลงบนนั้น [13]

๕. นักสะดีซอีกกลุ่มได้รายงานว่า ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

ได้สั่งห้ามบุคคลที่ลงชัจดะฮ์แล้วแผ่อะมามะฮ์ของตนออกเพื่อชัจดะฮ์ลงบนนั้น

ซอลิฮฺ ชะบายีพูดว่า

الله رسول فحسر جبهته على اعتمّ قد و بجنبه يسجد رجلا رأي (ص) الله رسول إنّ

جبهته عن وسلّم وآله عليه الله صلّى

ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ๑)

เห็นชายคนหนึ่งที่ทำชัจดะฮ์ลงบนอะมามะฮ์ใกล้ ๆ

กับท่าน

ท่านได้ดึงเอาอะมามะฮ์นั้นออกจากหน้าผากเขา [14]

อียาฎ บิน अबดุลลอฮ์ กุเรชพูดว่า

و عمامتك إرفع : بيده وما فأ عمامته كور على يسجد رجلا (ص) الله رسول رأي

جبهته إلى أوما

ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

ได้เห็นชายคนหนึ่งกำลังซัจดะฮ์ ลงบนอะมามะฮ์ของตน
ท่านได้ชี้ให้เขาเอาออก และชี้ไปที่หน้าผากของเขา [15]

จากริวายะฮ์ดังกล่าวนี้เข้าใจได้ว่า

ในสมัยของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

มุสลิมทั้งหลายได้ซัจดะฮ์ลงบนดิน

เพราะจะสังเกตเห็นว่าเมื่อมีมุสลิมคนหนึ่งซัจดะฮ์ลงบนอะ
มามะฮ์ของตน ท่านจะสั่งห้ามทันที

๖. บรรดาอิมามผู้บริสุทธิ์ (อ.) ของชีอะฮ์

ตามรายงานของฮะดีษ ชะเกาะลียัน

คือผู้ที่ไม่แยกออกจากอัล-กูรอานตลอดกาล

ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

ได้กล่าวว่าคำพูดของท่านเป็นสุญญัตสำหรับประชาชาติ

ท่านได้กล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า

سنة الخمرة على و فريضة الأرض على السجود

การซัจตะฮบนดินเป็นข้อบังคับ (จากพระผู้เป็นเจ้าของ)
ส่วนการซัจตะฮบนเสื่อเป็นชุนนะฮ [16]

อีกที่หนึ่งกล่าวว่า

لبس أو أكل ما إلا الأرض انبتت ما على أو الأرض على إلا يجوز لا السجود

ไม่เป็นที่อนุญาตให้ซัจตะฮบนสิ่งอื่นใดนอกจากพื้น
ดิน และสิ่งที่ยกเงยจากดิน
ยกเว้นสิ่งที่เป็นอาหารหรือเครื่องนุ่งห่ม [17]

สรุป จากเหตุผลที่ได้กล่าวมา
ทำให้รู้ว่าไม่ใช่ริวายะฮที่มาจากอะฮุลลันบียัต (อ.)
เพียงอย่างเดียว ทว่าเป็นชุนนะฮของท่านศาสดา (ซ็อล
๗) เป็นการปฏิบัติของเหล่าบรรดาเซาะฮาบะฮ
และตาบิอินของท่านศาสดาที่ได้ทำการซัจตะฮบนดิน
และบนสิ่งที่ยกเงยขึ้นจากดิน
(ยกเว้นสิ่งที่เป็นอาหารหรือเครื่องนุ่งห่ม) นอกเหนือจาก
นั้นเป็นที่รับทราบกันอย่างดีว่า

การชั่งตวงสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วเป็นที่อนุญาต
ขณะที่การอนุญาตให้ชั่งตวงสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากสิ่ง
ที่กล่าวมา
เป็นที่สงสัยและเป็นความขัดแย้งในหมู่นักปราชญ์และผู้
รู้ ด้วยเหตุนี้ถือว่าการอริสติยาฏ (ระมัดระวัง)
และเป็นการที่ดีควรชั่งตวงเฉพาะบนสิ่งที่ได้กล่าวมาเท่า
นั้น

สิ่งที่จำเป็นต้องกล่าวคือ

ปัญหาดังกล่าวเป็นเรื่องทางฟิสิกส์ (หลักปฏิบัติ)
ซึ่งในหมู่นักปราชญ์มีทัศนะที่แตกต่างกันมาก
แต่นั้นไม่ใช่ปัญหาที่ต้องเป็นกังวล
เพราะแม้แต่นักปราชญ์ของ ๔
มัชฌิมเองก็มีความขัดแย้งในเรื่องของฟิสิกส์มากเช่นกัน
เช่น ท่านมาลิก
พูดว่าการเอาจุกตะกั่วขึ้นขณะชั่งตวงเป็นมุสตะฮับ
แต่ฮัมบาลีพูดว่า การทำเช่นนั้นเป็นวาญิบ

หากไม่ปฏิบัติถือว่าเป็นสาเหตุทำให้การชั่งดะฮฺบาฏิล
(โมฆะ)

[1] เราะอะอฺดู / ๑๕

[2] เซาะฮีย บุกอริย กิตาบุซเซาะลาฮฺ หน้าที่ ๙๑

[3] บิฮารุลอันวาร เล่มที่ ๘๕ หน้าที่ ๑๔๓

คัดลอกมาจากหนังสือ อิลล ชะรอยอิอ

[4] ชุन्नบัยฮะกี๊ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๒๑๒ บาบอัตตะยัมมุ

บิซเซาะฮีย บุกอริย เล่มที่ ๑

กิตาบุซเซาะลาฮฺ หน้าที่ ๙๑, อิกติฎอ

อัชชีรอตุลมุชตะกิม อิบนิตัยมียะฮฺ หน้าที่ ๓๓๒

[5] กัณซุลอุมาล เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๔๖๕ ฮะดีซที่ ๑๙๘๐๙

กิตาบุซเซาะลาฮฺ อัชชูญุด ะมาเยตะอัลละเกาะะ บิฮีย

- [6] อะศกามุลกรอาน ญะซอซ ฮะนะฟีย เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๒๐๙ พิมพ์ที่เบรุต บาบ ชุญุด อะลัล วัจฮีย
- [7] ชุन्नบัยฮะกีย เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๔๒๑ กิตาบุชเชาะลาฮฺ บาบเชาะลาตุ อะลัลคุมเราะฮฺ
- [8] ชุन्नบัยฮะกีย เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๔๒๑ กิตาบุชเชาะลาฮฺ บาบเชาะลาตุ อะลัล ฮะชีร
- [9] ชุन्नบัยฮะกีย เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๔๓๙ กิตาบุชเชาะลาฮฺ
- [10] อัจญะาะบะกอตุลกุบรอ เล่มที่ ๖ หน้าที่ ๗๙ ตอนอธิบายถึงสภาพของมัชรุก
- [11] ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ซีเราะตะนา อัลลามะฮฺอามีนี
- [12] ชุन्नบัยฮะกีย เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๑๐๕ กิตาบุชเชาะลาฮฺ บาบ อัลกัซฟุ อะนิชชะจตะฮฺ ฟิซชุญุด
- [13] อัชเราะกีย อัคบาร์ุลมัคกะฮฺ เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๑๕๑
- [14] ชุन्नบัยฮะกีย เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๑๐๕

[15] ชุมนับยสะกีย เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๑๐๕

[16] ราชอาณาจักรชืออะฮ์ เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๕๙๓ กิตาบเซาะลาฮ์
อับวาบ มาย์ชญุดอะลัยฮิ ฮะดีซที่ ๓

[17] ราชอาณาจักรชืออะฮ์ เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๕๙๑ กิตาบเซาะลาฮ์
อับวาบมาย์ชญุดอะลัยฮิ ฮะดีซที่ ๑

คำถามที่ ๒๐ : ทำไมเวลาชียารัต

(เยียม) สถานที่ฝังศพ

ชืออะฮ์จึงจวบประดูหรือฝาผนังของฮะรัม

และถือว่าสิ่งนั้นเป็นสิริมงคล

คำถามที่ ๒๐ : ทำไมเวลาชียารัต (เยียม)

สถานที่ฝังศพ ชืออะฮ์จึงจวบประดูหรือฝาผนังของฮะรัม

และถือว่าสิ่งนั้นเป็นสิริมงคล

คำตอบ : การขอความเป็นสิริมงคลกับสิ่งของหรือมรดกของบรรดามวลมิตร (เอาลียาอ) แห่งอัลลอฮ์ (ซบ.) ที่ถือปฏิบัติกันในหมู่สลิมบางกลุ่มในปัจจุบันถือว่าไม่เป็นไร

เพราะการปฏิบัติเหล่านี้มีรากที่มาตั้งแต่สมัยของท่านศาสดา (ซีออล ๗) และเซาะฮาบะฮ์ของท่าน

ไม่ใช่เพียงท่านศาสดา (คีออล)

กับบรรดาเซาะฮาบะฮ์ของท่านเท่านั้นที่ปฏิบัติ

ทว่าบรรดาศาสดา (อ.)

ก่อนหน้าท่านได้ปฏิบัติเช่นกัน ต่อไปนี้จะกล่าวถึงเหตุผลที่อนุญาตให้ทำการขอความเป็นสิริมงคล

จากสิ่งของหรือมรดกของบรรดามวลมิตรแห่งอัลลอฮ์

ทั้งจากอัล-กูรอานและซุนนะฮ์ของท่านศาสดา (ซีออล ๗)

๑. อัล-กูรอานกล่าวว่า เมื่อท่านศาสดายูซุฟ (อ.)

ได้แนะนำตัวท่านกับพี่น้องของท่านพร้อมกับกล่าวว่าพวก

ท่านได้รับการอภัยจากพระผู้เป็นเจ้าแล้ว และกล่าวว่า

بَصِيرًا يَا أَبِیْ وَجْهِ عَلَیْ فَأَلْفُوهُ هَذَا بِقَمِيصِي اذْهَبُوا

พวกท่านจงนำเสื้อตัวนี้ของฉันไป

และจงวางลงบนใบหน้าของบิดาของฉันแล้วท่านจะได้ม

องเห็น ^[1]

หลังจากนั้นท่านได้กล่าวว่า

بَصِيرًا فَارْتَدَّ وَجْهَهُ عَلَىٰ أَلْفَاةِ الْبَشِيرِ جَاءَ أَنْ فَلَمَّا

ต่อมาเมื่อผู้แจ้งข่าวได้มาถึงเขา

ได้วางลงบนใบหน้าของเขา (บิดาท่านยูซุฟ)

แล้วเขาก็มองเห็น [2]

สิ่งที่เข้าใจได้ อัล-กุรอานกำลังบอกว่า

ท่านศาสดายะอฺกูบกำลังแสวงหาความเป็นสิริมงคลจาก
สื่อของศาสดาอีกท่านหนึ่งคือยูซุฟ (อ.)

ซึ่งสื่อของท่านได้ทำให้ดวงตาของท่านศาสดายะอฺกูบ
มองเห็นอีกครั้งหนึ่ง ตรงนี้สามารถกล่าวได้ใหม่ว่า

การกระทำของท่านศาสดาทั้งสอง

ออกนอกขอบเขตของเตาฮีดและการเคารพภักดีต่อพระ

ผู้เป็นเจ้าของ

๒. ไม่เป็นที่สงสัยว่าขณะที่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

เฝ้าพระรอบบัยตุลลอฮ์ ท่านได้สัมผัสและจับหินดำ

(ฮะญะรุลอะซวัต)

ท่านบุงคอรียได้กล่าวไว้ในเซาะฮียของท่านว่า
มีชายคนหนึ่งถามท่าน अबดุลลอฮ
บินอุมร์เกี่ยวกับการสัมผัสดินดำ ท่านตอบว่า

يقبله و يستلمه (ص) الله رسول رأيت

ฉันเห็นท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ได้สัมผัสและจูบมัน ^[3]

สิ่งที่ชัดเจนที่สุดคือท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ไม่ยอมแลกความเชื่อของท่านที่มีต่อเตาฮีด
ด้วยการจูบหินดำเด็ดขาด
แน่นอนสิ่งที่ท่านทำยืนยันว่าท่านไม่ได้ทำในสิ่งที่ขัดกับ
ความเชื่อ

๓. ในหนังสือเซาะฮีย มะชานีด
หนังสือประวัติศาสตร์ และซุนัน ต่าง ๆ
ได้บันทึกเรื่องราวะฮ์เกี่ยวกับการแสวงหาความเป็นสิริมงคล
ของบรรดาเซาะฮาบะฮ์
จากสิ่งของเครื่องใช้ของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) เช่น
เสื้อผ้า น้ำที่ใช้ทำวุฎอ ภาชนะใส่น้ำ และอื่น ๆ

อีกมากมาย

และเมื่อได้ย้อนกลับไปศึกษาวิวาระฮุเหล่านั้นอย่างละเอียด ทำให้ไม่สงสัยเรื่องความถูกต้อง และการอนุญาตให้การแสวงหาความสิริมงคลจากสิ่งขบงเครื่องใช้ของบรรดาหม่อมวมมิตร (เอาเลีย)

การกล่าวถึงวิวาระฮุจำนวนมากเหล่านั้นในหนังสือเพียงเล่มเดียวไม่อาจกล่าวได้ทั้งหมด แต่จะขอยกเป็นตัวอย่างเท่านั้น

ก. บุคอรีได้กล่าวไว้ในหนังสือเซาะฮียของท่าน เป็นวิวาระฮุที่มีความยาวโดยอธิบายถึงคุณสมบัติบางประการของท่านศาสดา (ซีออล ๗) และเซาะฮาบะฮุ

وضوئه على يقتتلون كادوا توضأ إذا و

ทุกครั้งที่ท่านศาสดา (ซีออล ๗) ทำวูฏอเกือบทำให้บรรดามุสลิมต้องวิวาทกัน (เนื่องจากแย่งกันไปเอาน้ำที่ท่านศาสดา)

ข. อิบนุสะญ์รกล่าวว่า

عليهم فيبرك بالصبيان يؤتى كان وسلم آله وعلى عليه الله صلى النبي إن

ได้นำเด็ก ๆ มาหาท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ท่านต้องการให้มีความเป็นสิริมงคลแก่พวกเขาจึงได้ขอ
ดูอาอ

ค. ท่านมุฮัมมัดฎอฮิรมักกียกกล่าวว่า

ได้มีรายงานจากท่าน อุมมุซาบิตว่า ท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) ได้เข้ามาที่ฉัน
และได้ตีม้ำจากถุงน้ำสีดำที่แขวนอยู่
ฉันได้ลุกขึ้นไปตัดปากถุงน้ำสีดำนั้น หลังจากนั้นท่านได้
กล่าวต่ออีกว่า ฮะดีซนี้ท่านดิรมิซียได้รายงานไว้ว่า
เป็นฮะดีซที่เชาะฮีย และฮะซัน, ท่านซาริฮ
ได้รายงานฮะดีซนี้ไว้ในหนังสือ รียาฎซซอลิฮีนว่า
ท่านอุมมุซาบิตได้ตัดปากถุงน้ำสีดำนั้น
เพื่อเก็บบริเวณที่ปากท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ได้สัมผัสและเพื่อเป็นสิริมงคล,

บรรดาเขาจะฮาบะฮุกเล่าว่า บริเวณใดที่ท่านศาสดา
(ซ็อล ฯ) ได้ดื่มน้ำ ท่านก็จงดื่มตรงนั้น [4]

بإناء يؤتى فما الماء فيها بأنيتهم المدينة خدم جاء الغداة صلى إذا (ص) الله رسول كان
فيها يده فيغمس الباردة الغداة في جاءوه فرّبما فيها يده غمس إلا

เมื่อถึงเวลานะมาซซุบฮฺคนรับใช้ชาวมะดีนะฮฺ
ได้นำเอาภาชนะใส่น้ำมาให้ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ท่านได้เอามือจุ่มลงไปในภาชนะทุกใบ
แม้ว่าตอนเช้ามีตจะมีอากาศหนาวเย็น
และเมื่อคนอื่นนำภาชนะมาอีก
ท่านก็ได้เอามือจุ่มลงไปอีก [5]

ด้วยเหตุนี้ จะเห็นว่าเหตุผลที่กล่าวมา
เป็นการแสดงให้เห็นว่าการแสวงความเป็นสิริมงคล
จากสิ่งของเครื่องใช้ของบรรดาหมู่วมวลมิตรแห่งอัลลอฮฺ
(ซบ.) เป็นที่อนุญาต
แต่สำหรับบุคคลที่กล่าวหาชื่ออะฮฺเวลา ชัยยารัต (เยียม)
สถานที่ฝังศพได้จวบประตู่หรือฝาผนังของฮะรัม

เพื่อความเป็นสิริมงคลว่าเป็นซิริก
(ตั้งภาคี) หรือเคารพสิ่งอื่นร่วมปนกับอัลลอฮ์ (ซบ.)
เป็นเพราะว่าเข้าใจเตาฮีด และซิริกไม่ถูกต้อง
คำว่าซิริก หมายถึงขณะที่เคารพภักดีอัลลอฮ์ (ซบ.)
ได้ยอมรับสิ่งอื่นว่าเป็นพระเจ้าด้วยเช่นกัน
หรือนำกิจการที่เป็นภารกิจของพระองค์พาดพิงไปยังสิ่ง
นั้น และถือว่าเป็นภารกิจของสิ่งนั้น
และยอมรับว่าสิ่งนั้นเป็นแก่นของการมีอยู่
เป็นผู้ให้และการมีอยู่ของมันเป็นนิรันดร์
เอกเทศโดยไม่ต้องพึ่งพาพระเจ้า

ขณะที่ชีอะฮ์เชื่อว่า

สิ่งของเครื่องใช้ของบรรดาหมู่มวลมิตรของ อัลลอฮ์
เป็นสิ่งถูกสร้างของพระองค์ คล้ายกับพวกเขา การมีอยู่
การถือกำเนิด และแหล่งที่มาต้องพึ่งพิงพระองค์ (ซบ.)
ทั้งสิ้น

ชีอะฮ์

มีความรักและให้ความเคารพอย่างสูงแก่บรรดาอิมามผู้

นำศาสนา

ให้ความรักและห่วงใยสิ่งของที่เป็นที่รักของพวกเขา
พร้อมกับแสวงหาความเป็นสิริมงคลจากสิ่งเหล่านั้น

แม้ว่าชีอะฮ์

จะจับลูกกรงที่ครอบพระศพของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
และบรรดาอิมาม (อ.) เมื่อเวลาไปเยี่ยมสถานที่ฝังศพ
ได้ลูบประตูดุหรือกำแพงเพียงเพราะความรักและความเคารพ
ที่มีต่อบรรดาผู้บริสุทธิ์เหล่านั้น มิได้มีเจตนาอย่างอื่น
สิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นธรรมชาติดั้งเดิมของมนุษย์ทุกคน
แน่นอนไม่มีใครพึงปรารถนาจับลูกกรงเหล็ก
หรือกำแพงปูนเพราะสิ่งเหล่านั้นมีอยู่ดาษดื่น
แต่เจตนารมณ์ที่จับคือผู้บริสุทธิ์ที่ฝังร่างอยู่ ณ
ที่นั่นต่างหาก เหมือนกับคนที่จับอัล-
กุรอานมิได้มีเจตนารมณ์จับกระดาษ
ทว่าเป้าหมายที่แท้จริงคือดำรัสของอัลลอฮ์ (ซบ.)

[1] ยูซุฟ/๙๓

[2] ยูซุฟ/๙๖

[3] เซาะฮียบคอรีย ญุซที่ ๒ กิตาบุลฮัจญ

บบาทักบิลุลฮะญะเราะะ หน้าที่ ๑๕๑-๑๕๒ พิมพ์ที่อียิปต์

[4] ตะบรัรุก อัซ-เซาะฮาบะฮ์, มุฮัมมัดฎอฮิร มักกีเย ฟัฎล
ที่ ๑ หน้าที่ ๒๙ แปลโดย อันซอรีย

[5] ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก มุวัฎฎะฮะฮ์ มาลิก เล่มที่ ๑
หน้าที่ ๑๓๘

หมวดการกล่าวเซาะละวาตท่านศาสดา, อะชะดุลฆอบะฮ์

เล่มที่ ๕ หน้าที่ ๙๐, มุซันดอะฮ์มัด เล่มที่ ๔ หน้าที่

๓๒, อัล-อิชตีอาบ ฟิ ฮาชียะตุล อะซอบะฮ์ เล่มที่ ๓

หน้าที่ ๖๓๑, ฟัตฮุลบารียะฮ์ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๒๘๑-๒๘๒

คำถามที่

๒๑ : ทศนะของอิสลามถือว่าศาสนาไม่ได้แ

ยกออกจากการเมืองใหม่

คำถามที่

๒๑ : ทศนะของอิสลามถือว่าศาสนาไม่ได้แยกออกจากก
การเมืองใช่ไหม

คำตอบ : ก่อนที่จะเข้าสู่สาระและเนื้อหาของคำตอบ
ขอทำความเข้าใจกับคำว่า การเมือง (ชียาซัด)
ก่อนเป็นการดีกว่า
เพื่อจะได้เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างศาสนากับการเมือ
งได้ดียิ่งขึ้น ความว่าชียาซัด (การเมือง)
สามารถอธิบายได้ ๒ ประการ

๑. การเมืองในความหมายของ การอำพราง
การใช้เล่ห์
ตลอดจนการใช้สื่อทุกอย่างเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย
(เป้าหมายจะถูกอธิบายด้วยสื่อ)
แน่นอนการเมืองในความหมายเช่นนี้ไม่ใช่ความหมายที่
แท้จริงของคำว่า การเมือง
ซึ่งมันไม่มีสิ่งใดเกินเลยไปจากการใช้เล่ห์เพทุบายและก

ารหลอกลวง

ไม่มีความเหมาะสมกับศาสนาแม้แต่นิดเดียว

๒. การเมืองในความหมายของ
การบริหารภารกิจที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของสังคม
โดยนำเอาแก่นแท้ที่ถูกต้องของอิสลามในแง่มุมต่าง ๆ
มาเป็นตัวกำกับดูแลและบริหารสังคมนั้น
การเมืองในความหมายดังกล่าวคือ
การบริหารภารกิจของมุสลิมตามทัศนะของอัล-
กุรอานและซุนนะฮ์ (แบบฉบับ) ของท่านศาสดา (ซ็อล
๗) ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของศาสนา
และไม่มีวันที่จะแยกออกจากศาสนาอย่างเด็ดขาด

ต่อไปขอเสนอเหตุผลที่เข้ากันระหว่างการเมืองกับ
ศาสนา

และความจำเป็นในการจัดตั้งรัฐบาลเพื่อปกครองสังคม

สิ่งที่สนับสนุนคำพูดที่กล่าวมาข้างต้นได้อย่างดีคือ
แบบฉบับและวิธีการของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ในยุคกรุงโรมันแห่งการประกาศศาสนา

และถ้าศึกษาพระวัจนะและแบบฉบับของท่านอย่างละเอียด
จะทำให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น
ประหนึ่งแสงแดดในตอนกลางวัน
เพราะนับตั้งแต่วันแรกของการประกาศศาสนา
ท่าน ได้แสดงเจตนารมณ์อย่างชัดเจน
ถึงการจัดตั้งรัฐบาลอิสลามที่มีความเข้มแข็งบนพื้นฐานของ
องความศรัทธาที่มีต่ออัลลอฮ์ (ซบ.)
เพื่อจะได้ดำเนินนโยบายตามที่อิสลามได้วางไว้

ขอยกเจตนารมณ์อันสูงส่งของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ในการให้ความสำคัญต่อการจัดตั้งรัฐบาลอิสลาม

ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
คือผู้วางรากฐานในการจัดตั้งรัฐอิสลาม

๑. ขณะที่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ประกาศคำสอนของอิสลาม
ท่านได้ใช้วิธีการต่าง ๆ
ตลอดจนการจัดเตรียมกองกำลังมุสลิมเพื่อทำการพิทักษ์
ต่อสู้ และเพื่อการชี้นำสั่งสอน

ท่านได้ส่งพวกเขาไปพบกับกลุ่มชนที่เดินทางมาจากสถาน
านที่ต่าง ๆ ทั้งใกล้และไกลเพื่อ ชียารัต (เยียมคารวะ)
อัล-กะอับะฮ์ ให้เข้ารับอิสลาม
ในหมู่พวกเขามีชนสองกลุ่มจากมะดีนะฮ์ที่มาจากสถาน
ที่นามว่า อุกบะฮ์ ได้พบปะและพูดคุยกันอย่างใกล้ชิด
พวกเขาได้สัญญาว่าเมื่อไหร่ก็ตามหากท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) เดินทางไปยังเมืองเขา
พวกเขาจะให้การคุ้มกันและช่วยเหลือท่าน ^[1] ด้วยเหตุ
นี้จะเห็นว่าการก้าวแรกของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ในการเผยแผ่อิสลามคือการเตรียมพร้อมในการจัดตั้งรัฐ
อิสลาม

๒. ภายหลังจากท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ได้เดินทางไปยังมะดีนะฮ์
ท่านได้มีคำสั่งให้จัดตั้งกองกำลังทหารทันที
พร้อมกับมีการระดมพลและให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่
ทหารในยุคเผยแผ่อิสลามมีกองกำลังต่าง ๆ ถึง ๗๒
กองด้วยกัน พวกเขาได้ทำการพิชิตเข้ายึดครอบด้าน

และสามารถถอดถอนอุปสรรคที่ขวางกั้นการจัดตั้งรัฐอิสลามออกไปได้

๓.

หลังจากรัฐอิสลามในมะดีนะฮ์ได้ถูกสถาปนาขึ้นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านศาสดา (ซ็อล ๗) ได้ส่งทูตและสาส์นไปยังเจ้าเมืองต่าง ๆ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางการเมืองและสังคม ทำให้มีผู้นำหลายฝ่ายลงนามด้านเศรษฐกิจ การเมือง และการปกครองกับท่าน

ชีวประวัติของท่านศาสดา (ซ็อล ๗) มีจุดเด่นอยู่ที่สาส์นฉบับประวัติศาสตร์ที่ท่านส่งถึง กัชรอ จักรพรรดิแห่งอิหร่าน กัยซัร กษัตริย์แห่งกรุงโรม มะกุกีซ ผู้ปกครองอียิปต์ นะญาซีย ผู้บังคับบัญชาการของฮะบะชะฮ์ และผู้นำคนอื่น ๆ ในสมัยนั้น

นักค้นคว้าบางคนได้กล่าวว่าสาส์นที่ได้กล่าวถึงนั้นถูกรวบรวมแยกไว้ในหนังสือต่าง ๆ อาทิเช่น อัล-

วิชาอักษรชียาซียะฮฺ ของท่านมุฮัมมัด ฮะมีดูลลอฮฺ,
มะกาตีบุรเราะฮูล ของท่านอะลีอะฮฺ มะดีย

๔. ท่านศาสดา (ซีอล ๗)

ได้ทำการแต่งตั้งตัวแทนประจำเผ่าและประจำเมืองต่าง
ๆ เพื่อสนองนโยบาย
และเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับรัฐอิสลาม เช่น
ท่านศาสดา (ซีอล ๗) ได้แต่งตั้งท่านริฟาอะฮฺ บิน ซัยด
ในฐานะตัวแทนของท่านและส่งกลับไปยังเผ่าเดิมของเขา
า สาสันแต่งตั้งท่านริฟาอะฮฺ ความว่า

بعثته إني زيد بن لرفاعة (ص) الله رسول محمد من (كتاب هذا) الرحيم الرحمن الله بسم
حزب ففى منهم اقبل فمن رسوله وإلى الله إلى يدعوهم فيهم دخل من و عامة قومه إلى
شهرين أمان فله أدبر من و رسوله حزب و الله

ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานี
สาส์นฉบับนี้ส่งมาจากมุฮัมมัด
ศาสทูตแห่งอัลลอฮฺสำหรับ ริฟาอะฮฺ บิน ซัยด
แท้จริงฉันได้แต่งตั้งเขาเป็นตัวแทนประจำเผ่าของเขา

เพื่อเชิญชวนประชาชนไปสู่อัลลอฮ์และศาสนาดของพระองค์
ดั่งนั้นบุคคลใดตอบรับคำเชิญชวนของเขา
เขาจะถูกนับว่าเป็นพลพรรคของอัลลอฮ์และศาสนาดของ
พระองค์

แต่บุคคลใดไม่ตอบรับคำเชิญเขาจะมีโอกาสอยู่ในความ
ปลอดภัยเพียงสองเดือนเท่านั้น [2]

เมื่อพิจารณาการกระทำและการอนุมัติของท่านศาสดา
(ซ็อล ๗)

จะพบว่าตั้งแต่แรกทำการเผยแพร่ท่าน มีเป้าหมายจัดตั้ง
รัฐอิสลาม

เพื่อให้กฎหมายอิสลามครอบคลุมทุกแง่มุมในการดำเนิน
ชีวิตของสังคม ดั่งนั้น ภารกิจต่าง ๆ ที่ท่านศาสดา (ซ็อล
๗)

ได้ปฏิบัติไม่ว่าจะเป็นการลงนามในสนธิสัญญากับกลุ่มแ
ละเผ่าต่าง ๆ หรือการจัดตั้งกองกำลังทหาร
การส่งทูตไปยังประเทศอื่น
การเตือนสติมหาจักรพรรดิและเจ้าเมือง

การส่งสาส์นเยือน การแต่งตั้งตัวแทนไปประจำเผ่าและ
หัวเมือง

ตลอดจนการจัดสรรงบประมาณไปช่วยเหลือประชาชน
ทั้งไกลและใกล้ และภารกิจอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน
สิ่งเหล่านี้ถ้าไม่ใช่ การเมือง ในความหมายของ
การบริหารกิจการของสังคมอิสลามแล้วเราจะเรียกชื่อว่า
อะไร

นอกเหนือจากแบบฉบับของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
แล้วยังมีการกระทำของบรรดาเคาะลีฟะฮ์
รอชิดีนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง แบบอย่างของท่านอะลี
อะมีร์ลมุอมินี (อ.)
ซึ่งเป็นแบบอย่างสำหรับมุสลิมทั้งซุนนีย์ และชีอะฮ์
ในสมัยที่ท่านดำรงตำแหน่งเคาะลีฟะฮ์ปกครองอยู่
ท่านได้แสดงให้เห็นว่าระหว่างการเมืองกับศาสนานั้น
มีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่น นักปราชญ์ทั้งซุนนีย์และ
ชีอะฮ์
ได้นำเสนอหลักฐานอย่างกว้างขวางถึงความจำเป็นในก

ารจัดตั้งรัฐอิสลาม เพื่อบริหารกิจการของสังคม
ทั้งจากอัล- กุรอาน และแบบฉบับของท่านศาสดา
(ซีออล ๔) ซึ่งจะขอ ยกบางประเด็นดังนี้

ท่านอะบุลฮะซัน

มาวัรดีย

ได้เขียนไว้ในหนังสือของท่านนามว่า
อะฮ์กามุลซุลฏอนียะฮ์ มีความว่า

في بما يقوم لمن وعقدها الدنيا وسياسة الدين حراسة في النبوة لخلافة موضوعه الامامة
لإجماع با واجب الاممة

เป้าหมายของ

อิมามะฮ์และการปกครองคือการเป็นตัวแทนของท่านศา
สดา ทำหน้าที่ปกครองศาสนจักรและอาณาจักร
อำนาจการปกครองเป็นของผู้ที่ยืนหยัดมั่น
และเป็นวาญิบสำหรับมุสลิมทั้งหลายต้องปฏิบัติตาม ^[3]

นักปราชญ์อิสลามที่มีชื่อเสียงของอะฮ์ลิซซุนนะฮ์คน
หนึ่ง ได้พิสูจนความหมายของชียาฮ์ต (การเมือง)
โดยใช้สองเหตุผลดังนี้

๑. เหตุผลทางสติปัญญา

๒. เหตุผลทางซัรฮีย (การกล่าวอ้างอิง)

เหตุผลทางสติปัญญาท่านกล่าวว่า

والتنازع في بينهم يفصل و التظالم من يمنعهم لزعيم التسليم من العقلاء طباع في لما
همجامضاعين و مهملين فوضى لكانوا الولاية لولا و التخاصم

เนื่องจากเป็นธรรมชาติของผู้มีสติปัญญาที่ต้องปฏิบัติ

ติดตามผู้นำ

เพื่อให้พวกเขาออกห่างจากการกดขี่กันและกัน

ห้ามปรามพวกเขาตามที่พวกเขาวิวาทกัน

และถ้าหากไม่มีผู้นำแน่นอนประชาชนต้องแตกกันออกไป

และปล่อยให้ความเชี่ยวชาญต้องหลุดมือไป ^[4]

ส่วนเหตุผลทางซัรฮียท่านกล่าวว่า

آمَنُوا الَّذِينَ أُيِّهَآ يَا) عزوجل الله قال الدين في وليه الامور الى بتفويض الشرع جاء ولكن
هم و فينا الامر اولى طاعة علينا ففرض (منكم الامر واولي الرسول واطيعوا الله اطيعوا
علينا المتامرون الائمة

ส่วนเหตุผลทางซัรฮียกล่าวว่ให้มอบหมายภารกิจจก
ารงานแก่ผู้ปกครองศาสนา อัลลอฮ์ตรัสว่
(โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลฮ์
จงเชื่อฟังปฏิบัติตามศาสดาและผู้ปกครองในหมู่สุเจ้า) ฉ
ะนั้น จะเห็นว่าอัลลฮ์ ทรงกำหนดให้เราปฏิบัติตามผู้นำ
พวกเขาคือผู้นำและผู้บังคับบัญชาของเรา [5]

ชัยคซุดุก ได้เล่าจากฟัฎลิบนิซาซานว่
ริวายะฮ์หนึ่งได้พาดพิงถึงท่านอิมามริฎอ (อ.)
เป็นริวายะฮ์ที่มีความยาว
บางตอนของริวายะฮ์ท่าน อิมาม (อ.)
ได้กล่าวถึงความจำเป็นในการจัดตั้งรัฐอิสลามจะขอยกบ
างตอนของริวายะฮ์เหล่านั้น.

منه لهم لا بُدَّ لما ورئيس بقيمٍ إلا وعاشوا بقوا الملل من ملّة لا و الفرق من فرقة نجد لا انا
منه لهم لا بُدَّ أنه يعلم لما الخلق يترك أن الحكيم حكمة في يجز فلم الدّنيا و الدّين امر من
يمنع جمعهم به يقيمون و فيئهم به يقسمون و عدوهم به فيقاتلون به إلا لهم ولاقوام
مظلومهم من ظالمهم

เราจะไม่พบเห็นชนกลุ่มใด

หรือประชาชาติใดสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้โดยปราศจากผู้นำ เราต้องการผู้นำแห่งศาสนจักรและอาณาจักร ฉะนั้น

จะเห็นว่าไม่ใช่วิทย์ปัญญาแห่งอัลลอฮ์ที่จะปล่อยให้ประชาชาติดำเนินชีวิตไป

ทั้งที่พระองค์รู้ว่าพวกเขามีความจำเป็นต่อสิ่งนั้น

และถ้าปราศจากสิ่งนั้นแล้วไม่อาจดำเนินชีวิตต่อไปได้

ประชาชนได้ร่วมกับผู้นำทำการพิชิตศัตรู

ได้จัดแบ่งทรัพย์สินสงคราม

จัดนะมาซญุมอะฮ์และญะมาอะฮ์ตามคำบังคับบัญชาของ

ผู้นำ

และผู้นำมีหน้าที่ถอดถอนการกดขี่ออกจากบรรดาผู้ถูกกดขี่ทั้งหลาย [6]

เมื่อพิจารณาฟิกฮ์อิสลาม (กฎหมาย)
จะพบว่ากฎหมายส่วนใหญ่
ถ้าปราศจากการจัดตั้งรัฐอิสลามไม่อาจดำเนินไปได้
อิสลามได้เชิญชวนประชาชาติสู่การสงคราม
การปกป้องตนเอง การทำลายผู้กดขี่
การช่วยเหลือผู้ถูกกดขี่
การดำเนินบทลงโทษตามกฎหมายอิสลาม
การเชิญชวนไปสู่ความดีและกำชับความชั่ว
การจัดระบบการเงิน การสร้างเอกภาพในสังคมและอื่น
ๆ
แน่นอนเป้าหมายที่ได้จัดตั้งไว้หากไม่มีรัฐอิสลามบริหาร
ไม่อาจดำเนินการได้เด็ดขาด
เพราะการปกป้องอิสลามและความศักดิ์สิทธิ์ต้องการกอง
ทหารที่มีความเข้มแข็งและมีความสามารถ
ตลอดจนการลงโทษตามระบบอิสลาม

จำเป็นอย่างยิ่งต้องมีรัฐรองรับ
ประมวลความทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นเหตุผลที่ยืนยันว่า ก
ารจัดตั้งรัฐอิสลามมีความจำเป็น
หากเราต้องการดำเนินชีวิตตามนโยบายของท่านศาสต
า (ซีอีล ๗) และเท่าที่ผ่านมาเห็นได้อย่างชัดเจนว่า
ไม่มีระบบใดสามารถแก้ไขปัญหาของสังคมได้ดีเท่าระบบ
อิสลาม ฉะนั้น เมื่อรัฐอิสลามมีความจำเป็นแล้ว
การเมืองจะแยกออกจากศาสนาได้อย่างไร
เพราะเป็นเหมือนฝาแฝดกัน

[1] ซีเราะฮ์อิบนุ ฮิซาม เล่มที่ ๑ หน้าที่
๔๓๑, มับอ์ซอคุบะฮ์เอาวะลี พิมพ์ครั้งที่ ๒ อียิปต์

[2] มะกาตีบुरเราะฮ์ซูล เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๑๔๔

[3] อะฮ์กามุล ชุลฎอนนิยะฮ์ บาบที่ ๑ หน้าที่ ๕ พิมพ์ครั้งที่
๑ อียิปต์

[4] อ่างแล้วเล่มเดิม

[5] อัล-อะฮฺกามุช ชลฎอนียะฮฺ หน้าที่ ๕ พิมพ์ครั้งที่ ๑
อียิปต์

[6] อิลลชะรออียู หมวดที่ ๑๘๒ ฮะดีซที่ ๙ หน้าที่ ๒๕๓

คำถามที่

**๒๒ : ทำไมชื่ออะฮฺจึงถือว่าเป็นบุตรของท่านอิมามอะลี
มามอะลี (ฮะซันและฮุซัยน)
เป็นบุตรของท่านศาสดา**

คำถามที่

๒๒ : ทำไมชื่ออะฮฺจึงถือว่าเป็นบุตรของท่านอิมามอะลี
(ฮะซันและฮุซัยน) เป็นบุตรของท่านศาสดา

คำตอบ : จากการค้นคว้าหนังสือต่าง ๆ ตัฟซีร
ประวัติศาสตร์ และ
ริวายะฮฺทำให้รู้ว่าการพูดเช่นนี้ไม่เฉพาะเจาะจงอยู่แค่ฮิ
อะฮฺเท่านั้น
ทว่าสามารถกล่าวได้ว่าบรรดานักค้นคว้ามุสลิมจากกลุ่ม

ต่าง

๑

ได้มีความเห็นพ้องต้องกันในเรื่องนี้ จากการอ้างอิงถึงอัล-กอรอาน ฮะดีซ และคำพูดของนักอรรถาธิบายอัล-กอรอานที่มีชื่อเสียงอันเป็นเหตุผลที่บ่งบอกถึงเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน

โดยปรกตีอัล-

กอรอานถือว่าบุตรหลานที่เกิดจากเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเป็นบุตรของตน เช่นกันบุตรที่เกิดจากบุตรของตนไม่ว่าจะเป็นบุตรของบุตรสาวหรือบุตรของบุตรชายก็ถือว่าเป็นบุตรของตน และเมื่อพิจารณาอัล-กอรอานและซุนนะฮ์จะพบหลักฐานจำนวนมากที่ยืนยันถึงความจริงดังกล่าว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

๑. อัล-กอรอาน โองการต่อไปนี้ถือว่า
ท่านศาสดาอีซา (อ.)
เป็นบุตรคนหนึ่งของท่านศาสดาอิบรอฮีม (อ.)
ขณะที่ศาสดาอีซา (อ.) คือบุตรของท่านหญิงมัรยัม

ศาสดาอิสลามสัมพันธ์กับท่านศาสดาอิบรอฮีม (อ.)

ทางสายมารดา

وَسُلَيْمَانَ دَاوُودَ ذُرِّيَّتِهِ وَمِن قَبْلُ مِن هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا كُلًّا وَيَعْقُوبَ إِسْحَاقَ لَهُ وَوَهْبَنَا
وَالْيَاسَ وَعِيسَى وَيَحْيَى وَزَكَرِيَّا الْمُحْسِنِينَ نَجْزِي وَكَذَلِكَ وَهَارُونَ وَمُوسَى وَيُوسُفَ وَأَيُّوبَ
الصَّالِحِينَ مِّن كُلِّ

และเราได้ให้อิชฮาก และยะอกูบแก่เขา
เราได้ชี้นำทั้งหมด และเราได้แนะนำนุฮแล้วก่อนหน้า
อิบรอฮีมและลูกหลานของอิบรอฮีมคือดาวูด ซุลัยมาน
อัยยูบ ยูซุฟ มุซาและฮารูน
พวกที่ทำความดีเหล่านี้แหละที่เราจะตอบแทนรางวัลคว
ามดี และ (จากบุตรหลานของอิบรอฮีม) ชะกะรียา
ยะฮยา อีซา และอิลยาซ ทุกคนนั้นอยู่ในหมู่คนดี ^[1]

นักวิชาการของอิสลามถือว่าโองการข้างต้นเป็นเหตุ
ผลที่ชัดเจนที่บ่งบอกว่า
ท่านสะอ์นและท่านสุฮัยนุเป็นบุตรและเป็นเชื้อสายที่ใกล้
ชิดของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
เพื่อความเข้าใจที่ดียิ่งขึ้นขอยกคำพูดบางตอนของนักป
ราชญ์อิสลามที่กล่าวว่า

ذرية من والحسين الحسن أن تزعم انك بلغنى : فقال يعمر بن يحيى الى الحجاج أرسل

أجده فلم آخره إلى أوله من قرأته وقد الله كتاب في تجده النبي

(عيسى و يحيى و) بلغ حتى (سليمان و داود ذريته و من) الانعام سورة تقرأ ألت قال

صدقت : قال ؟ أبُّ له وليس ابراهيم ذرية من عيسى أليس : قال بلى : قال

วันหนึ่งฮัจญาจ ได้ส่งม้าเร็วไปหาเยฮยา บิน ยะอุมร
และได้พูดกับเขาว่า ได้มีรายงานมาถึงฉันว่า
ท่านได้บอกว่า
สะอ์นและสุฮัยนุเป็นหลานและเป็นบุตรของท่านศาสดา
ท่านเคยพบคำพูดเหล่านี้ในอัล-

กรอานหรือ ฉันได้อ่านอัล-
กรอานตั้งแต่แรกจนจบไม่เคยเจอคำพูดเหล่านี้เลย

ท่านยะฮยา บิน ยะอุมร กล่าวว่
ท่านไม่เคยอ่านโองการนี้ในซูเราะฮ์อันอามหรือ อัลลอฮ์
ตรัสว่า (และจากลูกหลานของเขาดาวูด และซุลัยมาน)
จนถึงคำพูดที่ว่า (ยะฮยา และอีซา) ตอบว่า ฉันเคยอ่าน

ยะฮยา พูดว่า อัล-
กรอานไม่ได้บอกหรือว่าอีซาเป็นลูกหลานของอิบรอฮีม
ขณะที่อีซานั้นไม่มีบิดา
(ทางสายมารดาเท่านั้นที่อีซามีความสัมพันธ์กับอิบรอฮีม
) ฮัจญัจตอบว่า ท่านพูดถูกแล้ว [2]

จากโองการต่าง ๆ
ที่ได้ยกมาพร้อมทั้งคำอธิบายของนักตัฟซีรทั้งหลายทำให้
รู้ว่า
ไม่ใช่เฉพาะชีอะฮ์เท่านั้นที่เชื่อว่าสะอ์นและสุฮัยนเป็นบุ
ตรหลานของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ทว่าบรรดานักปราชญ์ทั้งหลายก็เชื่อเช่นนั้นเหมือนกัน

๒. อีกโองการหนึ่งที่ยืนยันไว้อย่างชัดเจนว่า
ท่านอิมามอะฮ์มัดและฮุซัยน
เป็นบุตรหลานของท่านศาสดา (ซ็อล
๗) คือโองการมูบาฮะละฮ์^[3] ความว่า

وَنِسَاءَنَا وَأَبْنَاؤُكُمْ أَبْنَاؤُنَا نَدْعُ تَعَالَوْا فُقُلْنَا الْعِلْمُ مِنْ جَاءِكَ مَا بَعْدَ مِنْ فِيهِ حَاجَّكَ فَمَنْ
الْكَاذِبِينَ عَلَى اللَّهِ لَعْنَتٌ فَنَجْعَلُ نَبْتَهُمْ ثُمَّ وَأَنْفُسَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَنِسَاءَكُمْ

ดังนั้นผู้ใดที่โต้เถียงเจ้าในเรื่องของเขา (อีซา)
หลังจากที่ได้มีความรู้มายังเจ้าแล้ว จงบอกเถิดว่า
ท่านทั้งหลายจงมาเถิด เราก็จะเรียกลูก ๆ
ของเราและลูกของพวกเขา
และเรียกบรรดาผู้หญิงของเราและบรรดาผู้หญิงของพว
กท่าน และตัวของพวกเราและตัวของพวกท่าน
หลังจากนั้นเราจะทำการสาปแช่ง

ท่านได้ตอบรับคำขอร้องของพวกเขา

และได้ลงนามในสัญญาเพื่อยกเลิกพิธีกรรมสาปแช่ง

นักอรรถาธิบายอัล-

กุรอานทั้งชุนียและชีอะฮตามมีความเห็นพ้องต้องกันว่า

ในวันมูบาฮิละฮ์นั้นท่านอิมามอะลี ท่านหญิงฟาฏิมะฮ์

ท่านอิมามฮะซัน และท่านอิมามฮุซัยน

ได้ร่วมอยู่ในพิธีดังกล่าวด้วย ฉะนั้น

เป็นที่ชัดเจนว่าจุดประสงค์ของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

ที่กล่าวว่า อับบะนาอะนา (บุตรของพวกเขา) หมายถึง

ท่านฮะซัน และท่านฮุซัยน ตาม

ความหมายข้างต้นจะเห็นว่าโองการได้รับรองว่าท่านทั้ง

สองเป็นบุตรของท่านศาสดา (ซ็อล

ฯ) ริวายะฮ์จำนวนมากได้กล่าวสนับสนุน

และยืนยันว่าเหตุการณ์ตามโองการมูบาฮิละฮ์ถูกต้องจะ

ขอยกบางส่วนจากริวายะฮ์เหล่านั้น

ก. ท่านญะลาละุดดีน ซุญฎีย ได้เล่าจาก ฮากิม อิบน์

มรูดียะฮ์

และ

อะบุนะอีม

ซึ่งทั้งสองคนรายงานมาจากท่านญาบิร

บิน

อับดุลลอฮ์ว่า

فاطمة : نسائنا و الحسين و الحسن : أبائنا و وعلي الله رسول : أنفسكم و أنفسنا

จุดประสงค์ของคำว่า อังฟูชะนา (ชีวิตของเรา)
หมายถึงท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) กับท่านอะลี ส่วนคำว่า
อับบะนาอะนา (บุตรของพวกเรา)
หมายถึงท่านฮะซันและท่านฮะซัยน และคำว่า
นิซาอะนา (สตรีของเรา) หมายถึงท่านหญิงฟาฏิมะฮ์ [5]

ข.

ท่านฟัครุดดีน

รอซีย

ได้บันทึกไว้ในตัฟซีรของตน

หลังจากอธิบายริวายะฮ์แล้ว ท่านได้กล่าวว่า

والحديث التفسير اهل بين صحتها على كالمتمفق الرواية هذه أن واعلم

แน่นอนริวายะฮ์ดังกล่าวนี้

อยู่ในฐานะของฮะดีซที่บรรดานักอรรถาธิบายกุรอาน

และนักฮะดีซมีความเห็นพ้องต้องกันในเรื่องความถูกต้อง

ง [6]

ท่านได้กล่าวอีกว่า

وعد الله رسول إبنی كانا (ع) والحسين الحسن أن على دالة الاية هذه : الرابعة المسألة

إبنیه يكون أن فوجب والحسين الحسن فدع ابناؤه يدعوا أن

โองการที่ได้กล่าวมาข้างต้น

ได้บ่งบอกว่าสะชนและสุชัยนเป็นบุตรของท่านศาสดา

(ชื่อลฯ)

เนื่องจากได้ตกลงว่าให้ท่านเรียกบุตรของท่านออกมา

ดังนั้น ท่านจึงเรียกสะชนและสุชัยนออกมา [7]

ค.

อะบูอับดิลลาฮ์

กุรฏุบีย

ได้บันทึกไว้ในตำฟชีรของตนว่า

أبناءً یسمون البنات ابناء أن على دلیل [أبنائنا]

อับบะนาอะนา

ตามโองการกุรอานที่กล่าวถึง

เป็นเหตุผลที่ยืนยันว่าบุตรหลานที่เกิดกับบุตรสาว

ถูกนับว่าเป็นบุตรของคนนั้นเช่นกัน [8]

๓. คำกล่าวของท่านศาสดา (ซีออล ๗)
เป็นสิ่งยืนยันที่ดีที่สุด ด้วยการกล่าวว่า
ท่านสะซันและท่านสุซัยนุเป็นบุตรของท่าน
ดังตัวอย่างบางคำพูดที่ว่า

أَحَبُّنِي فَقَدْ أَحَبَّهُمَا مِنْ ابْنَيْ هَذَا

สะซันและสุซัยนุ เป็นบุตรชายสองคนของฉัน
ใครรักเขาทั้งสองเท่ากับรักฉัน [9]

อีกครั้งหนึ่งท่านศาสดา (ซีออล ๗)
ได้ชี้ไปที่สะซันและสุซัยนุพร้อมกับกล่าวว่า

الدُّنْيَا مِنْ رِجَانَتِي هَذَيْنِ ابْنِي إِنَّ

แท้จริงบุตรชายทั้งสองของฉัน
เป็นที่รักยิ่งสำหรับฉันบนโลกนี้ [10]

[1] อันอาม /๘๔-๘๕

[2] ดุรุลมันซูร เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๒๘ พิมพ์ที่เบรุต
ตอนอธิบายโองการ ๖/๘๓-๘๔

[3] อาลิมรอน/๖๑

[4] อาลิมรอน / ๖๑

[5] ดุรุลมันซูร เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๓๙ พิมพ์ที่เบรุต
ตอนอธิบายโองการดังกล่าว

[6] ตัฟซีรมะฟาตีฮุลฮัยบ เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๔๘๘
พิมพ์ครั้งที่ ๑ อียิปต์ ปี ฮ.ศ. ที่ ๑๓๐๘

[7] อ่างแล้วเล่มเดิม

[8] อัล-ญาอิมฺ ลีอะฮุกามิลกุรอาน เล่มที่ ๔ หน้าที่ ๑๐๔
พิมพ์ที่เบรุต

[9] ตารีก มะดีนะฮ์ ตะมิชุก แก์ไซโดย

อิบนิอะซากิร, ตัรฎุอะมะตุลอิมามสุซัยนุ (อ.) หน้าที่ ๕๙

ฮะดีซที่ ๑๐๖ พิมพ์ครั้งที่ ๑ เบรุต

[10] เล่มเดิม

คำถามที่

**๒๓ : ทำไมชีอะฮ์จึงถือว่าเคาะลีฟะฮ์ต้องม
าจากการแต่งตั้ง**

คำถามที่

๒๓ : ทำไมชีอะฮ์จึงถือว่าเคาะลีฟะฮ์ต้องมาจากการแต่งตั้ง

คำตอบ : เป็นที่ชัดเจนว่าอิสลามศาสนาที่บริสุทธิ์

เป็นศาสนาแห่งสากลและต้องธำรงอยู่ตลอดไป

ช่วงที่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) มีชีวิตอยู่ท่านคือผู้นำ

แต่หลังจากที่ท่านได้อำลาโลกไปแล้ว

แน่นอนอำนาจการเป็นผู้นำต้องมอบให้เป็นหน้าที่ของผู้

ที่ดีที่สุดในกลุ่มประชาชาติ ปัญหาอยู่ที่ว่าตำแหน่งผู้นำภา

ยหลังจากท่าน เป็นการแต่งตั้ง
(หมายถึงเป็นบัญชาของอัลลอฮ์ (ซบ.)
โดยท่านศาสดาเป็นผู้ประกาศ)
หรือว่าเป็นตำแหน่งที่อาศัยการเลือกตั้งของประชาชน มี
๒ ทักษะดังนี้

๑. ซืออะฮ์ เชื่อว่าอิมามผู้เป็นตัวแทนของท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) ต้องได้รับการแต่งตั้งจากอัลลอฮ์ (ซบ.)
หรืออีกนัยหนึ่งพระองค์คือผู้กำหนดผู้ที่จะมาดำรงตำแหน่งดังกล่าว

๒. ชุนีย เชื่อว่าอิมามผู้เป็นตัวแทนของท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) ต้องมาจากการเลือกตั้งไม่ใช่แต่งตั้ง
ประชาชนคือผู้เลือกสรรอิมามให้มาทำหน้าที่บริหารสังคม
ภายหลังจากท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

การดูแลรักษาสังคมเป็นสิ่งยืนยันว่าเคาะลิฟะฮ์ต้องม
าจากการแต่งตั้ง

บรรดานักปราชญ์ฝ่ายชีอะฮ์

ได้รวบรวมหลักฐานจำนวนมากที่ยืนยันถึงความจำเป็นใ
นการแต่งตั้งอิมามไว้ในตำราหลักความเชื่อของตน

แต่ในหนังสือเล่มนี้สิ่งที่ต้องการกล่าวถึงคือ

การวิเคราะห์เงื่อนไขของผู้ปกครองในสมัยของการประ
ภาศศาสนา

เพื่อเป็นเหตุผลสนับสนุนแนวความคิดของฝ่ายชีอะฮ์

การวิเคราะห์ถึง

การเมืองภายในและภายนอกอิสลามในช่วงการเผยแพร่ส
าสน์

เป็นที่ยอมรับกันถ้วนหน้าว่าตัวแทนของท่านศาสดา

(ซ็อล ๗) ต้องได้รับการแต่งตั้งจากอัลลอฮ์ (ซบ.)

โดยผ่านท่านเนื่องจากทุกคนมองเห็นว่าอิสลามในยุคนี้

น ตกอยู่ท่ามกลางอันตราย ๓ ด้านด้วยกันกล่าวคือ

อันตรายจากกษัตริย์แห่งกรุงโรม กษัตริย์แห่งอิหร่าน

และบรรดาพวกกลับกลอกทั้งหลาย (มุนาฟีกีน)

ทั้งหมดได้ทำการข่มขู่และคิดจะทำลายอิสลามตลอดเวลา

า

ขณะเดียวกันเท่ากับเป็นการบีบบังคับให้ท่านทำการแต่ง

ตั้งตัวแทนทางการเมืองเพื่อเป็นผู้นำการต่อสู้กับศัตรูภายนอก

นอก

และเพื่อนำประชาชนทั้งหมดให้ต่อสู้ไปในทิศทางเดียวกัน

น

อีกทั้งเป็นการทำลายแผนการของศัตรูที่คิดจะมีอิทธิพล

เหนืออิสลาม

คำอธิบายข้อกล่าวอ้างข้างต้น

ด้านหนึ่งของอันตรายเกิดจากอำนาจที่มาจากโรม

ถือว่าเป็นมหาอำนาจในยุคนั้น

โรมตั้งอยู่ทางทิศเหนือของแคว้นอาหรับพวกเขาได้สร้าง

ปัญหาให้ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

ต้องคิดตลอดเวลาจนกระทั่งช่วงสุดท้ายแห่งชีวิตอันจำเ

ริญ ท่านก็ไม่อาจหลุดพ้นความคิดต่อพวกโรมไปได้

การเผชิญหน้ากันเป็นครั้งแรกระหว่างทหารอิสลาม
กับทหารของคริสเตียนแห่งกรุงโรม เมื่อปี ฮ.ศ.ที่ ๘
บนพื้นแผ่นดินปาเลสไตน์ การเผชิญ
หน้ากันในครั้งนี้อิสลามได้สูญเสียบุคคลสำคัญไปถึง ๓
คนคือ ท่านญะฮ์ฟัรฏอยยาร ท่านซัยด บินฮารีชะฮ์
และท่านอับดุลลอฮ์ บินรฺวาฮะฮ์
การต่อสู้จบลงด้วยความปราชัยของอิสลาม การล่าถอย
ของทหารอิสลามเมื่อเผชิญหน้ากับกองทัพฝ่ายผู้ปฏิเ
สธ
ทำให้กองทัพของกษัตริย์กัยซัรเกิดได้ใจและวางแผน
ที่จะโจมตีอิสลามตลอดเวลา ด้วยเหตุนี้เอง ในปี ฮ.ศ. ที่
๙ ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
จึงได้ยกพลขนาดใหญ่เคลื่อนทัพไปยังชายแดนเมืองชา
ม
เตรียมพร้อมการเผชิญหน้าในทุกรูปแบบภายใต้การนำ
ทัพของท่าน
และในการเคลื่อนทัพครั้งนี้ฝ่ายอิสลามสามารถกอบกู้เกิ
ยรติยศและศักดิ์ศรีของตนกลับคืนมาได้

เป็นการมอบชีวิตทางการเมืองใหม่ให้กับสังคมอิสลาม
แม้จะเป็นไปด้วยความยากลำบากก็ตาม

แม้ว่าอิสลามจะได้รับชัยชนะ
แต่ก็ไม่อาจทำให้ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) สบายใจได้
หลังจากนั้นเพียงไม่กี่วันท่านได้ล้มป่วยลง
ขณะที่ป่วยอยู่นั้นท่านได้สั่งให้เคลื่อนทัพไปตั้งกำลังไว้ที่
ชายแดนเมืองซามอีกครั้ง
ภายใต้การนำทัพของท่านอุซามะฮ์

ศัตรูอีกด้านหนึ่งของอิสลามคือ
คหฺโรษัตริย์แห่งอิหร่านในสมัยนั้น
ซึ่งได้แสดงความรังเกียจเคียดแค้นต่ออิสลามมาตลอด
ถึงขั้นฉีกสาส์นที่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ส่งไปเชิญชวนสู่อิสลาม
และขับไล่ทูตที่ท่านส่งไปออกจากพระราชวังอย่างไม่ไยดี
อีกทั้งยังได้ส่งสาส์นไปถึงกษัตริย์แห่งเยเมน
ให้จับกุมท่านศาสดา ถ้าขัดขึ้นให้สังหารทิ้งเสีย
ถึงแม้ว่ากษัตริย์คหฺโรษแห่งอิหร่านจะสิ้นพระชนม์ไปตั้งแ

ต่อสมัยที่ท่านศาสดา (ซ็อล ๗) ยังมีชีวิตอยู่ก็ตาม
แต่ประเทศเยเมนก็ไม่ได้รับอิสรภาพ

ยังคงเป็นเมืองขึ้นที่อยู่ในอาณัติของอิหร่านต่อไป
อิหร่านไม่ได้ยินดีกับอำนาจการเติบโตของอิสลามแม้แต่นิดเดียว

เพราะอิสลามยิ่งเติบโตความยิ่งใหญ่ของอิหร่านก็ลดน้อย
ยลงตามลำดับ อิหร่านจึงไม่สามารถอดทนได้

ศัตรูด้านที่สาม

จัดว่าเป็นศึกภายในที่เกิดจากบรรดาพวกกลับกลอก
(มุนาฟิกีน)

กลุ่มชนนี้ได้แฝงตัวอยู่ในสังคมอิสลามมาตลอด
เปรียบเสมือนเป็นสายเลือดเส้นที่ห้าที่คอยก่อความ
สร้างความเสื่อมเสีย และก่อกบฏในหมู่มุสลิม
จนถึงขั้นที่ว่าพวกเขาตั้งใจเอาชีวิตของท่านศาสดา
(ซ็อล ๗)

โดยได้วางแผนลอบสังหารท่านระหว่างทางไปตะบูกกับ
มะดีนะฮ์ พวกเขาได้พูดกันว่า การตายของท่านเท่านั้น

ที่จะทำให้ขบวนการอิสลามยุติลง
และสร้างความเสียหายได้อย่างทั่วถึง อัล-
กุรอานกล่าวว่า

الْمُنُونِ رَبِّبَ بِهِ نَتَرَبَّصُّ شَاعِرٍ يُقُولُونَ أَمْ

หรือพวกเขา กล่าวว่า มุฮัมมัดเป็นกวี
เราคอยภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นแก่เขา [1]

อำนาจการสร้าง ความเสียหายของพวกมุนาฟิกัน
(กลับกลอก) ได้ตั้งรกรากอย่างมั่นคงในสังคม
ถึงขนาดที่อัล-กุรอาน ชูเราะฮ์อาลิอิมรอน นิซาอ
มาอิดะฮ์ อันฟาล เตาบะฮ์ อังกะบูต อะฮ์ซาบ มุฮัมมัด
ฟัตฮ์ มุญาตะละฮ์ หะดีด มุนาฟิกัน
และฮัซรได้กล่าวถึงบทบาทของพวกเขาไว้ [2]

การมีศัตรูที่มีความแข็งแกร่งอยู่รอบด้าน
ขณะที่อิสลามมีจำนวนน้อยนิด
และเป็นสังคมที่เพิ่งจะเติบโตขึ้นมาใหม่ด้วยความยากลำ
บาก หลังจากนั้นท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

ซึ่งเราเคยเรียกเพี้ยนเป็นกาหลิบ
การที่ท่านมุฮัมมัดไม่ได้แต่งตั้งเคาะลีฟะฮ์ไว้ก็อาจเป็นเพ
ราะท่านมีความถ่อมตน
ถือว่าหน้าที่แต่งตั้งเคาะลีฟะฮ์เป็นของอัลลอฮ์
มิใช่ของท่าน
อย่างไรก็ตามเมื่อท่านสิ้นชีวิตลงโดยไม่มีผู้สืบทอดต่อ
ก็ก่อให้เกิดปัญหาการคัดเลือกผู้เหมาะสม
แม้จะได้มีการลงมติเลือกให้ อบูบักร
เพื่อนสนิทของท่านเป็น เคาะลีฟะฮ์
แต่ก็มีผู้ไม่พอใจเรื่องนี้
และเห็นควรให้อะลีบุตรเขยของท่านดำรงตำแหน่งเคาะ
ลีฟะฮ์มากกว่า พวกนี้ได้ชื่อว่า พรรคของอะลี หรือ
ชีอะฮ์
ซึ่งในที่สุดก็แตกแยกออกมาเป็นนิกายใหม่ของศาสนาอิ
سلام การแตกแยกดังกล่าวคงจะไม่เกิดขึ้น
หากท่านศาสดาได้สั่งออกมาเด็ดขาดว่าจะให้ผู้ใดสืบทอด
จากท่าน [3]

คำพูดของนักสังคมวิทยาได้สนับสนุนความคิดของเราที่ว่า ผู้นำภายหลังจากท่านศาสดา (ซีอัล ๗) ต้องได้รับการแต่งตั้งไม่ใช่มาจากการเลือกตั้ง

หลักฐานการแต่งตั้งของท่านศาสดา (ซีอัล

๗) บนพื้นฐานดังกล่าวนี้จะเห็นว่าท่านศาสดา (ซีอัล ๗)

ได้ประกาศแต่งตั้งตัวแทนตั้งแต่วันแรกที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาสดา จนกระทั่งวันสุดท้ายแห่งชีวิตอันจำเริญ

ท่านได้ประกาศแต่งตั้งตัวแทนพร้อมกับประกาศการเป็น

ศาสดาของท่าน ท่ามกลางหมู่เครือญาติชั้นใกล้ชิด

และท่านได้ประกาศอีกครั้งท่ามกลางหมู่ชน ณ

เกาะดีรคุม

ดังนั้นตลอดอายุขัยของท่านศาสดาท่านได้แต่งตั้งตัวแทน

ไว้เรียบร้อยแล้วดังที่กล่าวมาแล้วในบทต้น ๆ

เมื่อพิจารณาถึงเงื่อนไขของสังคมในยุคแรกของอิสลาม

และหลักฐานที่ท่านศาสดา (ซีอัล ๗)

ได้แต่งตั้งท่านอะลีไว้ ทำให้รู้ว่า

การแต่งตั้งตำแหน่งเคาะลิฟะฮ์เป็นสิ่งจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

[1] ฎุร / ๓๐

[2] ฟุรุม อับดิยะฮ์ ญะฮ์ฟัรซุฟฮานีย

[3] อารยธรรมตะวันออก ศรีสุรางค์ พูลทรัพย์ หน้าที่ ๕๙ พิมพ์ครั้งที่ ๖ ปี ๒๕๓๙

คำถามที่

**๒๔ : การสาบานด้วยกับนามอื่นที่นอกเหนือ
จากพระนามของอัลลอฮ์เป็นชิริกใหม่**

คำถามที่

๒๔ : การสาบานด้วยกับนามอื่นที่นอกเหนือจากพระนามของอัลลอฮ์เป็นชิริกใหม่

คำตอบ : การอธิบายคำว่า เตาศีต และ
ชิริกต้องพิจารณาจากโองการและสุนนะฮ์ของท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) เนื่องจากอัล-
กุรอานและสุนนะฮ์ของท่านเป็นแบบฉบับที่เข้าใจได้ง่าย
ที่สุดต่อการจำแนกความจริงออกจากความเท็จ
และเตาศีตออกจากชิริก

บนพื้นฐานข้างต้นเป็นการดีหากเราจะใช้วะฮีย์
และแบบฉบับการดำเนินชีวิตของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
เป็นหลักในการจำแนกแยกแยะว่าสิ่งใดเป็นชิริกหรือไม่
เพื่อขจัดความคิดเห็นที่ไม่ตรงกันและความอคติทั้งหลาย
ต่อไปนี้จะนำเสนอหลักฐานที่ชัดเจนจาก อัล-กุรอาน
และสุนนะฮ์ที่อนุญาตให้สาบานต่อนามอื่น
ที่นอกเหนือจากพระนามของอัลลอฮ์ (ซบ.)

๑. อัล-กุรอาน
นอกจากกล่าวสาบานต่อความเป็นอมตะของตัวเอง
และพระนามของอัลลอฮ์ (ซบ.) แล้ว
ยังได้กล่าวสาบานต่อสิ่งถูกสร้างที่มีคุณค่ายิ่ง เช่น

แผ่นดินที่พระองค์ทรงแผ่มัน และด้วยชีวิตที่พระองค์ทรง
ทำให้มันสมบูรณ์ แล้วพระองค์ทรงดลใจมันให้รู้ทางซ้
วและทางสำรวมของมัน [2]

هَوَىٰ إِذَا وَالنَّجْمِ

ขอสาบานด้วยดวงดาวเมื่อมันคล้อยตกลงมา [3]

يَسْطُرُونَ وَمَا وَالْقَلَمِ ن

นูน ขอสาบานด้วยปากกา
และสิ่งที่พวกเขาขีดเขียน [4]

حُسْرٍ لِّفِي الْإِنْسَانِ ۖ إِنَّ وَالْعَصْرِ

ขอสาบานด้วยกาลเวลา แท้จริงมนุษย์นั้น
อยู่ในการขาดทุน [5]

عَشْرِ وَّلَيَالٍ وَالْفَجْرِ

ขอสาบานด้วยยามรุ่งอรุณ และด้วยค่าคืนทั้งสิบ [6]

وَالْبَحْرِ الْمَرْفُوعِ وَالسَّقْفِ الْمَعْمُورِ وَالْبَيْتِ مَنشُورِ رَقٍّ مَسْطُورِي وَكِتَابٍ وَالطُّورِ

الْمَسْجُورِ

ขอสาบานต่อภูเขาอัญญา ขอสาบานต่อคัมภีร์ที่ถูกจารึกไว้ ในม้วนกระดาษหรือหนังสือที่กางแผ่ ขอสาบานต่ออาคารที่ถูกเย็บอย่างสม่ำเสมอ ขอสาบานต่อท้องฟ้าที่อยู่เบื้องสูง ขอสาบานต่อทะเลที่ลุกโชติช่วง [7]

การสาบานต่อบรรดาสรรพสิ่งถูกสร้างอื่น ๆ ของโลกและจักรวาลที่ปรากฏอยู่ในซูเราะฮ์ อันนาชีอาต อัล-มูรชะลาต อัล-บรุจญ อัล-ฏอริก อัล-บะลัด อัตตีน และอัญญาฮา

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหากการสาบานต่อนามอื่นที่นอกเหนือจากพระนามของอัลลอฮ์ (ซบ.)

เป็นสาเหตุของการนำไปสู่การเป็นชิริก

หรือการเคารพภักดีต่อสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากอัลลอฮ์

แน่นอนอัล- กุรอานคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์และเป็นอมตะ

จะไม่กล่าวถึงสิ่งนั้นอย่างเด็ดขาด

นอกเหนือจากนั้นถ้าหากการสาบานดังกล่าว

เป็นการสาบานที่เฉพาะเจาะจงสำหรับอัลลอฮ์ (ซบ.)

จำเป็นอย่างยิ่งที่อัล-

กุรอานต้องกล่าวไว้อย่างชัดเจนเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด

๒. บรรดามุสลิมทั้งหลายถือว่าท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

คือแบบฉบับสำหรับการปฏิบัติตน

จึงได้ยึดถือการกระทำและความประพฤติของท่าน

เป็นตราซึ่งในการแยกแยะสิ่งถูกผิด บรรดานักวิเคราะห์

ผู้เขียนหนังสือ

ชีฮาฮ์

และมะฆานีดได้รายงานไว้ว่าท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

ได้สาบานต่อสิ่งอื่นที่นอกเหนือจากอัลลอฮ์ (ซบ.)

ท่านอะฮฺมัด บิน ฮัมบัล ผู้นำนิกายฮัมมบะลีย

ได้บันทึกไว้ในหนังสือมุซันนัดของท่าน

โดยรายงานมาจากท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ว่า

تسكت أن من خيرٌ منكرٍ عن تنهى و بمعروفٍ تتكلم لأن فلعمري

ขอสาบานด้วยชีวิตของฉัน

ถ้าท่านทำการเชิญชวนไปสู่ความดีและกำชับความชั่วดี

กว่าการนิ่งเฉย [8]

มุสลิม

บิน

ฮัจญัจ

ได้บันทึกไว้ในหนังสือเซาะฮียของท่าน

ซึ่งถือว่าเป็นหนึ่งในหกหนังสือฮิสฮาฮฺ ดังนี้

و أما : فقال ؟ اجراً اعظم الصدقة أئى الله رسول يا فقال (ص) النبى إلى رجل جاء

البقاء وتأمل الفقر تخشى صحيح صحيح وأنت تصدق أن لتبائه أيبك

มีชายคนหนึ่งถามท่านศาสดา (ซ็อล ๗) ว่า
รางวัลของการเซาะตะเกาะฮฺใดยิ่งใหญ่ที่สุด ท่านตอบว่า
ขอสำบานในนามแห่งบิดาของท่านว่า
ท่านจะได้อย่างแน่นอน

ถ้าท่านบริจาคนในสภาพที่ท่านสมบูรณ์ มีความละโมภ
กลัวในความยากจน และมีความหวังที่จะอยู่ตลอดไป [9]

ฉะนั้น ผู้ที่กล่าวหามุสลิมกลุ่มหนึ่ง
ที่ถือว่าการสำบานด้วยนามอื่นที่นอกเหนือจากอัลลอฮฺเป็น
นที่อนุญาต ว่าเป็นชริกแล้ว

ท่านจะอธิบายการกระทำของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ว่าอย่างไร

๓. นอกเหนือจากอัล-
กุรอานและสุนนะฮฺของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

แล้วยังมีแบบอย่างของบรรดาเซาะฮาบะฮ์ชั้นใกล้เคียง
เป็นหลักฐานยืนยันได้อย่างชัดเจนถึงการอนุญาตให้สา
บานต่อนามอื่น ที่นอกเหนือจากพระนามของอัลลอฮ์

ท่านอิมามอะลี (อ.)

ได้กล่าวสาบานด้วยชีวิตของท่านหลายต่อหลายครั้งดัง
ปรากฏในนะฮฺญุลบะลาเฆาะฮ์ว่า

أضعافاً بعدى من التّيه لكم ليضعفنّ لعمرى و

ขอสาบานด้วยชีวิตของฉันว่า

หลังจากนั้นพวกท่านจะต้องเถลไถลหลงทางมากไปกว่า
นี้แน่นอน [10]

يطلبونك قليلٍ عن لتعرفنّهم شقاقك و غيّك عن تنزع لم لإن لعمرى

ขอสาบานด้วยชีวิตของฉัน

ถ้าพวกท่านไม่ถอนตัวจากความเฉไฉ

และความเคราะห์ร้ายของท่าน

พวกท่านจะได้รู้จักพวกเขาแน่นอนว่าพวกเขาต้องการท
าน [11]

เป็นที่ประจักษ์ว่าหลักฐานที่กล่าวมาทั้งหมดทั้งอัล-
กุรอานและ ริวายะฮ์ เราไม่อาจทำการอิจติฮาด

(วินิจฉัย) หรือทำการอิซติฮซานได้

และไม่มีเหตุผลที่จะใส่ร้าย

หรือกล่าวหาการกระทำของอัลลอฮ์ (ซบ.)

ที่ปรากฏในอัล-กุรอาน แบบอย่างของท่านศาสดา (ซ็อล

๗) และเซาะฮาบะฮ์ชั้นใกล้เคียงตัวอย่างเช่นท่านอิมามอะลี

(อ.) ว่าเป็นซิริก

หรือเคาะลัฟการะลิ่งอื่นที่นอกเหนือจากอัลลอฮ์

บทสรุป จากหลักฐานทั้งหมดที่กล่าวมาทั้งอัล-

กุรอาน แบบอย่างของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

และเซาะฮาบะฮ์ ทำให้รู้ว่า การสาบานด้วยนามอื่น

ที่นอกเหนือจากพระนามของอัลลอฮ์

(ซบ.) เป็นที่อนุญาตและไม่ขัดต่อความเชื่อที่มีต่อเตาฮีด

(ความเป็นเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้า) ด้วยเหตุนี้

ถ้า ริวายะฮ์ที่ได้ยกมาอ้างอิง

ขัดแย้งกับความเชื่อที่ได้พิสูจน์แล้ว

จำเป็นอย่างยิ่งต้องทำการอธิบาย ติความ

หรือขยายความหมายของความเชื่อนั้น

ไม่ให้ขัดกับหลักฐานที่แจ้งชัดทั้งอัล-

กรุอาณและริวายะฮฺ บางครั้งมีการกล่าวริวายะฮฺที่มีความ
หมายคลุมเครือ พร้อมทั้งกล่าวถึงตัวบทของริวายะฮฺนั้น
ขณะเดียวกันได้มีการอธิบายคำตอบไว้ด้วย เช่น

ومن آبائكم تحلفوا أن ينهاكم الله إن فقال وأبي : يقول هو و عمر سمع الله رسول ان
يسكت أو بالله فليحلف حالفا كان

ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

ได้ยินอุมัรสาบานด้วยนามของบิดาของท่าน

ท่านกล่าวว่าแท้จริงอัลลอฮฺ (ซบ.)

ทรงห้ามพวกท่านไม่ให้สาบานในนามของบิดาของท่าน

ใครที่สาบาน หรือสาบานในนามของอัลลอฮฺ

หรือหนึ่งเฉยเสีย ^[12]

แม้ว่าสะดีซข้างต้นเมื่อเทียบกับริวายะฮฺ และอัล-

กรุอาณโองการที่อนุญาตให้สาบานด้วยนามอื่นได้ก็ตาม

แต่ก็ไม่สามารถปฏิบัติตามสะดีซนั้นได้

หรือละทิ้งสะดีซโดยสิ้นเชิง

ทว่าสามารถรวมสะดีซนี้เข้ากับอัล-

กรอานโองการที่อนุญาต

และรวิายะฮตามทีกล่าวมาแล้วได้

ซึ่งจะได้ความหมายว่า

ผู้ห้ามอุมัรุมให้สาบานด้วยนามแห่งบิดาคือท่านศาสดา

(ซ็อล ๗)

ตลอดจนท่านได้ห้ามสาบานแจกเช่นอุมัรแก่คนทุกคน

ด้วยเหตุผลที่ว่า

บิดาของท่านเหล่านั้นเป็นผู้เคารพรูปปั้น

และเป็นชิริกโดยกำเนิดโดยไม่ได้เปลี่ยนแปลง

ด้วยเหตุนี้ จะเห็นว่าบุคคลที่เป็นกาฟิร

ไม่มีค่าพอที่จะกล่าวสาบานในนามของเขา

หรือสอนให้เขาทำการสาบาน

[1] ฮิจรฺ / ๗๒

[2] ซัมซุ / ๑-๘

[3] นัจม / ๑

[4] เกาะลัม / ๑

[5] อัซรุ / ๑-๒

[6] ฟัดฮ / ๑-๒

[7] ฎุร / ๑-๖

[8] มุชนัดอหะฮัมมัด เล่มที่ ๕ หน้าที่ ๒๒๔-

๒๒๕ ฮะดีษบะซีร บิน เคาะซอซียะฮ์ ชะดุซีย

[9] เซาะฮียมุสลิม ญุซที่ ๓ พิมพ์ที่อียิปต์ กิตาบุซชะกาต บ

าบ บะยาน อันนะ อัฟเภาะลัซเซาะฮะดะเกาะฮ์ เซาะดะเกา

ะตุ เซาะฮีย อัชชะฮีย หน้าที่ ๙๓-๙๔

[10] นะฮ์ญุลบะลาเฆาะฮ์ มุฮัมมัด อับดุล คุฎบะฮ์ที่ ๑๖๑

[11] อ่างแล้ว จดหมายที่ ๙

[12] ชุन्न อัล-

กุบรอ เล่มที่ ๑๐ หน้าที่ ๒๙ ชุन्नนะซาอีย เล่มที่ ๓ หน้า
ที่ ๔-๕

**คำถามที่ ๒๕ : การขอผ่าน
(ตะวัซซุล) ไปยังเอาลียาอ (มวลมิตร)
เป็นสาเหตุทำให้เป็นชิริกและบิตอะฮฺหรือ**

อ

คำถามที่ ๒๕ : การขอผ่าน (ตะวัซซุล)
ไปยังเอาลียาอ (มวลมิตร)
เป็นสาเหตุทำให้เป็นชิริกและบิตอะฮฺหรือ

คำตอบ : การตะวัซซุลถือเป็นวิธีการหนึ่งที่มีค่าที่สุด
ที่ทำให้บ่าวไปถึงยังตำแหน่งใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้าของ
นเพียงสื่อที่เชื่อมต่อระหว่างมนุษย์กับพระผู้เป็นเจ้าของต
นเอง ท่านอิบนิ มัสนูร ได้กล่าวไว้ในหนังสือ ลิซานุล
อาหรับว่า

عليه تعطفه آصرة بجرمة إليه تقرب بكذا، إليه توسل

หรือการเคารพสักการะพระผู้เป็นเจ้าด้วยความบริสุทธิ์ใ

จ

สิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นสื่อที่ทรงพลังทำให้เราได้เข้าใจลั
ษิตต่อพระผู้เป็นเจ้า

และบางครั้งอาจเป็นมนุษย์ที่เปี่ยมล้นด้วยความดีงาม ณ
พระองค์เขาคือผู้มีฐานะอันดีและมีเกียรติที่สูงส่ง

ประเภทของการตะวัซซุล สามารถแบ่งการตะวัซซ
ุลออกเป็น ๓ ประเภทดังนี้

๑. ตะวัซซุล กับอะอมาลซอลิฮฺ (คุณงามความดี)

ดังที่ท่าน

ญะลาลุดดีน

ซุญญัยยิดได้กล่าวอธิบายโองการที่ว่า

และจงแสวงหาสื่อไปสู่พระองค์ (وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ) โดยราย

งานมาจากท่านกุดาตะฮฺว่า

بما العمل و بطاعته الله إلى تقربوا : قال [الْوَسِيلَةَ إِلَيْهِ وَابْتَغُوا] تعالى قوله في قتادة عن

يرضيه

ท่านกุดาดะฮฺ ได้อธิบายโองการข้างต้นที่ว่า
(จงแสวงหาสื่อไปสู่พระองค์) ว่าหมายถึง
การเคารพภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าและพึงปฏิบัติในสิ่งที่พร
องค์พึงพอพระทัย

อันเป็นสื่อทำให้บ่าวใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้า

- ตะวัซซุล กับดุอาอ์ของบ่าวที่ติดตั้งที่อัล-
กุรอานได้กล่าวถึงคำพูดของพี่น้องของท่านศาสดายูซุฟ
ว่า

هُوَ إِنَّهُ رَبِّيَ لَكُمْ أَسْتَغْفِرُ سَوْفَ قَالَ خَاطِئِينَ كُنَّا إِنَّا ذُنُوبَنَا لَنَا اسْتَغْفِرُ أَبَانَا يَا قَالُوا
الرَّحِيمِ الْعُفُورُ

พวกเขากล่าวว่า โอ์ฟอของเรา
โปรดขอภัยโทษความผิดของเราให้แก่เรา
แท้จริงเราเป็นผู้ผิดเขากล่าวว่า
ฉันจะขอภัยโทษต่อพระเจ้าของฉันให้พวกเจ้า
แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ [3]

ซึ่งต่อไปขอยกความประพจน์บางอย่างของเหล่าบรรดา
ชาวฮิบะฮ์

- ท่านอะฮ์มัด บิน ฮัมบัล
ได้บันทึกไว้ในมุซันนัดของท่าน โดยรายงานมาจาก
อุซมาน บิน ฮะนีฟว่า

دعوت شئت إن : قال يعافيني أن الله ادع فقال (ص) النبي أتى البَصْرَ ضَرِيرَ رجلاً إنَّ
وضوئه فيحسن يتوضأ أن فأمره أدعه : فقال خير فهو ذاك أخرت شئت إن و لك
الرَّحمة نبي مُحَمَّدٍ بنبيِّك إليك اتوجه و أسئلك إنِّي اللَّهُمَّ الدَّعاء بهذا يدعو و ركعتين فيصلى
في شفعه اللهم لي فتقضى هذه حاجتي في ربِّي إلى بك توجَّهت إنِّي مُحَمَّد يا

มีชายตาบอดคนหนึ่งมาหาท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
และพูดว่า โปรดวิงวอนต่ออัลลอฮ์ให้ภัยโทษแก่ฉัน
ท่านศาสดา กล่าววว่า
หากท่านปรารถนาฉันจะดูอาอ์ให้กับท่าน
แต่ถ้าท่านปรารถนาให้ฉันประวิงเวลาออกไป
มันจะเป็นการดี เขาได้พูดว่า ขอให้ท่านดูอาอ์เถิด ดังนั้น
ท่านศาสดาได้สั่งให้เขาไปทำธุระ ด้วยความตั้งใจหลัง

จากนั้นให้ท่านมาช ๒ เราะกะฮัต
เมื่อเสร็จแล้วให้ดูอาอว่า โอ้อัลลอฮ์
ข้าฯขอวิงวอนต่อพระองค์
ข้าฯได้ผินหน้ามายังพระองค์โดยผ่านศาสดาของพระองค์
ค้ มุฮัมมัด ศาสดาแห่งเมตตา โอ้อุฮัมมัด
แท้จริงฉันได้วิงวอนขอสิ่งที่ต้องการจากพระผู้อภิบาลของ
ฉันโดยผ่านท่าน เพื่อให้การวิงวอนของฉันถูกตอบรับ
โอ้อัลลอฮ์ โปรดให้เขาเป็นผู้อนุเคราะห์แก่ฉันเถิด [4]

ริวายะฮ์ดังกล่าวอุละมาฮ์อะฮ์ดีซส่วนใหญ่ได้เห็นพ้อง
ต้องกัน
ถึงขนาดที่ว่าท่านฮากิมภายหลังจากได้รายงานอะฮ์ดีซแล้ว
ว
ท่านได้กล่าวยกย่องว่าเป็นอะฮ์ดีซเซาะฮีย ท่านอิบนิมาญ
ะฮ์เช่นกันได้รายงานมาจากท่าน อะบูอิซฮาก
และยกย่องว่าเป็นอะฮ์ดีซเซาะฮีย ท่านติรมิซีย
ได้กล่าวสนับสนุนถึงความถูกต้องไว้ในหนังสือ
อับวามุลอัฎฮียะฮ์

ท่านมุฮัมมัด

นะซีบรเราะฟาอีย

ได้กล่าวไว้ในหนังสือ

อัตตะวัชชะอะล

อิลา

ฮะกีกะฮัตตะวัชชะลิตี ดั่งนี้ว่า

بصر ارتداد ريب ولا شك بلا فيه ثبت قد و.مشهور و صحيح الحديث هذا أن لا شك

له وسلم [وآله] عليه الله صل الله رسول بدعاء الأعمى

ไม่มีความสงสัยใด

แท้จริงฮะดีษนี้ถูกต้อง

และเป็นที่ยืนยัน

ในริวา

ยะฮ์ได้พิสูจน์ให้เห็นว่า

ดุอาอของท่านศาสดา

(ซ็อล

๗)

ได้ทำให้ดวงตาของชายตาบอดคนนั้นมองเห็น ^[5]

ริวายะฮ์ได้ให้ความเข้าใจอย่างชัดเจนว่า

การตะวัชชะลิตีกับท่านศาสดา

(ซ็อล

๗)

โดยมีเจตนาให้ดุอาอถูกรับอย่างรวดเร็วถือว่าอนุญาต

ตว่าท่านได้สั่งให้ชายตาบอดดุอาอเช่นนั้น

โดยมอบให้ท่านเป็นสื่อกลางระหว่างตนเองกับอัลลอฮ์

การกระทำอย่างนี้ในความหมายก็คือ

การตะวัชซุลกับบรรดาเอาเลียอา (มวลมิตร)
และผู้ที่เป็นที่รักยิ่ง ณ พระองค์

๒. อะบูอับดิลลาฮ์ บุคอรี

ได้กล่าวไว้ในเซาะฮียของตนว่า

المطلب عبد بن بالعبّاس إستسقى قحطوا إذا كان عنه الله رضى الخطّاب بن عمر إن

قال فاسقنا نبينا بعمّ إليك نتوسّل إنا و فتسقىنا بنينا إليك نتوسّل كنا إنا اللهمّ : فقال

فيسقون

ทุกครั้งทีประสภัยพิบัติแห่งแล้ง อุมร์ บิน
คืออุมม์อบจะขอฝนผ่านท่านอับบาซ บิน อับดุลมุฏฏอลิบ
ลุงของท่านศาสดา (ซีออล ๔) โดยกล่าวว่า โอ้อัลลอฮ์
ในยุคของท่านศาสดาเราจะขอผ่านท่าน
และพระองค์ได้ประทานฝนแห่งเมตตาตกลงแก่พวกเรา
ปัจจุบันเราได้ขอผ่านลุงของท่านศาสดาขอพระองค์โปรด
ประทานแก่พวกเราได้ ดังนั้นพวกเขาได้อิมส์ารากู ^[6]

๓. การตะวัชซุลกับบรรดาเอาเลียอาแห่งอัลลอฮ์
(ซบ.)

เป็นเรื่องปรกติธรรมดา ถึงขนาดที่ว่าบรรดามุสลิมในยุค
แรกของอิสลามได้ให้ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
เป็นสื่อกลางระหว่างพวกเขา กับอัลลอฮ์ (ซบ.)
โดยกล่าวเป็นบทกาลอน เช่น

ชะวาด บิน กอริบ
ได้กล่าวกลอนบทหนึ่งแก่ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ซึ่งตอนหนึ่งของกลอนกล่าวว่า

غائب كل على مأمون أنك و غيره رب لا ان الله أشهد و

الاطائب الأكرمين يا بن الله إلى سيلة و سلين المر أذني وانك

ขอยืนยันว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ และ
ะแท้จริงท่านคือหลักประกันแก่สิ่งซอเนรทั้งหลาย

ท่านคือสื่อที่ใกล้ชิดอัลลอฮ์มากที่สุดในหมู่บรรดาศา
สดา โอบุตรของผู้ที่มีเกียรติและมีความบริสุทธิ์ [7]

อย่างไรก็ตามท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ได้ยिनกลอนดังกล่าวจาก ชะวาบ บิน กอริบ

และท่านมิได้ห้ามปรามหรือกล่าวหาว่า กอริบ
ทำซิริกหรือสร้างบิดอะฮฺแต่อย่างใด

ท่านอิมามซาฟีฮฺียได้กล่าวกลอนที่บ่งบอกถึงแก่นแท้
ไว้เช่นนี้ว่า

سيلتي و إليه هم ذريعتي النبي آل

صحيفتي اليمين بيدي غداً اعطى أرجوهم

ครอบครัวของท่านศาสดาเป็นสื่อไปสู่อัลลอฮฺสำหรับ
ฉัน

ฉันหวังว่าโดยสิทธิของพวกเขาฉันจะถูกมอบบัญญัติ
ารกระทำทางมือขวา [8]

จะเห็นได้ว่ามีริวายะฮฺจำนวนมากอนุญาตให้ตะวัซ
ซุลกับบรรดาเอา ลียาอ (มวลมิตร) ของอัลลอฮฺ
(ซบ.) และกล่าวยืนยันว่าการตะวัซซุลนั้น
เป็นที่ยอมรับในทัศนะของซุนนะฮฺ
เป็นแบบอย่างของบรรดาเซาะฮาบะฮฺและนักปราชญ์ที่ยี่

งใหญ่ของอิสลาม

ซึ่งไม่จำเป็นต้องนำมาวิพากษ์วิจารณ์อีก

จากคำอธิบายดังกล่าวเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าคำกล่าวหาของบางกลุ่มชนที่ว่า การตะวัซซุลกับบรรดาผู้ที่รักยิ่งของอัลลอฮ์เป็นชิริกนั้น ถือว่าไม่ถูกต้อง

[1] ลิซานุลอหรับ เล่มที่ ๑๑ หน้าที่ ๓๒๔

[2] มาอิดะฮ์ / ๓๕

[3] ยูซุฟ / ๙๓-๙๘

[4] มุชนัดอะฮ์มัด บิน ฮัมบัล เล่มที่ ๔ หน้าที่ ๑๓๘

ในส่วนของริวายะฮ์อุซมาน บินฮะนีฟ, มุชตัดร็อก

อัลฮากิม เล่มที่ ๑ บาบเซาะลาตุต ตะฎะฮ์ หน้าที่

๓๑๓ พิมพ์ที่เบรุต, ซุนันอิบนิมาญะฮ์ เล่มที่ ๑ หน้าที่
๔๔๑ พิมพ์ที่ ดารุล อะฮฺยาอ อัล-
กุดบิลอาระเบียฮ์, อัตตาจญ์ เล่มที่ ๑ หน้าที่- ๒๘๖, อัล-
ญามิอุซเซาะฮิร ชุญฎิยะ หน้าที่ ๕๙, อัต-ตะวัชชุล
วัลวะซีละฮ์ อิบนิ ตัยมียะฮ์ หน้าที่ ๙๘ พิมพ์ที่เบรุต

[5] อัตตะวัชเซาะลฺ อิลลา ฮะกีกะฮะติตตะวัชชุลี หน้าที่
๑๕๘ พิมพ์ครั้งแรก เบรุต

[6] เซาะฮิบบุคอริยะ ญุซที่ ๒ กิตาบุลญุมอะฮ์
บบาลอิซติซกออ หน้าที่ ๒๗ พิมพ์ที่อียิปต์

[7] อัตตุรฺรุซชะนียะฮ์ ชัยยิดอะฮฺมัด บิน ชัยนี ตะฮฺลานีย
หน้าที่ ๒๙ คัดลอกมาจาก อัจญ์อับรอเนียน

[8] อัซเซาะวาอิกุลมุฮฺริเกาะฮ์ อิบนิ ฮะญูร์ อัซเกาะลานีย
หน้าที่ ๑๗๘ พิมพ์ที่อียิปต์

คำถามที่ ๒๖ :

**การจำลองวันเกิดบรรดาเอาเลียอาของ
อัลลอฮ์เป็นซิริก หรือบิดอะฮ์ใหม่**

คำถามที่

๒๖

:

การจัดฉลองวันเกิดบรรดาเอาเลียฮาของอัลลอฮ์เป็นซิริก
หรือบิดอะฮ์ใหม่

คำตอบ : การให้เกียรติและรำลึกถึงบ่าวที่ดีของอัล
อฮ์ เช่น การจัดพิธีเฉลิมฉลองเนื่องในวันเกิด
ตามทัศนะของนักปราชญ์แล้วเป็นที่ชัดเจน
ทว่าเพื่อขจัดความสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ขอเสนอเหตุผล
บางประการทางซัรฮีย

๑. การจัดงานเฉลิมฉลองเป็นสื่อแห่งความรัก อัล-
กุรอานได้กล่าวเชิญชวนให้บรรดามุสลิมทั้งหลาย
มีความรักต่อบรรดาอะฮ์ลุลบัยตุ (ลูกหลานชั้นใกล้ชิด)
ของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ว่า

الْفُرْبَىٰ فِي الْمَوَدَّةِ إِلَّا أَجْرًا عَلَيْهِ أَسْأَلُكُمْ لَا قُلْ

จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด ฉันมิได้ขอร้องวัลตอบแทนใด ๆ
เพื่อการนี้ นอกเสียจากความรักที่มีต่อลูกหลาน ^[1]

ไม่เป็นที่สงสัยว่าการจัดงานเฉลิมฉลองให้กับบรรดา
เอาเลียของอัลลอฮ์ (ซบ.)
เป็นภาพลักษณ์หนึ่งแห่งความรักของประชาชนที่มีต่อบ
รรดาท่านเหล่านั้น
ซึ่งหากพิจารณาอย่างละเอียดจะพบว่าเป็นที่ยอมรับของ
อัล-กุรอาน

๒. การจัดงานเฉลิมฉลองวันเกิดให้ท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) อัล- กุรอาน นอกจากจะให้ช่วยเหลือท่าน
แล้วยังได้กล่าวยกย่องเกียรติยศของท่านศาสดาและถือ
ว่า
ตำแหน่งอันสูงส่งของท่านเป็นมาตรฐานของความดีงาม
และความเจริญรุ่งเรือง

الْمُفْلِحُونَ هُمْ أَوْلِيَاكَ مَعَهُ أَنْزَلَ الَّذِي النُّورَ وَاتَّبَعُوا وَنَصَرُوهُ وَعَزَّرُوهُ بِهِ آمَنُوا فَالَّذِينَ

ดังนั้นบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อเขา

ให้ความสำคัญและช่วยเหลือเขา และปฏิบัติตามรัศมีที่ถู

กปรทานลงมาพร้อมกัเขา แน่นอนชนเหล่านี้แหละคือ
ผู้ประสบความสำเร็จ^[2]

โองการข้างต้นได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าการให้เกียรติ
กับท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
ในทัศนะของอิสลามเป็นที่ยอมรับ
ตลอดจนการจัดพิธีเฉลิมฉลองเพื่อเป็นการรำลึกถึงความ
รุ่งเรืองที่ท่านเป็นผู้สถาปนาไว้
และพึงรักษาให้สิ่งนี้ดำรงอยู่ตลอดไปแน่นอนเป็นที่พึงพ
อพระทัยของอัลลอฮ์ (ซบ.)
เนื่องจากโองการข้างต้นได้อธิบายถึงคุณลักษณะของผู้
ประสบความสำเร็จไว้ ๔ ประการดังนี้

๑. มีศรัทธามั่นคง (อัลละฮินะอามะนุ)
โอบรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย

๒. เป็นผู้ปฏิบัติตามรัศมี
(วัตตะบะอะนุนรอลละฮ์อิบนซิละมะอะฮ์)
และปฏิบัติตามรัศมีที่ถูกปรทานลงมาพร้อมกัเขา

๓. เป็นผู้ให้การช่วยเหลือท่านศาสดา
(วะนะซะฮะรุษ) และช่วยเหลือเขา

๔. เป็นผู้ให้ความสำคัญต่อตำแหน่งของท่านศาสดา
(วะอัซซะฮะรุษ) ให้ความสำคัญ

ด้วยเหตุนี้

การให้เกียรติและยกย่องฐานันดรของท่านศาสดา (ชื่อ
ล ๗) นอกเหนือไปจากการช่วยเหลือ
และการปฏิบัติตามคำสั่งของท่าน ถือว่าเป็นความจำเป็น
ส่วนการให้ความสำคัญต่อท่าน เท่ากับได้ปฏิบัติตามอัล-
กุอานที่กล่าวไว้ว่า (วะอัซซะฮะรุษ)

๓.

การจัดงานเฉลิมฉลองเท่ากับเป็นการปฏิบัติตามพระผู้เป็น
นเจ้า อัลลอฮ์ (ซบ.) ได้ให้ความสำคัญแก่ท่านศาสดา
(ชื่อล ๗) ว่า

ذِكْرُكَ لَكَ فَعَنَّا رَوْ

และเราได้ยกย่องการรำลึกแก่เจ้าแล้ว ^[3]

โองการได้ยืนยันอย่างชัดเจนว่าอัลลอฮ์ (ซบ.)
ทรงต้องการให้ความรุ่งโรจน์และภาพลักษณ์ของท่านศา
สดาขจรขยายกว้างไปทั่วทั้งโลก
ดังนั้น จะเห็นว่าพระองค์ได้ทำการยกย่องท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) ด้วยพระองค์เอง เมื่ออัล-
กุรอานยืนยันว่าพระองค์ได้ยกย่องฐานันดรอันสูงศักดิ์
ซึ่งเป็นแบบอย่างที่สมบูรณ์
และมีเกียรติยิ่งแก่ท่านศาสดา
มุสลิมในฐานะที่เป็นผู้ปฏิบัติตามอัล-กุรอานของพระองค์
จึงได้แสดงการยกย่องท่านตามพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่า
จุดประสงค์ของบรรดามุสลิมในการจัดพิธีเฉลิมฉลองรำ
ลึกถึงท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ไม่ได้มีสิ่งใดเกินเลยไปจากการยกย่องเกียรติยศของท่าน
น

๔. การประทานอัล-กุรอาน
มิได้เล็กน้อยไปกว่าการประทานอาหาร อัล-
กุรอานได้กล่าวถึงคำพูดของท่านศาสดาอีซา (อ.) ว่า

وَآخِرِنَا لِأَوْلَانَا عِيداً لَنَا تَكُونُ السَّمَاءُ مِنْ مَائِدَةٍ عَلَيْنَا أَنْزَلَ رَبَّنَا اللَّهُمَّ مَرْيَمَ ابْنُ عِيسَى قَالَ
الرَّازِقِينَ خَيْرٌ وَأَنْتَ وَارِزُّنَا مِنْكَ وَآيَةٌ

อีซาบุตรของมัรยัม ได้กล่าวว่า
โ้ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระผู้อภิบาลของเรา
โปรดประทานอาหารจากฟากฟ้าลงมาแก่พวกเรา
เพื่อจะได้เป็นวันรื่นเริงแก่พวกเราทั้งหมด
ตั้งแต่คนแรกของพวกเขาจนคนสุดท้าย
และเพื่อเป็นสัญญาณหนึ่งจากพระองค์ โปรดประทานปี
จจัยยังชีพแก่พวกเราพระองค์คือผู้ที่ดีเยี่ยมในหมู่ผู้ประธา
นปัจจุบันยังชีพทั้งหลาย [4]

ท่านศาสดาอีซา (อ.) ได้เสนอต่ออัลลอฮ์ (ซบ.)
ว่าให้พระองค์ประทานอาหารจากฟากฟ้าแก่พวกเขา
เพื่อจะได้จัดให้วันนั้นเป็นวันฮีด (วันรื่นเริง)

คำถาม ขณะที่ท่านศาสดาอีซา (อ.)
ได้รับริชกีซึ่งเป็นอาหารที่ถูกประทานจากฟากฟ้าและเป็น
นสาเหตุทำให้ร่างกายเจริญเติบโตมีความอิมหน้าสำราญ

ท่านได้จัดเฉลิมฉลองวันนั้นให้เป็นวันฮีดตันที
และวันนี้เนื่องจากเป็นวันแห่งการประทานอัล-
กุรอานหรือวันประสูติของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ผู้ซึ่งได้ช่วยเหลือให้มนุษย์รอดพ้นจากสภาพของความ
ป็นเดรัจฉาน และได้ให้ชีวิตใหม่แก่สังคมมนุษย์
ถ้าหากมุสลิมจะจัดพิธีเฉลิมฉลอง
หรือมอบให้เป็นวันฮีดแก่มวลมุสลิมทั้งหลายถือว่าเป็นชิริ
กและบิดอะฮ์หรือ

๕.

แบบฉบับของมุสลิม ผู้ปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาอิส
ลามนับตั้งแต่อดีตจวบจนถึงปัจจุบัน
ได้มีการจัดพิธีเฉลิมฉลองรื่นเริงเพื่อรำลึกถึงท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) มาโดยตลอด เช่น ท่านสุฮัยน บิน มุฮัมมัด
ดิยาร บิกรีย์ ได้บันทึกไว้ในหนังสือ ตารีคุลเคาะมีซ ว่า

يتصدقون و الولائم يعملون و السلام عليه مولده بشهر يحتفلون الإسلام أهل يزال ولا
مولده بقراءة يعتنون و المبرات في ويزيدون السرور يظهرون و الصدقات بأنواع لياليه في
عميم فضل كل بركاته من عليهم يظهر و الكريم

บรรดามุสลิมได้จัดพิธีเฉลิมฉลองเนื่องในเดือนประสูติของท่านศาสดา (ซีออล ๗) ได้มีการเลี้ยงฉลอง มีการบริจาคทานในคืนนั้น สร้างความสนุกสนานรื่นเริง ปกคลุมไปด้วยบรรยากาศแห่งการทำคุณงามความดี ต่าง ๆ ได้ให้ความสำคัญต่อการอ่านศาสนร่ำลิกถึงวันประสูติของ ท่าน ความเมตตาและความจำเริญต่าง ๆ ของเขาเป็นที่ประจักษ์แก่ชนทั้งหลาย [5]

จากคำพูดข้างต้นทำให้ได้รับรู้ทั่ว ๆ ไปว่า การจัดพิธีเฉลิมฉลองเพื่อรำลึกถึงท่านศาสดา (ซีออล ๗) ในทัศนะของอัล-กุรอานและแบบฉบับของบรรดามุสลิมถือว่าอนุญาต ดังนั้น เป็นที่แน่ชัดว่าคำพูดที่กล่าวหาว่าการกระทำดังกล่าวผิด เป็นชิริก และบิดอะฮ์จึงเป็นคำพูดที่ไม่มีรากที่มา เนื่องจากว่า บิดอะฮ์ นั้นหมายถึงการให้กระทำบางส่วนหรือทั้งหมดของภารกิจ

จนนั้น โดยที่ไม่ได้อิงอาศัยอัล-กุรอานแม้แต่นิดเดียว
ขณะที่กฎเกณฑ์ของเรื่องที่กำลังกล่าวถึงอยู่นี้ได้อิงอาศัย
ยอยู่กับอัล-กุรอาน
และแบบฉบับดั้งเดิมของบรรดามุสลิมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจ
จุบัน

การจัดงานเฉลิมฉลองลักษณะเช่นนี้เพียงเพื่อแสดง
ความเคารพ
และยกย่องเกียรติคุณของบ่าวผู้มีความบริสุทธิ์ของอัลลอ
ฮ์ (ซบ.)
และด้วยความเชื่อที่ว่าพวกเขาก็ต้องแสดงความเคารพภัก
กดีและพึงพิงพระองค์ด้วยเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้
การกระทำที่กล่าวมาถือว่าเข้ากันกับรากของความเป็น
เอกภาพแห่งพระผู้เป็นเจ้า
และทำให้รู้ว่าคำกล่าวอ้างของบางคนที่ว่า
การจัดพิธีเฉลิมฉลองรื่นเริงเนื่องในวันประสูติของท่านศ
าสดา (ซ็อล ๗) เป็นชิริกและบิตอะฮ์นั้น

ไม่ถูกต้องและไม่มีรากที่มาของคำพูดเว้นเสียแต่ว่ามีอค
ติที่ฝังแน่นอยู่ภายในจิตใจ

[1] ชูร่อ / ๒๓

[2] อะอฺรอฟ / ๑๕๓

[3] อินชะเราะฮ์ / ๔

[4] มาอิตะฮ์ / ๑๑๔

[5] ฮุซัยน บิน มุฮัมมัด บิน ฮะซัน ดิยารบิกรีย์

ตารีกุลเคาะมิซ พิมพ์ที่เบรุต เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๒๒๓

**คำถามที่ ๒๕ : การขอผ่าน
(ตะวัชชุล) ไปยังเอาลียาฮฺ (มวลมิตร)
เป็นสาเหตุทำให้เป็นซิริกและบิดอะฮฺหรี**

อ

คำถามที่ ๒๕ : การขอผ่าน (ตะวัซซุล)
ไปยังเอาเลียอ (มวลมิตร)
เป็นสาเหตุทำให้เป็นชริกและบิตอะฮฺหรือ

คำตอบ : การตะวัซซุลถือเป็นวิธีการหนึ่งที่มีค่าที่สุด
ที่ทำให้บ่าวไปถึงยังตำแหน่งใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้าของ เป็น
นเพียงสื่อที่เชื่อมต่อระหว่างมนุษย์กับพระผู้เป็นเจ้าของต
นเอง ท่านอิบนิ มัสนูร ได้กล่าวไว้ในหนังสือ ลิซานุล
อาหรับว่า

عليه تعطفه آصرة بجرمة إليه تقرب بكذا، إليه توسل

ได้สัมพันธ์กับเขาด้วยสิ่งที่มีอยู่ หมายถึง
ได้ใกล้ชิดกับเขาด้วยเกียรติและฐานันดรที่ดั่งดูดเขา ^[1]

อัล-กุรอานกล่าวว่า.

تُفْلِحُونَ لَعَلَّكُمْ سَبِيلِهِ فِي وَجَاهِدُوا الْوَسِيلَةَ إِلَيْهِ وَابْتَغُوا اللَّهَ اتَّقُوا الَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ آيُّهَا يَا

ผู้ศรัทธาทั้งหลาย ! ฟังอย่าเกรงอัลลอฮ์เถิด
และจงแสวงหาสื่อไปสู่พระองค์

และจงต่อสู้บนทางของอัลลอฮ์เถิด
เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จ [2]

ท่านญะฮะรีย ได้ให้ความหมายคำว่า
(วะซีละฮ์) ไว้ในซุฮุรุลอะลอะฮ์ ว่าหมายถึง

الغير إلى به يتقرب ما الوسيلة

สื่อหมายถึง
สิ่งที่ทำให้เราใกล้ชิดกับอีกสิ่งหนึ่งโดยมัน

ด้วยเหตุนี้ สิ่งที่มีค่ายิ่งที่เราได้สัมพันธ์ด้วยนั้น
บางครั้งอาจเป็นความดีงาม
หรือการเคารพสักการะพระผู้เป็นเจ้าด้วยความบริสุทธิ์ใ
จ

สิ่งเหล่านี้ได้กลายเป็นสื่อที่ทรงพลังทำให้เราได้เข้าใกล้
ชิดต่อพระผู้เป็นเจ้า

และบางครั้งอาจเป็นมนุษย์ที่เปี่ยมล้นด้วยความดีงาม ณ
พระองค์เขาคือผู้มีฐานะอันดีและมีเกียรติที่สูงส่ง

ประเภทของการตะวัซซุล สามารถแบ่งการตะวัซซุล
ออกเป็น ๓ ประเภทดังนี้

๑. ตะวัซซุล กับอะอมาลซอลิฮ์ (คุณงามความดี)
ดังที่ท่าน ญะลาลุดดีน
ซุญญัยย์ได้กล่าวอธิบายโองการที่ว่า
และจงแสวงหาสื่อไปสู่พระองค์ (وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ) โดยราย
งานมาจากท่านกุดาตะฮ์ว่า

بما العمل و بطاعته الله إلى تقربوا : قال [الْوَسِيلَةَ إِلَيْهِ وَابْتَغُوا] تعالى قوله في قتادة عن
يرضيه

ท่านกุดาตะฮ์ ได้อธิบายโองการข้างต้นที่ว่า
(จงแสวงหาสื่อไปสู่พระองค์) ว่าหมายถึง
การเคารพภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าและพึงปฏิบัติในสิ่งที่พร
ะองค์พึงพอพระทัย
อันเป็นสื่อทำให้บ่าวใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้า

- ตะวัชชุล กับดุอาอของบ่าวที่ดีตั้งที่อัล-
กุรอานได้กล่าวถึงคำพูดของพี่น้องของท่านศาสดายูซุฟ
ว่า

هُوَ إِنَّهُ رَبِّيَ لَكُمْ أَسْتَغْفِرُ سَوْفَ قَالَ حَاطِئِينَ كُنَّا إِنَّا ذُنُوبَنَا لَنَا اسْتَغْفِرُ أَبَانَا يَا قَالُوا

الرَّحِيمِ الْعَفُورُ

พวกเขากล่าวว่า

โอ้พ่อของเรา

โปรดขอร้องโทษความผิดของเราให้แก่เรา

แท้จริงเราเป็นผู้ผิดเขากล่าวว่า

ฉันจะขอร้องโทษต่อพระเจ้าของฉันให้พวกเขา

แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ ^[3]

โองการได้อธิบายว่าบุตรของท่านศาสดายะอฺกุบ

(อ.) ได้ตะวัชชุลกับดุอาอที่บิดาได้ขอร้องให้กับพวกเขา

และพวกเขาได้ถือว่าสิ่งนั้นเป็นสื่อที่

ทำให้พวกเขาพบกับความผาสุกและพ้นจากเคราะห์กรรม

ม ท่านศาสดายะอฺกุบ (อ.)

ไม่เพียงแต่มิได้ท้วงติงการตะวัชชุลของพวกเขาเท่านั้น

แต่ท่านยังได้สัญญากับพวกเขา

ว่าจะวิงวอนขอการอภัยโทษจากพระผู้เป็นเจ้าของเขาให้แก่พวก

เขาอีกต่างหาก

- การตะวัซซุล กับบุคคลที่มีเกียรติยศ
และมีฐานันดรอันสูงส่ง ณ อัลลอฮ์ (ซบ.)

โดยมีจุดประสงค์เพื่อสร้างความใกล้ชิดกับพระองค์โดยให้พวกเขาเป็นสื่อ

การตะวัซซุลเช่นนี้เป็นที่ยอมรับของสังคมอิสลามตั้งแต่ยุคแรก

และเป็นความประพฤติกองบรรดาซาะฮาบะฮ์ชั้นใกล้ชิด

ซึ่งต่อไปขอยกความประพฤติกองอย่างของเหล่าบรรดาซาะฮาบะฮ์

- ท่านอะฮ์มัด บิน ฮัมบัล
ได้บันทึกไว้ในมุซันนัดของท่าน โดยรายงานมาจาก

อุซมาน บิน ฮะนีฟว่า

دعوت شئت إن : قال يعافيني أن الله ادع فقال (ص) النبي أتى البَصْرَ ضَرِيرَ رجلاً إنَّ
وضوءه فيحسن يتوضأ أن فأمره أدعه : فقال خير فهو ذاك أخرت شئت إن و لك
الرَّحمة نبي مُحَمَّدٍ بنبيِّكَ إليك اتوجه و أسئلك إني اللَّهُمَّ الدَّعاء بهذا يدعو و ركعتين فيصلی
في شفعه اللهم لي فتقضى هذه حاجتي في ربي إلى بك توجهت إني مُحَمَّد يا

มีชายตาบอดคนหนึ่งมาหาท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
และพูดว่า โปรดวิงวอนต่ออัลลอฮ์ให้ภัยโทษแก่ฉัน
ท่านศาสดา กล่าววา
หากท่านปรารถนาฉันจะดูอาอ์ให้กับท่าน
แต่ถ้าท่านปรารถนาให้ฉันประวิงเวลาออกไป
มันจะเป็นการดี เขาได้พูดว่า ขอให้ท่านดูอาอ์เถิด ดังนั้น
ท่านศาสดาได้สั่งให้เขาไปทำธุระ ด้วยความตั้งใจหลังจาก
จากนั้นให้ท่านะมาซ ๒ เราะกะอ์ต
เมื่อเสร็จแล้วให้ดูอาอ์ว่า โอ้อัลลอฮ์
ข้าฯขอวิงวอนต่อพระองค์
ข้าฯได้ผินหน้ามายังพระองค์โดยผ่านศาสดาของพระองค์
ค้ มุฮัมมัด ศาสดาแห่งเมตตา โอ้มุฮัมมัด
แท้จริงฉันได้วิงวอนขอสิ่งที่ต้องการจากพระผู้อภิบาลขอ

งฉันโดยผ่านท่าน เพื่อให้การวิงวอนของฉันถูกตอบรับ
โอ้อัลลอฮฺ โปรดทำให้เขาเป็นผู้อนุเคราะห์แก่ฉันเถิด [4]

ริวายะฮฺดังกล่าวอุละมาฮฺอะดีซส่วนใหญ่ได้เห็นพ้อง
ต้องกัน
ถึงขนาดที่ว่าท่านฮาгимภายหลังจากได้รายงานอะดีซแล้ว
ว
ท่านได้กล่าวยกย่องว่าเป็นอะดีซเซาะฮีย ท่านอิบนิมาญ
ะฮฺเช่นกันได้รายงานมาจากท่าน อะบูอิซฮาก
และยกย่องว่าเป็นอะดีซเซาะฮีย ท่านติรมิซีย
ได้กล่าวสนับสนุนถึงความถูกต้องไว้ในหนังสือ
อับวาบลอัดฮียะฮฺ

ท่านมุฮัมมัด นะซีบรเราะฟาอีย
ได้กล่าวไว้ในหนังสือ อัดตะวัซเซาะลฺ อีลา
สะกีเกาะติตตะวัซซุลี ดังนี้ว่า

بصر ارتداد ريب ولا شكّ بلا فيه ثبت قد و مشهور و صحيح الحديث هذا أن لا شك

له وسلم [وآله] عليه الله صل الله رسول بدعاء الأعمى

المطلب عبد بن بالعباس إستسقى قحطوا إذا كان عنه الله رضى الخطاب بن عمر إن
قال فاسقنا نبينا بعم إليك نتوسل إنا و فتسقيننا بنينا إليك نتوسل كنا إنا اللهم : فقال
فيسقون

ทุกครั้งทีประสภภัยพิบัติแห่งแล้ง อุมร์ บิน
คือฎฎ็อบจะขอฝนผ่านท่านอับบาซ บิน อับดุลมุฎฎ็อบลิบ
ลุงของท่านศาสดา (ซ็อล ๗) โดยกล่าวว่า โอ้อัลลอฮ์
ในยุคของท่านศาสดาเราจะขอผ่านท่าน
และพระองค์ได้ประทานฝนแห่งเมตตาตกลงแก่พวกเรา
ปัจจุบันเราได้ขอผ่านลุงของท่านศาสดาขอพระองค์โปรด
ประทานแก่พวกเราได้ ดังนั้นพวกเขาได้อิมสำราญ [6]

๓. การตะวัชซุลกับบรรดาเอาเลียอาอแห่งอัลลอฮ์
(ซบ.)

เป็นเรื่องปรกติธรรมดา ถึงขนาดที่ว่าบรรดามุสลิมในยุค
แรกของอิสลามได้ให้ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
เป็นสื่อกลางระหว่างพวกเขากับอัลลอฮ์ (ซบ.)
โดยกล่าวเป็นบทกาลอน เช่น

سِلتى و إليه هم ذریعتى التّبی آل

صحیفتى الیمین بیدی غدأ اعطى أرجوهم

ครอบครัวของท่านศาสดาเป็นสื่อไปสู่อัลลอฮ์สำหรับ
ฉัน

ฉันหวังว่าโดยสิทธิของพวกเขาฉันจะถูกมอบบัญญัติ
การกระทำทางมือขวา ^[8]

จะเห็นได้ว่ามีริวายะฮ์จำนวนมากอนุญาตให้ตะวัช
ซุลกับบรรดาเอา ลียาอ (มวลมิตร) ของอัลลอฮ์
(ซบ.) และกล่าวยืนยันว่าการตะวัชซุลนั้น
เป็นที่ยอมรับในทัศนะของซุนนะฮ์
เป็นแบบอย่างของบรรดาเซาะฮาบะฮ์และนักปราชญ์ที่ยี่
งใหญ่ของอิสลาม
ซึ่งไม่จำเป็นต้องนำมาวิพากษ์วิจารณ์อีก

จากคำอธิบายดังกล่าวเป็นที่ประจักษ์ชัดว่ากล่าว
หาของบางกลุ่มชนที่ว่า

การตะวัชชุลกับบรรดาผู้ที่รักยิ่งของอัลลอฮ์เป็นชริกนั้น
ถือว่าไม่ถูกต้อง

[1] ลิซานุลอหารับ เล่มที่ ๑๑ หน้าที่ ๓๒๔

[2] มาอิดะฮ์ / ๓๕

[3] ยูซุฟ / ๙๗-๙๘

[4] มุชนัดอะฮ์มัด บิน ฮัมบัล เล่มที่ ๔ หน้าที่ ๑๗๘

ในส่วนขอรวิวายะฮ์อูซมาน บินฮะนีฟ, มุชัดดรอค

อัลฮากิม เล่มที่ ๑ บาบเซาะลาตุต ตะฎาวะฮ์ หน้าที่

๓๑๓ พิมพ์ที่เบรุต, ซุนันอิบนิมาญะฮ์ เล่มที่ ๑ หน้าที่

๔๔๑ พิมพ์ที่ ดารุส อะฮ์ยาอ อัล-

กตุบิลอาระบียะฮ์, อัตตาจญ เล่มที่ ๑ หน้าที่- ๒๘๖, อัล-

ญามิอฺซเซาะซีร ชุยฺฎิย หน้าที่ ๕๙, อัด-ตะวัชซุล
วัลวะซีละฮฺ อิบนิ ตัยมียะฮฺ หน้าที่ ๙๘ พิมพ์ที่เบรุต

[5] อัดตะวัชเซาะลฺ อิลลา ฮะกีกะาะติตตะวัชซุลิ หน้าที่
๑๕๘ พิมพ์ครั้งแรก เบรุต

[6] เซาะฮียบुकอรีย ญุซที่ ๒ กิตาบุลญุมอะฮฺ
บบุลอิซติซกออ หน้าที่ ๒๗ พิมพ์ที่อียิปต์

[7] อัดดรรุซชะนียะฮฺ ชัยยิดอะฮฺมัด บิน ชัยนี ดะฮฺลानीย
หน้าที่ ๒๙ คัดลอกมาจาก อัจญ์อับรอนีย

[8] อัซเซาะวาอิกุลมุฮฺริเกาะฮฺ อิบนิ ฮะญัวร์ อัซเกาะลानीย
หน้าที่ ๑๗๘ พิมพ์ที่อียิปต์

คำถามที่

๒๘ : แหล่งที่มาของฟิกฮฺชีอะฮฺ

(นิติศาสตร์) คืออะไร

คำถามที่

๒๘ : แหล่งที่มาของฟิกฮฺชีอะฮฺ

(นิติศาสตร์) คืออะไร

คำตอบ : ชีอะฮ์ได้ยึดถือปฏิบัติตามอัล-
กุรอานและซุนนะฮ์ (แบบฉบับ) ของท่านศาสดา (ซ็อล
๗) อย่างเคร่งครัด ส่วนการพิสูจน์อะฮ์กามชะรีอีย
ได้ยึดแหล่งที่มาอันเป็นพื้นฐานสำคัญของวิชาการและค
วามรู้ ได้แก่

๑. อัล-กุรอาน

๒. ซุนนะฮ์ (แบบฉบับของท่านศาสดา)

๓.

อิจมาอ

(การเห็นพ้องต้องกันของนักปราชญ์ที่ต่างยุคสมัย)

๔. สติปัญญา

จากแหล่งที่มาของความรู้

อัล-

กุรอานและซุนนะฮ์ของท่านศาสดาเป็นแหล่งที่มาที่สำคัญ
ที่สุดของฟิกฮ์ชีอะฮ์

อัล-กุรอาน ผู้ปฏิบัติตามแนวทางชีอะฮ์ทุกคนยึดอัล-
กุรอานเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดสำหรับฟิกฮ์

และเป็นมาตรฐานในการรู้จักอะฮ์กามของพระเจ้า
เพราะบรรดาผู้นำชีอะฮ์ได้ยึดอัล-กุรอาน
เป็นที่ย้อนกลับของความรู้สูงสุดในการพิสูจน์อะฮ์กามแล
ะกฏต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้
คำพูดอื่นจะถือว่าถูกต้องและสามารถนำไปปฏิบัติได้
ต่อเมื่อนำไปเทียบกับอัล-
กุรอานแล้วไม่มีความขัดแย้งกัน
แต่ถ้ามีความขัดแย้งต้องละทิ้งคำพูดเหล่านั้น และยึดอัล-
กุรอานเป็นเกณฑ์

ท่านอิมามญะอ์ฟรซอดิก (อ.) อิมามท่านที่ ๖
ของชีอะฮ์ กล่าวว่า

زخرفٌ فهو الله كتاب فق يوا لا حديثٍ كلّ و

ทุกคำพูดที่ไม่สอดคล้องกับอัล-
กุรอานถือว่าไม่มีรากที่มา ^[1]

ท่านอิมาม (อ.) ได้รายงานริวายะฮฺจากท่านศาสตร์ดา
(ซีออล ๔) โดยกล่าวว่า

فلم الله كتاب يخالف ماجاءكم و قلته فأنا الله كتاب يوافق عني جاءكم ما الناس أيها
أقله

โอ้ประชาชนเอ๋ย ทุกคำพูดที่กล่าววามาจากฉัน
ถ้าสอดคล้องกับอัล-กุรอานเป็นคำพูดของฉัน
แต่ถ้าคำพูดใดไม่สอดคล้องกับอัล-
กุรอานไม่ใช่คำพูดของฉัน [2]

จากฮะดีษทั้ง

๒

ที่กล่าวมาทำให้รู้ว่าบรรดาผู้นำชีอะฮฺได้ยึดเอาอัล-
กุรอานเป็นแหล่งพิสูจน์อะฮฺกามที่สำคัญที่สุด

ซุนนะฮฺ ซุนนะฮฺหมายถึง คำพูด การกระทำ
หรือการที่ท่านศาสตร์ดา (ซีออล ๔)
สนับสนุนการกระทำบางอย่าง
ซึ่งถือว่าเป็นแหล่งที่มาสำคัญของความรู้ด้านฟิกฮฺของชี
อะฮฺ และด้านอื่น ๆ บรรดาอิมาม (อ.)

ผู้บริสุทธิ์เป็นผู้รักษาและอธิบายซุนนะฮ์โดยตรงของท่าน
นศาสดา (ซีออล ๗)

และยังเป็นคลังวิชาสำหรับท่านอีกต่างหาก
แน่นอนถ้าซุนนะฮ์ของท่านได้รับการถ่ายทอดโดยกลุ่มบุคคลหรือ
วิธีการอื่นที่สามารถเชื่อถือได้
ซีอะฮ์ก็ยอมรับเช่นกัน

เป็นการดีถ้าหากพิจารณา ๒
ประเด็นที่มีความสำคัญดังต่อไปนี้

เหตุผลที่ยึดมั่นซุนนะฮ์ของท่านนศาสดา (ซีออล
๗) บรรดาอิมาม

(อ.) ได้กล่าวถึงความจำเป็นในการปฏิบัติตามอัล-กุรอาน
และยังได้กล่าวแนะนำให้ยึดมั่นซุนนะฮ์ของท่านนศาสดา
(ซีออล ๗) ซึ่งทั้ง ๒ เป็นความสมบูรณ์ของกันและกัน
ท่านอิมามซอดิก (อ.) กล่าวว่า

إلا و الله رسول قول من أو الله كتاب من شاهداً له فوجدتم حديثاً عليكم ورد إذا

به أولى به جاءكم فالذى

เมื่อใดก็ตามที่คำพูดหนึ่งได้มาถึงท่าน ดังนั้น ถ้าอัล-
กุรอานและสุนนะฮ์รับรองคำพูดท่านจงรับไว้
แต่ถ้าไม่รับรอง คำพูดนั้นดีสำหรับคนนำมา [3]

ท่านอิมามมุฮัมมัดบากิร (อ.)

กล่าวว่า การยึดมั่นในสุนนะฮ์ของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
เป็นเงื่อนไขพื้นฐานสำหรับบุคคลที่เป็นมุจตะฮิด

ท่านกล่าวว่า

บุคคลที่เป็นพะกีสที่แท้จริง ได้แก่ ผู้ที่หลีกเลี่ยงความลุ่มห

ลงโลก มีความพึงปรารถนาในโลกหน้า

และยึดมั่นสุนนะฮ์ของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

อย่างเคร่งครัด [4]

หมายเหตุ พะกีส หมายถึงบุคคลที่มีความชำนาญ

และเชี่ยวชาญพิเศษด้านนิติศาสตร์อิสลาม

บรรดาอิมาม (อ.)

ของชีอะฮ์มีความเคร่งครัดต่อสุนนะฮ์อย่างยิ่ง

ถึงขนาดที่ว่า ใครก็ตามขัดแย้งกับสุนนะฮ์ และอัล-

กुरอานเป็นกาฟิร เกี่ยวกับเรื่องนี้ท่านอิมามซอดิก (อ.)
กล่าวว่า

كفر فقد محمد سنة و الله كتاب خالف من

บุคคลใดก็ตามขัดแย้งกับอัล-
กुरอานและซุนนะฮ์เป็นกาฟิร [5]

จากคำอธิบายดังกล่าวเป็นที่ชัดเจนว่า
ชีอะฮ์เป็นนิกายที่มีความเคร่งครัดต่อซุนนะฮ์ของท่านศา
สดา (ซีออล ๗) อย่างยิ่ง อาจกล่าวได้ว่ามากกว่านิกายอื่น
ๆ ทั้งหมด ดังนั้น
การที่มีบางคนกล่าวหาชีอะฮ์ว่าเป็นนิกายที่ละเลยต่อซุน
นะฮ์ จึงไม่เป็นความจริง
เป็นคำพูดที่ไม่มีแก่นสารและมูลความจริงแต่อย่างใด

เหตุผลที่ยึดมั่นต่อชะดีซขของอะฮ์ลุลบัยต

(อ.) เพื่อสร้างความเข้าใจที่ดีต่อคำพูดของอะฮ์ลุลบัยต

(อ.) จำเป็นต้องกล่าวถึงประเด็นสำคัญ ๒

ประการดังต่อไปนี้

๑. สารและแก่นสารของฮะดีซของอิมาม (อ.)

๒.

หลักฐานที่มั่นคงและความจำเป็นในการยึดมั่นฮะดีซแห่งอะฮ์ลุลบัยต (อ.)

แม้ว่าจะมีหลักฐานและเหตุผลที่ชัดเจนมากมายบ่งบอกถึงความจำเป็นเหล่านั้น แต่เพื่อสร้างความมั่นใจจะอธิบายเพิ่มเติมดังนี้ว่า

แก่นสารฮะดีซของอิมาม

(อ.) ซื่อสัตย์โดยหลักการว่าเฉพาะ อัลลอฮ์ (ซบ.) เท่านั้น

ที่มีสิทธิ์สถาปนากฎหมายขึ้นปกครองประชาชาติ และสังคม

และทรงประทานเราะซูลลงมาเพื่อเผยแผ่กฎหมายแก่ประชาโลก และเป็นที่ยืนยันอีกเช่นกันว่าท่านเราะซูล (ซ็อล ๗)

คือตัวแทนของพระองค์ในการนำวะฮยูและกฎหมายต่าง ๆ มาสู่ประชาชาติ

ส่วนการที่ชีอะฮียึดมั่นต่อชะดีซของอะฮฺลุลบัยต (อ.)

เป็นแหล่งที่มาสำคัญของฟิกฮฺชีอะฮฺ

ไม่ได้หมายความว่าชะดีซของอะฮฺลุลบัยตเป็นเอกเทศจากชะดีซของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ๑)

ทว่าต้องเป็นชะดีซที่อธิบายชุนนะฮฺของท่านศาสดา

(ซ็อล ฯ) ๑) ด้วยเหตุนี้

ชีอะฮฺจึงยึดมั่นและบรรดาอิมามมะอฺซูมก็จะไม่กล่าวสิ่งใด
ดออกมา บนพื้นฐานของอำนาจฝ่ายต่ำ

หรืออารมณ์ของตนเอง

แต่ทุกสิ่งที่ท่านกล่าวล้วนเป็นชุนนะฮฺของท่านศาสดา

(ซ็อล ฯ) ๑) ทั้งสิ้น และเพื่อพิสูจน์คำพูดของอะฮฺลุลบัยต

(อ.) ขอกกล่าวชะดีซต่อไปนี้

๑. ท่านอิมามซอดิก (อ.)

ได้ตอบคำถามชายคนหนึ่งที่ถามท่าน โดยตอบว่า

شيء من برأينا نقول لسنا الله رسول عن فهو بشيء فيه أجبتك مهما

ทุกคำตอบที่ฉันตอบท่าน
ล้วนมาจากท่านศาสดาทั้งสิ้น
พวกเราจะไม่พูดสิ่งใดตามที่ศนะของเรา [6]

ท่านอิมาม (อ.) ได้กล่าวต่ออีกว่า

و الحسين، حديث جدى حديث و جدى، حديث أبى حديث و أبى، حديث حديثى
امير حديث و المؤمنین، امير حديث الحسن حديث و الحسن، حديث الحسين حديث
جلّ و عزّ الله قول الله رسول حديث و الله، رسول حديث المؤمنین

คำพูดของฉันคือคำพูดของบิดาฉัน (อิมามบากิร)

คำพูดของบิดาฉันคือคำพูดของปู่ฉัน

(อิมามซัยนุลอาบิตีน)

คำพูดของปู่ฉันคือคำพูดของอิมามสุชัยน

คำพูดของอิมามสุชัยนคือคำพูดของอิมามฮะซัน

คำพูดของอิมามฮะซันคือคำพูดของอิมามอะลี

คำพูดของอิมามอะลีคือคำพูดของท่านศาสดา

คำพูดของท่านศาสดาคือพระดำรัสของอัลลอฮ์ผู้ทรงเกร็

ยงไกร ^[7]

๒. อิมามมุฮัมมัดบากิ (อ.) กล่าวกับญาบิรว่า

أَحَدْتُكَ وَكَلَّمَا عَزَّوَجَلَّ، اللهُ عن جبرائيل عن (ص) اللهُ رسول جدِّي عن أبي حدثٍ ِنِي

الإسناد بهذا

บิดาของฉันได้เล่าแก่ฉัน

โดยรายงานมาจากปฐทวดของฉันเราะซูลุลลอฮ์ (ซ็อล

๗) จากญาบิรอฮิล (อ.) จากอัลลอฮ์ (ซบ.)

ผู้ทรงเกร็ยงไกร

และทุกสิ่งทีฉันได้บอกกับท่านล้วนมาจากสายรายงานเห

ล่านี ^[8]

จากริwayat ที่กล่าวมาทำให้เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า

เนื้อหาสาระของ ฮะดีซแห่งอะฮ์ลุลบัยต (อ.)

ผู้เป็นอิมามของนิกายชีอะฮ์ ก็คือซุนนะฮ์ของท่านศาสดา

(ซ็อล ๗) นั่นเอง

หลักฐานที่มั่นคงและความจำเป็นในการยึดมั่นชะดีช
แห่งอะฮฺลุลบัยต (อ.)

นักชะดีชทั้งฝ่ายชีอะฮฺ และซุนนีย์ต่างยอมรับว่า
ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ได้ละทิ้งมรดก ๒
ประการที่มีค่ายิ่งไว้ท่ามกลางประชาชาติ
ท่านได้ประกาศเชิญชวนประชาชาติทั้งหลายให้เชื่อฟัง
ปฏิบัติตามทั้งสองอย่างเคร่งครัด และท่านได้รับรองว่า
ความเจริญผาสุกของประชาชาติขึ้นอยู่กับ การยึดมั่นกับ
ทั้งสอง ได้แก่อัล-กูรออันคัมภีร์แห่งอัลลอฮฺ และอิตรัต
(ทายาท) ของท่าน

จากจุดนี้ขอนำเสนอบางตอนของริวายะฮฺ
เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง

๑. เชาะฮียฺ ติรมิซียฺ ได้รายงานมาจากท่านญาบิร
อับดุลลอฮฺ อันซอริยฺ จากท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ว่า

بيتي أهل عترتي و الله كتاب: تضلّوا لن به أخذتم إن ما فيكم تركت قد إني أيّهالناس يا

โอ้ประชาชนทั้งหลาย

แท้จริงฉันได้ฝากสิ่งที่มีค่ายิ่งไว้ในหมู่สุเจ้า

ถ้าหากสุเจ้ายึดมั่นจะไม่หลงทางตลอดไป

ได้แก่คัมภีร์แห่งอัลลอฮ์ และอิตรัต (ทายาท) ของฉัน [9]

๒. ตีรมิซีย ได้บันทึกไว้ในหนังสือของตนอีกว่า

بعدي تزلّوا لن به تمسكتم إن ما فيكم تاركٌ إني وسلم عليه الله صلى الله رسول قال

أهل عترتي و الأرض إلى السماء من ممدود حبل الله كتاب الآخر من أعظم هما أحد

فيهما تخلفوني كيف فانظروا الحوض، على يردا حتى يفترقا لن و بيتي

ท่านศาสดา (ชื่อลฯ) กล่าวว่า

แท้จริงฉันได้ฝากสิ่งสำคัญยิ่งไว้ในหมู่สุเจ้า

ถ้าสุเจ้ายึดมั่นกับสิ่งนั้นหลังจากฉันจะไม่หลงทางตลอดไป

สิ่งหนึ่งมีความยิ่งใหญ่กว่าอีกสิ่ง คัมภีร์แห่งอัลลอฮ์

อันเป็นสายเชือกที่ทอดตรงจากฟากฟ้าสู่แดนดิน

และอิตรัต (ทายาท) ของฉัน

ซึ่งทั้งสองจะไม่แยกออกจากกัน

จนกว่าทั้งสองจะย้อนคืนสู่ฉัน ณ สระน้ำ ดั่งนั้น

จงพิจารณาเถิดว่า

หลังจากฉันพวกท่านขัดแย้งกับทั้งสองได้อย่างไร ^[10]

๓. มุสลิม บิณ ฮัจญัจ

ได้บันทึกไว้ในหนังสือชะฮียะฮ์ของคุณ

โดยรายงานริวายะฮ์มาจากท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ว่า

ثقلين فيكم تارك وأنا فاجيب ربي رسول يأتي أن يوشك بشر أنا فإئما الناس أيها ألا
كتاب على فحث به واستمسكوا الله بكتاب فخذوا والنور الهدى فيه الله كتاب أوّلهما
بيتي أهل في الله كم أذكر بيتي أهل في الله أذكركم بيتي وأهل : قال ثمّ فيه ورغب الله
بيتي أهل في الله كم أذكر

โอ้ประชาชนเอ๋ย แท้จริงแล้วฉันเป็นปฤชชนคนหนึ่ง
ท่านนั้น ใกล้เวลาที่ทูตแห่งพระผู้อภิบาลจะมา
ซึ่งฉันได้ตอบรับคำเชิญแล้ว
ฉันขอฝากสิ่งหนักสองสิ่งที่มีค่ายิ่งไว้ในหมู่ของพวกท่าน

สิ่งหนึ่งคือคัมภีร์แห่งอัลลอฮ์ ซึ่งในนั้นมีทางนำและนุร
ฉะนั้นจงยึดเหนี่ยวคัมภีร์แห่งอัลลอฮ์ไว้ให้มั่น
ซึ่งท่านได้เน้นย้ำถึงการปฏิบัติตามคัมภีร์แห่งอัลลอฮ์
หลังจากนั้นท่านได้กล่าวต่ออีกว่า ส่วนอะฮฺลุลบัยต
(ทายาท) ของฉัน ซึ่งได้กล่าวย้ำถึง ๓ ครั้งว่า
อัลลอฮ์ได้เตือนสำหรับพวกท่านเกี่ยวกับอะฮฺลุลบัยตของ
ฉัน
อัลลอฮ์ได้เตือนสำหรับพวกท่านเกี่ยวกับอะฮฺลุลบัยตของ
ฉัน
อัลลอฮ์ได้เตือนสำหรับพวกท่านเกี่ยวกับอะฮฺลุลบัยตของ
ฉัน ^[11]

๔. นักสะดิซกลุ่มหนึ่ง

รายงานริวายะฮฺมาจากท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) กล่าวว่า

الحوض على يردا حتى يفترقا لن إھما و بیتي أهل و الله كتاب الثقلین فیكم تارك أنى

แท้จริงฉันได้ฝากสิ่งหนัก ๒ สิ่งไว้ในหมู่พวกท่าน
คัมภีร์แห่งอัลลอฮ์ และอิตรัต (ทายาท) ของฉัน

ทั้งสองจะไม่แยกออกจากกัน

จนกว่าทั้งสองจะย้อนคืนสู่ฉัน ณ สระน้ำ [12]

สิ่งจำเป็นที่ต้องกล่าวถึงคือ

ชะดีซเกี่ยวกับเรื่องนี้มีมากกว่าที่ได้กล่าวมา มุฮักกิก

บุรุมัน ชัยยิด มีร ฮามิด

สุชัยนได้บันทึกรายงานชะดีซบทนี้ไว้ในหนังสือ

อะบะกอตุลอันวาร จำนวน ๖ เล่ม

จากชะดีซที่กล่าวมาเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า

การปฏิบัติตามอะฮฺลุลบัยต (อ.) เคียงข้างอัล-

กุรอานและซุนนะฮฺของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

เป็นสิ่งจำเป็นในอิสลาม

ส่วนการละเลยคำสั่งสอนของอะฮฺลุลบัยต (อ.)

เป็นสาเหตุทำให้หลงทาง

อะฮฺลุลบัยต (อ.) เป็นใคร ทำไมท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

จึงสั่งว่าเป็น วาญิบสำหรับมุสลิมทั้งหลายต้องปฏิบัติตาม

ฉะนั้นเป็นการดีที่จะทำการวิเคราะห์หรือวาระต่าง ๆ

ที่กล่าวถึงบรรดาอะฮฺลุลบัยต (อ.)
เพื่อความเข้าใจที่ดีต่อไป

อะฮฺลุลบัยต (อ.) เป็นใคร จากริวายะฮฺที่กล่าวมาเป็น
ที่ชัดเจนว่า ท่านศาสดา (ซ็อล
ฯ) ได้เชิญชวนมุสลิมทั้งหมดให้ปฏิบัติตามอะฮฺลุลบัยต (
ทายาท) ของท่าน ซึ่งอยู่เคียงข้างกับอัล-
กุรอานคัมภีร์แห่งอัลลอฮฺ (ซบ.) ภายหลังจากท่าน
ท่านได้กล่าวเป็นพิเศษว่าอะฮฺลุลบัยตและอัล-
กุรอานจะไม่มีวันแยกทางกันอย่างเด็ดขาด

บนพื้นฐานของฮะดีษซะกะละยุนจะเห็นว่า
อะฮฺลุลบัยต (อ.) คือบุคคลที่ท่านศาสดา (ซ็อล
ฯ) ได้แนะนำว่าพวกเขาจะอยู่เคียงข้างกับอัล-
กุรอานตลอดไป เป็นผู้มีคามบริสุทธิ์ปราศจากบาป
และเป็นที่ย้อนกลับของความรู้ภายหลังจากท่าน
มิเช่นนั้นแล้วอะฮฺลุลบัยตต้องแยกออกจากอัล-
กุรอานแน่นอน ขณะที่ท่านกล่าวย่ำว่า อัล-

กรอานกับอะฮฺลุลบัยตจะไม่แยกออกจากกันอย่างเด็ดขาดจนกว่าทั้งสองจะย้อนกลับคืนสู่ฉัน ณ สระน้ำ

ด้วยเหตุนี้

เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องรู้จักอะฮฺลุลบัยต (อ.)
อย่างลึกซึ้งทั้งบุคลิกภาพและคุณลักษณะส่วนตัว ณ
ที่นี้จะขอกล่าวรายงานเกี่ยวกับบุคลิกส่วนตัวของอะฮฺลุล
บัยต (อ.) ที่นักสะดีซส่วนมากได้รายงานไว้ เช่น

๑. มุสลิม บิน ฮัจญาจ

หลังจากกล่าวถึงอะดีซชะเกาะลัยน์แล้ว กล่าวว่ายะซีด
บิน ฮัยยาน ได้ถามซัยด บิน อรรกอมว่า
อะฮฺลุลบัยตของท่านศาสดาเป็นใคร
พวกเขาชื่อเหล่าภรรยาของท่านศาสดาหรือ

ซัยด บิน อรรกอม กล่าวตอบว่า

قومها و أبيها إلى فترجع يطلّقها ثمّ الدّهر من العصر الرّجل مع تكون المرأة إنّ الله وایم لا
بعده الصّدقه حُرّموا الدّين عصبتّه و أصله بيته أهل

ไม (ไม่ใช่เช่นนี้) ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ว่า
แท้จริงผู้หญิงจะอยู่กับผู้ชายแค่ระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น
เมื่อมีการหย่าร้างเธอก็กลับไปอยู่กับครอบครัวเหมือนเดิม
ม ดังนั้น
จุดประสงค์ของอะฮฺลุลบัยตหมายถึงบุคคลที่มาจากเลือด
เนื้อเชื้อไขเดียวกัน
และภายหลังจากศาสดาเซาะตะเกาะฮฺเป็นสิ่งต้องห้าม
(ชะรอหม) สำหรับพวกเขา ^[13]

ริวายะฮฺดังกล่าวได้ยืนยันถึงความจริงประการหนึ่งว่า
จุดประสงค์ของอะฮฺลุลบัยต (อ.)
หมายถึงบุคคลที่การยึดมั่นกับพวกเขาเป็นวาญิบเท่าเทียม
มกับ การปฏิบัติตามอัล-กुरอาน
ซึ่งไม่ได้รวมเหล่าภรรยาของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
และนอกจากความสัมพันธ์ทางสายเลือดที่มีกับท่านแล้ว
บรรดาอะฮฺลุลบัยต
ยังมีความสัมพันธ์ด้านจิตวิญญาณที่ละม้ายคล้ายคลึงกับ
ท่านอย่างยิ่ง

อันเป็นความพิเศษที่มีเฉพาะอะฮฺลุลบัยตุเท่านั้น
ท่านจึงได้แนะนำประชาชนว่าอะฮฺลุลบัยตุของฉัน
เป็นที่ย้อนกลับของความรู้ทั้งหลาย ภายหลังจากฉัน

๒. ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

ไม่ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของอะฮฺลุลบัยตุ (อ.)

เพียงอย่างเดียว

ท่านยังได้บอกจำนวนอะฮฺลุลบัยตุไว้ด้วยว่ามี ๑๒ ท่าน

มุสลิมได้รายงานจาก ญาบิร บิน ซัมเราะฮฺว่า

عشر اثنى إلى عزيزاً الاسلام يزال لا : يقول سلم و عليه الله صلى الله رسول سمعتُ

قريش من كلهم فقال ؟ ما قال : لأبي فقلت أفهمها، لم كلمة قال ثم خليفة،

ฉันได้ยินท่านศาสดา (ซ็อล ๗) กล่าวว่า

อิสลามจะดำรงอยู่อย่างมีเกียรติด้วยเคาะลีฟะฮฺ ๑๒ ท่าน

หลังจากนั้นท่านได้กล่าวบางอย่าง แต่ฉันไม่เข้าใจ

ฉันถามบิดา ว่า ท่านกล่าวว่าอะไร บิดาฉันพูดว่า

ท่านบอกว่าเคาะลีฟะฮฺทั้งหมดเป็นชาวกุเรช ^[14]

มุสลิม บิน ฮัจญัจ ได้รายงานจากท่านศาสดา (ซ็อล
๗) อีกว่า

رجلاً عشر إنا وليهم ما ضياً ما الناس أمر يزال لا

กิจการต่าง ๆ ที่ดีของประชาชนจะผ่านไปด้วยดี
ตราบที่ผู้ปกครองของพวกเขาคือ ๑๒ เคาะลีฟะฮ์ ^[15]

ฮะดีษดังกล่าวได้ยืนยันถึงความถูกต้องของหลักการ
ของซ็อะฮ์ที่ว่า ภายหลังจากท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ต้องมีอิมามอีก ๑๒ ท่าน
เนื่องจากหลักการอิสลามระบุว่าเคาะลีฟะฮ์ทั้ง ๑๒
ท่านมีหน้าที่ปกครองดูแล
เป็นที่ย้อนกลับของความรู้สำหรับประชาชน
และเป็นรากฐานที่มั่นคงของอิสลามหลังจากท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) ดังนั้นเคาะลีฟะฮ์ ๑๒ ท่านตามที่ฮะดีษกล่าวไว้
นอกจากอะฮ์ลุลบัยตุ ๑๒
ท่านแล้วไม่สามารถเป็นบุคคลอื่นได้
เพราะนอกจากเคาะลีฟะฮ์ทั้ง ๔

หรือที่มุสลิมส่วนใหญ่รู้จักกันในนามของเคาะลีฟะฮ์รอชิดีน

ผู้นำหลังจากนี้ไม่ว่าจะมาจากสายตระกูลบะนีอุมัยยะฮ์หรืออับบาซียะฮ์ ล้วนมีความประพฤติที่ไม่ดีทั้งสิ้น ดังที่ประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ว่าความตกต่ำของอิสลามและประชาชาติมุสลิมเกิดจากน้ำมือของผู้ปกครองเหล่านี้

ด้วยเหตุนี้

จุดประสงค์ของอะฮ์ลุลบัยตตามที่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

ได้แนะนำว่าพวกเขาอยู่เคียงข้างกับอัล-

กุรอานโดยจะไม่แยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด

อีกทั้งเป็นที่ย้อนกลับของความรู้ทั้งหลาย

หมายถึงอิมามหรือเคาะลีฟะฮ์ ๑๒ ท่านนั่นเอง

ซึ่งมีหน้าที่ดูแลรักษาหลักการอิสลาม ชุนนะฮ์

และอุมมชุกูรความรู้ของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

ให้ดำรงอยู่ต่อไป

๓.

อะมีรุลมุอมีนีน

(อ.)

ผู้นำมวลมุสลิมทั้งหลายได้กล่าวยืนยันว่าผู้นำหลังจากที่
ท่านศาสดา (ซ็อล ๗) ล้วนเป็นชาวกุเรชทั้งสิ้น
ซึ่งเป็นหลักฐานที่สนับสนุนหลักการของชีอะฮ์ได้เป็นอย่างดี
างดี ท่านกล่าวว่า

لا و سواهم من على تصلح لا هاشم بنى من البطن هذا فى غرسوا قریش من الائمة إنّ
هم غير من الولاية تصلح

แท้จริงอิมามล้วนเป็นชาวกุเรชมาจากตระกูลปะนีฮา
ซิม
นอกจากพวกเขาแล้วบุคคลอื่นไม่มีความเหมาะสมที่จะเ
ป็นผู้นำประชาชน และการปกครองของพวกเขาไม่มีรา
กที่มา ^[16]

สรุป จากริวายะฮ์ทั้งหมดที่กล่าวมาได้รับความจริง
๒ ประการดังนี้

๑.

การยึดมั่นและปฏิบัติตามอะฮ์ลุลบัยตของท่านศาสดา

(ซีอล ๗) เป็นวาญิบเท่าเทียมกับการปฏิบัติตามอัล-
กุรอาน

๒. อะฮฺลุลบัยตของท่านศาสดา (ซีอล ๗)
เท่าเทียมกับอัล-กุรอาน

ในฐานะที่ถูกแนะนำว่าเป็นที่ย้อนกลับของความรู้
ซึ่งมีคุณสมบัติพิเศษดังต่อไปนี้

ก. ทั้งหมดมาจากเผ่ากุเรชตระกูลบะนีฮาซิม

ข. ทั้งหมดเป็นเชื้อสายโกล์ซิดสืบมาจากท่านศาสดา
(ซีอล ๗) ซึ่งการเซาะตะเกาะฮฺฮะรออมสำหรับพวกเขา

ค. ทั้งหมดเป็นผู้สะอาดบริสุทธิ์ปราศจากบาป
ถ้าไม่เช่นนั้น พวกเขาต้องแยกออกจากอัล-กุรอาน
ขณะที่ท่านศาสดา (ซีอล ๗) กล่าวว่า ทั้งสอง
(กุรอานและอิตรรัต) จะไม่แยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด
จนกว่าทั้งสองจะย้อนคืนสู่ฉัน ณ สระน้ำ

ง. ทั้งหมดมี ๑๒ ท่าน
และแต่ละท่านได้เป็นอิมามปกครองประชาชาติ
ภายหลังจากท่านศาสดา (ซีออล ๗)

จ. เคาะลีฟะฮ์ทั้ง ๑๒ ท่าน
เป็นสาเหตุของความยิ่งใหญ่และเกียรติยศที่สูงส่งมาสู่อิส
ลาม

ฉะนั้น เมื่อพิจารณาถึงคุณสมบัติต่าง ๆ
จากริวายะฮ์ที่กล่าวมา
ซึ่งมีความชัดเจนยิ่งกว่าแสงแดดตอนกลางวัน
ทำให้ประจักษ์ชัดว่าจุดประสงค์ของอะฮ์ลุลบัยต (อ.)
ที่ท่านศาสดา (ซีออล ๗)
ได้แนะนำให้มุสลิมทั้งหลายปฏิบัติตามก็คือ อิมาม ๑๒
ท่านที่สะอาดบริสุทธิ์เป็นทายาทของท่านศาสดา (ซีออล
๗) ซึ่งบรรดาชีอะฮ์ได้ยึดถือปฏิบัติตาม
และถือเป็นเกียรติยศที่ได้รู้จักอะฮ์ลุลบัยตและความรู้ด้านอื่น
จากท่าน

[1] อัฐล กาทีย เล่มที่ ๑ กิตาบฟีฏลุฮิลม ฮะดีซที่ ๓

[2] อ่างแล้วเล่มเดิม ฮะดีซที่ ๕

[3] อ่างแล้วเล่มเดิม

[4] อ่างแล้วเล่มเดิม ฮะดีซที่ ๘

[5] เล่มเกม ฮะดีซที่ ๖

[6] ญามิอ อะฮาดิซซชีอะฮ์ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๑๒๙

[7] อ่างแล้วเล่มเดิม หน้าที่ ๑๒๓

[8] อ่างแล้วเล่มเดิม หน้าที่ ๑๒๘

[9] เซาะฮียัตริมิซีย กิตาบุลมะนากีบ

بابulumะนากีบอะฮฺลุบัยดินนะบี เล่มที่ ๕ พิมพ์เบรุต

หน้าที่ ๖๖๒ ฮะดีซที่ ๓๓๘๖

[10] อ่างแล้วเล่มเดิม หน้าที่ ๖๖๓ ฮะดีซที่ ๓๓๘๘

[11] เซาะฮียมุสลิม ญุซที่ ๗ บาบ พะฎอฮิล อะลี บิน

อะบีฎอลิบ พิมพ์ที่อียิปต์ หน้าที่ ๑๒๒, ๑๒๓

[12] มุสตัดร็อก อัลฮากิม ญุซที่ ๓ หน้าที่

๑๔๘, อัซเซาะวาอิกุลมุฮริเกาะฮฺ บาบที่ ๑๑ หมวดที่ ๑

หน้าที่ ๑๔๙

[13] เซาะฮียมุสลิม ญุซที่ ๗ บาบพะฎอฮิล อะลี บิน อะบี

ฎอลิบ พิมพ์ที่อียิปต์ หน้าที่ ๑๒๓

[14] เซาะฮียมุสลิม เล่มที่ ๖ หน้าที่ ๓ พิมพ์ที่อียิปต์

[15] อ่างแล้วเล่มเดิม

[16] นะฮฺญุลบะลาเฆาะฮฺ ชุบฮฺ ซอลิฮฺ คุฎบะฮฺที่ ๑๔๔

คำถามที่

๒๙ : ท่านอะบูฏอลิบได้สิ้นชีวิตลงในฐานะมุสลิมหรือไม่

คำถามที่

๒๙ : ท่านอะบูฏอลิบได้สิ้นชีวิตลงในฐานะมุสลิมหรือไม่

คำตอบ : ท่านอะบูฏอลิบ

บุตรของท่านอับดุลมุฏอลิบ

ซึ่งเป็นบิดาของท่านอิมามอะลี (อ.)

และเป็นลุงของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

ซึ่งอะฮ์เชื้อโดยหลักการว่าท่านเป็นผู้ศรัทธาคนหนึ่ง

ที่มีอีมานต่อท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

และในยามคับขันที่ปัญหาต่าง ๆ

ได้ถาถมเข้ามาในช่วงแรกของการประกาศอิสลาม

ท่านเป็นผู้ช่วยเหลือท่านศาสดาที่ดีที่สุด

ครอบครัวของอะบูฏอลิบ ท่านได้ประสูติภายในครอบครัว

ครอบครัวของท่านอับดุลมุฏอลิบ ผู้เป็นปู่ของท่านศาสดา

(ซ็อล ๗)

เป็นวีระบุรุษที่ปฏิบัติตามแนวทางของท่านศาสดาอิบรอฮีม (อ.) ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วแคว้นอาหรับว่า ในช่วงที่สถานการณ์ตกต่ำและมีอันตรายอย่างใหญ่หลวง

ท่านไม่เคยหลีกเลี่ยงการปกป้องแนวทางของพระผู้เป็นเจ้า

ในตอนนั้น अबراهيم ได้รับความช่วยเหลือจากกองทัพช่างมุงหน้ามายังมักกะฮ์เพื่อทำลายบัยตุลลอฮ์

ในระหว่างทางเหล่าทหารของ अबراهيم ได้รับความช่วยเหลือจากฝูงอูฐของ ท่านไป

เมื่อท่าน अबراهيم หนีออกมาต้องการนำฝูงอูฐกลับคืน

จึงได้เดินเข้าไปหา अबراهيم ได้รับความช่วยเหลือจากฝูงอูฐกลับคืน

และไม่ต้องทำลายกะอเบะฮ์

แทนการเรียกเอาฝูงอูฐกลับคืน

ท่านอับดุลมุฏีอลิบ

ได้ตอบอย่างกล้าหาญด้วยความเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้าของ
ว่า

يَمْنَعُهُ رَبُّ الْبَيْتِ وَالْإِبْلِ رَبُّ أَنَا

ฉันเป็นเจ้าของฝูงอูฐ และบ้านหลังนี้ก็มีเจ้าของ
ซึ่งเจ้าของจะปกป้องบ้านของเขาเอง

ในเวลานั้นท่านได้มุ่งหน้าไปยังมักกะฮ์และไปหยุด
อยู่ที่ข้าง ๆ กะอับะฮ์
ขณะที่มือทั้งสองยังกำบังเขียนม้ายอยู่ ท่านได้กล่าวขึ้นว
่า

حَمَاكَ مِنْهُمْ فَامْنَعْ يَا رَبِّ سِوَاكَ أَرْجُوهُمْ لَا يَا رَبِّ

فَنَاكَ يَجْرِبُوا أَنْ أَمْنَعُهُمْ عَادَاكَ مِنْ الْبَيْتِ عَدُوٌّ أَنْ

โอ้พระผู้อภิบาล

ฉันไม่เคยมีความหวังกับใครอื่นเว้นแต่พระองค์

โอ้พระผู้อภิบาลโปรดรักษาשרמיให้ปลอดภัยจากศัตรู

ศัตรูบ้านหลังนี้ต้องการวิวาทกับพระองค์ โปรดขัดขวางพวกเขาในการทำลายบ้านของพระองค์ [1]

คำพูดเช่นนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้พูด
(อับดุลมุฏีอลลิบ บิดาของอะบูฏอลิบ)
มีความศรัทธาและเคารพภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสูงส่ง
ด้วยเหตุนี้ยะอกูบีย
จึงเขียนเกี่ยวกับอับดุลมุฏีอลลิบไว้ในหนังสือประวัติศาสตร์
ตร์ของตน ซึ่งประโยคหนึ่งกล่าวว่า

عزوجل الله وحّد و الأصنام عبادة رفض

อับดุลมุฏีอลลิบเป็นผู้ห่างไกลจากการเคารพบุชารูป
ปั้น และมีความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว [2]

ลองพิจารณาดูซิว่า

อับดุลมุฏีออลิบที่เคารพักดีในพระเจ้าองค์เดียว

มีความคิดอย่างไรเกี่ยวกับอะบฏออลิบบุตรชายของตน

อะบฏออลิบในทัศนะของอับดุลมุฏีออลิบ จากมุมมองของประวัติศาสตร์ที่นักประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้

ทำให้ได้แง่คิดหลายประการ เช่น

บางคนบอกว่าท่านอะบฏออลิบเป็นผู้ล่วงรู้ถึงการเป็นศาสดาของท่านมุฮัมมัด ในอนาคตอันใกล้

สมัยที่

ชัยฟุ

บิน

ซีซัน

เป็นผู้ปกครองสะบะชะฮ์อยู่

ท่านอับดุลมุฏีออลิบในฐานะผู้นำขบวนได้เข้าพบ

หลังจากที่ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต

าง ๆ แล้ว ชัยฟุได้กล่าวแสดงความยินดี กับอับดุลมุ

ฏีออลิบว่า ช่างโชคดีเสียเหลือเกินที่ศาสดาผู้ทรงเกียรติ

เป็นสมาชิกในครอบครัวท่าน

หลังจากนั้นได้กล่าวถึงคุณสมบัติส่วนตัวของท่านศาสดา

ว่า

عمّه و جدّه ويكفله أمّه و أبوه يموت مُحمَّد اسمه

นามของเขาคือ

มุฮัมมัด

บิดามารดาของเขาจะเสียชีวิตลง

และเขาจะได้รับการดูแลโดยปู่ และลุงของเขา [3]

และได้กล่าวถึงคุณสมบัติอื่น

๑

ของท่านศาสดาอีกว่า

حكّمه و فصلّ قوله الأوثان يكسر و النيران يخمد و الشيطان يدحض و الرّحمن يعبد

بيطله و المنكر عن ينهى و يفعله و بالمعروف يأمر و عدل

เขาเคารพภักดีในพระเจ้าผู้ทรงเมตตา

ออกห่างจากชัยฏอนมารร้าย

ดับไฟนรกที่ลุกโชน

ทำลายรูปปั้นทั้งหลาย

คำพูดของเขาคือมาตรฐานในการจำแนกความจริงกับค

วามเท็จ

คำบัญชาของเขาวางอยู่บนพื้นฐานความยุติธรรม

เขาจะเชิญชวนประชาชนไปสู่ความดี

และเขาเป็นผู้ประพฤติความดี

และเขาจะห้ามปรามความชั่วร้าย

และเป็นผู้ทำลายความชั่ว [4]

หลังจากนั้นได้กล่าวกับอับดุลมุฏีอลิบว่า

كذب غير المطلب عبد يا لجده انك

ไม่ต้องสงสัย ท่านคือปู่ของศาสดาท่านนั้น [5]

ท่านอับดุล

มุฏีอลิบ

เมื่อได้ยินคำกล่าวแสดงความยินดีเช่นนั้น

ท่านได้ซัดตะฮฺขอบคุณ

และกล่าวถึงการประสูติอันจำเริญของศาสดาว่า

ฉันมีบุตรที่รักมากคนหนึ่ง

ฉันได้แต่งงานเขากับสตรีที่มีเกียรตินามอามีนะฮฺ

ซึ่งเป็นบุตรของวะฮับ บิน อับดุลมะนาฟ

และเธอได้คลอดบุตรชายมาคนหนึ่งฉันตั้งชื่อเขาว่ามุฮัม

มัด

หลังจากนั้นไม่นานบิดาและมารดาของเด็กน้อยก็ได้อำล

มาจากไป

ฉันจึงฝากให้อะบูฏอลิบ

ผู้เป็นลุงของเขาดูแล ^[6]

จากคำพูดดังกล่าวแสดงว่า

อับดุลมุฏอลิบ

รู้เรื่องการเป็นศาสดาของหลานตั้งแต่ยังเด็กอยู่

ด้วยเหตุนี้

ท่านจึงนำหลานไปฝากให้อะบูฏอลิบ

บุตรชายที่มีเกียรติอีกคนเป็นผู้ดูแล

อะบูฏอลิบ

ในสายตาของบิดาเขาคือผู้ศรัทธาในพระเจ้าองค์เดียว

มีอิमानที่เข้มแข็ง

และเป็นผู้ดำรงความดีงาม

ท่านจึงได้ไว้วางใจให้เป็นผู้ดูแลหลานชายผู้ที่จะได้เป็นศาสดาที่ยิ่งใหญ่ในวันข้างหน้า ^[7]

ดาที่ยิ่งใหญ่ในวันข้างหน้า ^[7]

หลักฐานอิमानของอะบูฏอลิบ

๑.

ผลงานด้านวรรณกรรมและวิชาการของอะบูฏอลิบ นักวิ

ชาการและนักประวัติศาสตร์อิสลามได้เขียน

และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ อะบูฏอลิบไว้อย่างมาก

จากคำพูดและบทวิเคราะห์ทางวิชาการ
และวรรณกรรมเหล่านั้นทำให้เข้าใจถึงพลังศรัทธาและ
ความสัตย์จริง
ที่มีอยู่ในตัวของท่านอะบูฏอลิบอย่างไม่มี ความคลางแคล
งในอีกต่อไป บางท่านได้บันทึกคำพูดของอะบูฏอลิบ
ซึ่งมีใจความว่า

مریم ابن والمسیح کموسی نبی محمدًا أن الناس خيار لیعلم

یعصم و یهدی بأمرالله فكل أتیا به ما مثل بهدی أتانا

โอ้ประชาชนที่รักทั้งหลาย จงรู้ไว้ว่ามุฮัมมัด (ซ็อล
ฯ) เหมือนกับมุซาและอีซาบุตรมัรยัมในฐานะที่เป็นศาส
นทูต
ผู้ซึ่งนำเอาคัมภีร์และบทบัญญัติจากฟากฟ้ามาสั่งสอนม
นุษย์ มุฮัมมัดก็มีเช่นกัน
ดังนั้นศาสดาทุกองค์จึงมีหน้าที่ชี้แนะมนุษยชาติ
และห้ามปรามไม่ให้ทำบาป [8]

الكتب أول فی خطّ کموسی رسولاً مُحمّداً جدنا و أنا تعلموا ألم

بالحب الله خصه فيمن حيف ولا محبة العباد في عليه وأن

บางตอนกล่าวว่

พวกท่านไม่รู้หรือว่เรามีมุฮัมมัดเป็นศาสดเหมือนกับบู
ซา ซึ่งคัมภีร์แห่งฟากฟ้าได้กล่าวยืนยันไว้
ประชาชนทั้งหลายรักเขา
และบุคคลที่พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงยิ่งใหญ่ได้มอบเขาไว้ใน
หัวใจทุกดวง หัวใจดวงนั้นต้องไม่กตขี

احمد الناس في الله خلق فأكرم محمداً النبي الله أكرم لقد

محمداً وهذا محمود العرش فذو ليجله اسممه له وشق

แน่นอนพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงให้เกียรติมุฮัมมัดผู้เป็นศาส
นทูตของพระองค์
ดังนั้นสิ่งถูกสร้างที่มีเกียรติที่สุดสำหรับพระองค์คือ
อะฮ์มัด
พระองค์ได้ตั้งชื่อศาสนทูตจากพระนามของพระองค์

ฉะนั้น พระผู้อภิบาลคือเจ้าของอรัช (บัลลังก์)
ผู้ได้รับการสรรเสริญอย่างมาก (มะฮฺมุด) และนี่คือ
มุฮัมมัด (ผู้ทำการสรรเสริญอย่างมากมาย) ^[9]

โอ้มุฮัมมัดเอ๋ย

ศัตรูจะไม่มีวันกล้ากรายท่านได้เด็ดขาด
ตราบที่แผ่นดินยังไม่ได้กลบหน้าฉัน
ฉะนั้นท่านจงปฏิบัติหน้าที่ของท่านต่อไปอย่าได้ย่อท้อ
จงสร้างความจริงกลบเกลื่อนความเท็จ
และจงทำให้สายตาทุกดวงมีรัศมี
ท่านได้เชิญฉันไปสู่ศาสนาของท่าน
ซึ่งฉันรู้ดีว่าท่านหวังดีกับฉัน
และท่านได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างองอาจเข้มแข็ง
ฉันยอมรับในความชัดเจนนั้น
และยืนยันว่าศาสนาของท่าน
เป็นศาสนาที่ดีที่สุดบนโลกนี้ ^[10]

พระผู้เป็นเจ้าของทรงเป็นพยานให้ฉันว่า
ฉันมีอيمانต่อการเป็นศาสดาของมุฮัมมัด (ซ็อล ๗)

มีคนมากมายที่หลงทางออกจากศาสนา

แต่ฉันได้รับทางนำ ^[11]

นักวรรณคดีอาหรับได้บันทึกถึงการเสียสละ
และการเป็นผู้ปกป้องศาสดาด้วยเลือดเนื้อของอะบฏอลิบ
ว่า

عباسًا القوم شيخ و علياً إبنى أربعة الخير نبى بنصر اوصى

الناسا دونه تدودوا أن وجعفرًا حقيقته الحامى الأسد وحمزة

اتراسا الناس دون احمد نصر فى ولدت وما امى لكم فداءً كونوا

ฉันได้มอบบุตรชาย

๔

คนให้เป็นผู้ช่วยเหลือศาสนทูตผู้สูงส่ง

บุตรชายของฉันอะลี

ผู้นำเผ่าเร่ร่อน

ราชสีห์แห่งพระเจ้าฮัมซะฮ์ผู้คอยปกป้องศาสดาอย่างเฝ้า

ลี้ซิด และบุตรของฉันอีกคนญะอ์ฟัร ผู้เวียนว้าย รอบ ๆ

ท่านเพื่อช่วยเหลือ

และปกป้องให้ปลอดภัยจากศัตรู

โอรุกรักของฉน

พวกเธอจงเสยสละ

และคอยช่วยเหลืออะฮ์มัดให้พ้นจากศัตรู [12]

ينصره من الله لينصرون و

บุคคลใดก็ตามถ้าได้เห็นวรรณคดีที่ได้อธิบายถึงความ
มศรัทธา

และความเชื่อของอะบฏอลิบที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้าของ

และการเป็นศาสดาของท่านมุฮ์มัด (ซ็อล ๗)

ซึ่งตรงกับหลักการของชีอะฮ์ที่ว่า

อะบฏอลิบเป็นผู้ศรัทธามีอีมานต่อพระผู้เป็นเจ้าของ

และศาสดาของพระองค์ เป็นผู้ช่วยเหลือศาสดา (ซ็อล ๗)

ทั้งในยามทุกข์และสุขโดยเฉพาะช่วงที่เผชิญปัญหาอย่าง

รุนแรงกับชาวมักกะฮ์ จากหลักฐานที่กล่าวมา

ใครก็ตามเบี่ยงเบน หรือใส่ร้ายว่าท่านเป็นกาฟิร

ถือว่าเป็นบุคคลที่มีอัคติอย่างรุนแรง

หัวใจเป็นโรคร้ายยากต่อการเยียวยารักษา

๒.

ความประพฤติและเสียสละของอะบูฏอลิบที่มีต่อศาสดา บ่งบอกถึงอيمانของท่าน นักประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงของ โลกอิสลาม

ต่างยอมรับความเสียสละของท่านอะบูฏอลิบที่มีต่อท่านศาสดา (ซ็อล ๗) และอิสลาม

สิ่งนี้เป็นเหตุผลที่บ่งบอกถึงความเชื่อของท่าน ท่านอะบูฏอลิบได้ปกป้องและช่วยเหลือท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

ตลอดมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วง ๓

ปีที่ท่านศาสดาถูกล้อมกรอบทางเศรษฐกิจ ณ ชุบิ

อะบิฏอลิบโดยเหล่าผู้นำชาวกุเรช

ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้มุสลิมทั้งหมดมารวมกันอย่างเหนียว

แน่น และร่วมกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จนหมดสิ้น

นอกจากนี้ท่านได้มอบบุตรชายคือท่านอะลีให้เป็นผู้

ช่วยเหลือท่านศาสดา (ซ็อล ๗) ในทุกกิจการ

และกำชับว่า

อย่าทอดทิ้งศาสดาเด็ดขาดโดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงที่มีปี

ญุหารุนแรง อิบนุ อะบิลฮะดีด มุอตะซีลีย
ได้กล่าวไว้ในชั้นะฮุญลปะลาฆะฮว่า
ท่านอะบฏอลิบได้กล่าวกับท่านอะลี (อ.) ว่า
ขอสาบานต่ออัลลอฮว่า
ท่านศาสดาเพียงแค่ต้องการเชิญเจ้าไปสู่ความดี
ฉะนั้นเจ้าจงร่วมมือ ให้การช่วยเหลือ
และอย่าทอดทิ้งศาสดาเด็ดขาด [13]

เป็นที่ประจักษ์ว่าความช่วยเหลือทั้งหมด
ที่ท่านอะบฏอลิบได้ปฏิบัติต่อท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
เป็นความเสียสละ
และไม่มีความกลางแกลงใจว่าท่านได้ทำไปเพื่อปกป้อง
ความศักดิ์สิทธิ์ของอิสลาม ดังนั้น
สิ่งนี้สามารถยืนยันได้อย่างชัดเจนถึงอีมานของท่าน

อิบนุอะบิลฮะดีดได้กล่าวถึงวิถีชีวิตของท่านอะบฏอลิบ
ว่า ได้อุทิศเพื่อปกป้องชีวิตของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
และอิสลาม โดยกล่าวว่า

فقاما شخصا الدين مثل لما ابنه و ابوطالب ولولا

الحماما جسّ بيثرب وهذا حامى و آوى بمكة فذاك

تعامى بصير أو لغى جهول طالب ابى مجد ضر وما

ถ้าหากไม่มีอะบูฏอลิบและบุตร

แนอนอิสลามจะไม่มั่นคงเหมือนที่เป็นอยู่

เขาได้ให้ที่พำนักและปกป้องศาสดาในมักกะฮ์ เขา
กำหนดชะตากรรมของบุตรเพื่อโอบอุ้มความตาย

ไม่มีบุคคลใดจะเทียบได้เช่นอะบีฏอลิบ
มิใช่ทั้งความโง่เขลาที่ไร้สาระ
หรือปัญญาที่นำไปสู่ความเขลา

๓.

พินัยกรรมของอะบูฏอลิบบ่งบอกถึงความศรัทธา นักประ
วัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงเช่น ฮะละบีย ซาฟีอีย
ได้บันทึกไว้ในตำราของท่าน และท่านมุฮัมมัดดียาร
บิกรีย บันทึกไว้ในหนังสือ อัล-เคาะมิซของท่านว่า
ท่านอะบูฏอลิบได้บันทึกพินัยกรรมของท่านไว้ว่า

رشد إلا سبيله منكم أحد يسلك لا والله حماة، ولحزبه ، ولاة له نوا كو قريش معشر يا
عنه لكففت تأخر جلى ولا مدة لنفسى كان ولو سعد، إلا يهديه أحد يأخذ لا و
[هلك ثم الدواهى عنه فعت لد و الهزائن]

ไอ้เครือญาติของฉันเอ๋ย

พวกท่านจงเชื่อฟังปฏิบัติตามมุฮัมมัดเถิด

และจงปกป้องอิสลามของมุฮัมมัด

ฉันขอสาบานว่าใครก็ตามได้ปฏิบัติตามรัศมีแห่งทางนำ
ของเขา จะได้พบกับความเจริญถ้าหากฉันยังไม่ตาย
ฉันจะเป็นผู้ปกป้องและขจัดปัญหาทั้งทั้งหลายให้กับเขา
เมื่อกล่าวจบท่านได้ สิ้นใจ ^[14]

๔. ความรักของท่านศาสดา (ซีออล ๗)

ที่มีต่ออะบูฏอลิบเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงอิมานของท่าน
น ท่านศาสดา (ซีออล ๗)

ได้กล่าวชมเชยอะบูฏอลิบลุงของท่านไว้หลายครั้งตามโ
อกาสต์ต่าง ๆ

และบางครั้งท่านได้แสดงความรักและความเคารพท่านอ
ะบูฏอลิบต่อหน้าสาธารณชน

และการกระทำอีกหลายอย่างที่ท่าน

ได้แสดงให้เห็นว่าอะบูฏอลิบเป็นมุสลิมที่เคร่งครัดคนหนึ่ง
ง เช่น

ก. นักประวัติศาสตร์กลุ่มหนึ่งได้บันทึกว่าท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) ได้กล่าวแก่อะกิล บิน อะบีฏอลิบว่า

إِيَّاكَ عَمِّي حَبٌّ مِنْ أَعْلَمَ لِمَا كُنْتُ وَحَبًّا مِنْ لِقْرَابَتِكَ حَبًّا حَبِّينَ أَحَبُّكَ إِنَّي

ฉันรักเจ้าเนื่องจาก ๒ สาเหตุดังนี้คือ

เจ้าเป็นเครือญาติที่ใกล้ชิดของฉัน

สองเพราะฉันรู้ว่าลุงของฉัน (อะบูฏอลิบ) รักเจ้า ^[15]

ข.

ฮะละบียได้บันทึกไว้ในหนังสือของท่านว่าท่านศาสดา

(ซ็อล ๗) ได้กล่าวยกย่องเกียรติยศของลุง (อะบูฏอลิบ)

ของท่านว่า

طالب أبو مات حتى (الكراهة اشد أي) أكرهه شيئاً مني قريش ما نالت

ตราบที่อะบฏอลิบยังมีชีวิตอยู่
บรรดาผู้ปฏิเสธชาวกุเรชไม่สามารถถล่มถ้านได้ [16]

แน่นอนการยกย่องเกียรติคุณ
และความรักที่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) มีต่อท่านอะบฏอลิบ
ย่อมเป็นสิ่งยืนยันได้อย่างชัดเจนถึงความศรัทธาของอะ
บฏอลิบ เนื่องจากอัล-กุรอานกล่าวว่าท่านศาสดา (ซ็อล
ฯ) จะรักเฉพาะผู้ศรัทธาเท่านั้น ส่วนผู้ปฏิเสธหรือมุชริก
(ผู้ตั้งภาคี) ท่านจะไม่ใส่ใจอัล-กุรอานกล่าวว่า

بَيْنَهُمْ رَحْمَاءُ الْكُفَّارِ عَلَىٰ أَشَدِّاءٍ مَّعَهُ وَالَّذِينَ اللَّهُ رَسُولٌ مُحَمَّدٌ

มุฮัมมัดเป็นศาสดาแห่งอัลลอฮ์
และบรรดาผู้ที่อยู่ร่วมกับเขาเป็นผู้เข้มแข็งกล้าหาญต่อพ
วกปฏิเสธ เป็นผู้เมตตาสงสารระหว่างพวกเขาเอง [17]

อัล-กุรอานกล่าวว่า

أَوْ آبَاءَهُمْ كَانُوا وَلَوْ وَرَسُولَهُ اللَّهُ حَادَّ مَنْ يُؤَادُّونَ الْآخِرِ وَالْيَوْمِ بِاللَّهِ يُؤْمِنُونَ قَوْمًا بَجْدٌ لَا
الْإِيمَانَ قُلُوبِهِمْ فِي كَتَبَ أَوْلِيكَ عَشِيرَتَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ

เจ้าจะไม่พบหมู่ชนใดที่พวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์แล
ะวันปรโลก รักใคร่ผู้ที่ต่อต้านอัลลอฮ์
และศาสดาของพระองค์
ถึงแม้ว่าคนพวกนั้นจะเป็นพ่อเขา หรือลูกหลาน
หรือพี่น้อง หรือเครือญาติของพวกเขาก็ตาม
พวกเหล่านั้นอัลลอฮ์ทรงบันทึกความศรัทธาไว้ในจิตใจ
ของพวกเขา [18]

จากโองการที่กล่าวมาข้างต้นสามารถนำมาเทียบเค็
ยงกับคำชมเชย และความรักที่ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
มีต่อท่านอะบฏอลิบ
ดังนั้นจะเห็นว่าไม่มีความเคลือบแคลงใด ๆ
หลงเหลืออยู่อีก
ถ้าหากท่านอะบฏอลิบไม่ใช่ผู้ศรัทธาแม้ว่าจะมีศักดิ์เป็นล
งของท่านก็ตาม ท่านไม่มีสิทธิ์รัก
แต่ความรักของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

ยอมแสดงให้เห็นถึงเกียรติยศที่สูงส่ง
และพลัง อีमानที่เข้มแข็งของอะบูฏอลิบที่มีต่ออัลลอฮ์
(ซบ.) และเราะซูล (ซ็อล ฯ)

๕.

คำยืนยันของเหล่าเซาะฮาบะฮ์ บรรดาเซาะฮาบะฮ์ส่วนม
ากได้ยืนยันถึงอีมาน
และความสัตย์จริงที่ท่านอะบูฏอลิบมี
ซึ่งจะกล่าวถึงบางส่วนเพื่อความเข้าใจที่ดียิ่งขึ้น เช่น

ก.

มีชายคนหนึ่งใส่ร้ายท่านอะบูฏอลิบต่อหน้าท่านอิมามอะ
ลี (อ.) ท่านได้กล่าวกับเขาว่า

وجه على مذنب كل في أبي شفع لو نبياً بالحق مُجْداً بعث والذى فاك، الله فضّ مَه

الله لشقّعه الأرض

เจ้าจงเจียบเสียบ ขอบอัลลอฮ์ทรงปิดปากเจ้าด้วย
ฉันขอสาบานต่อพระผู้ทรงแต่งตั้งให้มุฮัมมัดเป็นศาสนทู
ต ถ้าบิดาของฉัน (อะบูฏอลิบ)

ต้องการให้ชะฟาอากับคนที่ทำความผิดทุกคนบนโลก
อัลลอฮ์จะประทานชะฟาอแก่เขา [19]

ท่านอิมามกล่าวอีกว่า

بنی علی مخافةً أيمانه يكتفم مسلماً مؤمناً المطلب عبد بن مناف عبد طالب ابو والله كان
قریش تنازها أن هاشم

ฉันขอสาบานว่า อะบูฏอลิบ อับดุลมะนาฟ
บุตรของอับดุลมุฏอลิบ เป็นมุสลิมและเป็นมุอิมิน
ท่านได้อำพรางอีมานของท่านกับพวกปฏิเสธชาวกูเรซ
เพื่อไม่ให้พวกกูเรซเป็นศัตรูและกลั่นแกล้งบะนีฮาซิม

คำพูดของท่านอิมามอะลี (อ.)

ไม่ได้กล่าวถึงอีมานของอะบูฏอลิบ เพียงอย่างเดียว
ทว่าท่านได้ยกย่องอะบูฏอลิบว่าเป็นมวลมิตร (เอาลียาอ)
คนหนึ่งของอัลลอฮ์ (ซบ.)

ถึงขั้นที่ว่าถ้าหากท่านต้องการให้ชะฟาอแก่ใคร
อัลลอฮ์ (ซบ.) จะอนุมัติให้ทันที

ข. อะบูซัร ฮอฟฟารีย ได้กล่าวถึงอะบูฏอลิบว่า

اسلم حتى عنه الله رضى ابوطالب مات ما هو إلا لا إله إلا الذي والله

ขอสาบานต่ออัลลอฮ์

ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ว่า อะบูฏอลิบ
(ขออัลลอฮ์ทรงโปรดปราน)

ไม่ได้ตายนอกจากว่าเขาได้เป็นมุสลิม [20]

ค. อับบาซ บิน มุฏีออลิบ และอะบูบักร์ บิน
อะบีเกาะฮาฟะฮ์

ได้รายงานริวายะฮ์หนึ่งที่มีสายรายงานจำนวนมากว่า

الله رسول محمد الله إلا إله لا : قال حتى مات ما طالب ابا إن

อะบูฏอลิบไม่ได้ตาย นอกเสียจากได้ปฏิญาณว่า
ไม่มีพระเจ้าอื่นใด นอกจากอัลลอฮ์
และมุฮัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ [21]

๖. อะบูฏอลิบในทัศนะของอะฮ์ลุลบัยต

(อ.) บรรดาอิมามมะอฺซุม (อ.)

ยอมรับอิमानที่มั่นคงแข็งแรงของท่านอะบูฏอลิบ

หลายต่อหลายครั้งที่บรรดาอิมามได้ปกป้องเกียรติยศขอ

งท่านอะบฏอลิบ

บุรุษผู้เสียสละและอุทิศชีวิตเพื่อปกป้องท่านศาสดา (ซ็อล

ฯ) และอิสลาม เช่น

ก. ท่านอิมามบากิร (อ.) กล่าวว่า

إيمانه لرجح الأخرى الكفة في الخلق هذا إيمان و ميزان كفة في طالب أبي إيمان وُضع لو

ถ้าหากเอาอีมานของอะบฏอลิบวางไว้บนตราซึ่งข้าง
หนึ่ง

และนำเอา อีมานของประชาชนวางไว้อีกข้างหนึ่งอีมาน
ของอะบฏอลิบจะหนักกว่า ^[22]

ท่านอิมามซอดิก (อ.) รายงานจากท่านศาสดา (ซ็อล
ฯ) ว่า

وإنّ مرتين، أجرهم الله فآتاهم الكفر أظهروا و الايمان أسروا الكهف صحاب ا إنّ

مرتين أجره الله فاتاه الشرك أظهر و الايمن أسر أبا طالب

แท้จริงอัซฮาบลกะฮฺฟี

(ชาวถ้ำ)ได้ปิดบังความเชื่อของตน

(เพราะสาเหตุสำคัญบางประการ)

และเปิดเผยการปฏิบัติ

ดังนั้นอัลลอฮ์จึงมอบรางวัลแก่พวกเขา ๒ ครั้ง

ท่านอะบูฏอลิบปิดบังความศรัทธาและอิสลามของตน

(เพราะสาเหตุสำคัญบางประการ)

และเปิดเผยการปฏิบัติ

ดังนั้นอัลลอฮ์จึงมอบรางวัลแก่เขา ๒ ครั้งเช่นกัน [23]

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมา

จะเห็นได้ว่ามีความกระจ่างชัดดุจดังแสงแดดตอนกลางวัน ซึ่งเป็นกรบ่งบอกว่ท่านอะบูฏอลิบได้รับตำแหน่งดังต่อไปนี้

๑. มีอีมานต่ออัลลอฮ์ (ซบ.) และเราะซูล (ซ็อล ๗) อย่างมั่นคงแข็งแรง

๒. เป็นผู้ช่วยเหลือท่านศาสดา (ซ็อล ๗) ที่ดีที่สุด และเป็นผู้เสียสละเพื่ออิสลาม

๓. ท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

รักท่านอะบูฏอลิบอย่างไม่มีที่เปรียบเปรย

๔. ท่านได้รับตำแหน่งผู้ให้ชะฟาอะฮ์ ณ อัลลอฮ์
(ซบ.)

ด้วยเหตุนี้

คำใส่ร้ายท่านที่อธรรมที่สุดจึงสามารถยุติได้ด้วยคำอธิบาย
ายที่ผ่านมา และจากสิ่งที่กล่าวมาทำให้ได้รับความจริง
๒ ประการดังต่อไปนี้

๑.

อิมานของท่านอะบูฏอลิบเป็นที่ยอมรับของท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) เซาะฮาบะฮ์ อิมามอะลี (อ.)
และบรรดาอิมามท่านอื่นทั้งหมด

๒. คำใส่ร้ายต่าง ๆ

ที่ได้กล่าวหาท่านอะบูฏอลิบไม่มีเหตุผลและไม่มีที่มา
ซึ่งเป็นผลประโยชน์ทางการเมืองโดยได้รับการสนับสนุน
จากบะนีอุมัยยะฮ์และบะบีอับบาซ ราชวงศ์ทั้ง ๒

ที่ตั้งตนเป็นศัตรูกับอะฮฺลุลบัยต (อ.)

และลูกหลานของอะบฺูฏอลิบทุกคน

ประกอบกับมีบางกลุ่มชนต้องการลดฐานะภาพของท่านอะลี และอะฮฺลุลบัยต (อ.) ให้ทัดเทียมกับพวกเขา และอีกสิ่งหนึ่งที่เป็นความคับแค้นใจของพวกกลับกลอก ส่วนใหญ่คือ ชาตีกำเนิดที่สูงส่งของอะลี (อ.) และบรรดาอะฮฺลุลบัยต (อ.) ดังนั้น เมื่อหมดหนทางที่จะทำอย่างอื่นจึงหันมาทำลายบุคคลิกส่วนตัว โดยเฉพาะผู้ที่เป็นทั้งลุง บิดาบุญธรรม และเป็นผู้ช่วยเหลือที่ดีที่สุดในการประกาศศาสน์ของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ที่สำคัญส่วนใหญ่ได้ยึดถือชะดีซที่อ่อนที่สุดเป็นหลักฐานในการกล่าวหาว่าท่านอะบฺูฏอลิบไม่ได้เป็นมุสลิม

วิเคราะห์ชะดีซที่ไม่ลึกลับ

(ตีเนฮิน) นักเขียนบางท่านเช่น บุคอรี

และมุสลิมได้รายงานชะดีซจากรอวีเย เช่น ซุฟยาน บิน ชะฮีด เซารีย์ अबดุลมาлик บิน อุมір अबดุลอะซีซ บิน

มุฮัมมัดตะรอวัรดีย และลีซ บิน ชะอัด ซึ่งได้อ้างคำพูด
๒ ประโยคต่อไปนี้เป็นคำพูดของท่านศาสดา (ซีอิล ๗)
กล่าวว่า

ضحضاح إلى فأخرجته النار من غمراتٍ في وجدته

ฉันได้พบเขา (อะบฺฏอลิบ) ที่ก้นบึ้งของไฟ
และฉันได้นำเขาออกมายังสระน้ำตื้น

دماغه منه يغلى كعبيه يبلغ النار من ضحضاح في فيجعل القيامة يوم شفاعتي تنفعه لعله

หวังว่าในวันฟื้นคืนชีพชะฟาอัตของฉัน
อาจจะเป็นประโยชน์กับเขา (อะบฺฏอลิบ)
ดังนั้นเขาจะถูกจับให้อยู่ตรงบริเวณที่มีเปลวไฟตื้นแค่ว่า
ตุ่ม แต่ว่าสมองของเขาจะเดือดพล่าน [24]

แม้ว่าริวายะฮ์ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นเป็นเหตุผลที่ดี
พอ ที่ยืนยันถึงความศรัทธาของท่านอะบฺฏอลิบ
และทำให้คำพูดที่กล่าวข้างต้นไร้สาระตลอดจนคำใส่ร้าย
ยต่าง ๆ ก็จะมีหมดความหมายทันที

แต่เพื่อความกระจ่างและชัดเจนมากยิ่งขึ้นจะทำการวิเคราะห์คำพูดดังกล่าวดังนี้

๑. เป็นคำพูดที่ไม่มีที่มาและสายรายงาน

๒. ขัดแย้งกับอัล-กุรอานและสุนนะฮ์ของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

ฮะดีซที่ไม่มีรากที่มา

และสายรายงาน ดังที่กล่าวไปแล้วว่าผู้รายงานฮะดีซดังกล่าวคือ ซุฟยาน บิน ชะอีด เซารีย์ अबดุลมาлик บิน อุมีร अबดุลอะซีซ บิน มุฮัมมัดตะรอวัรดีย และลีซ บิน ชะอีด

เมื่อตรวจสอบสายรายงานฮะดีซกับนักวิชาการ

(ผู้มีหน้าที่ตรวจสอบสถานภาพของนักฮะดีซ)

ของฝ่ายอะฮลิซซุนนะฮ์ สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้ว่า

๑. ซุฟยาน บิน ชะอีด เซารีย์ อะบુ अबดิลลาฮ์ มุฮัมมัด บิน อะฮมัด บิน อุซมาน ชะฮะบีย เป็นนักวิชาการที่มีชื่อเสียงด้านอิลมุริฎาลของฝ่ายอะฮลิซซุนนะฮ์ กล่าวถึงซุฟยานว่า

ซูฟยาน

บิน

เซารีย

ได้รายงานชะดีชปลอมที่แต่งขึ้นจากผู้รายงานที่อ่อนเชื่อ
ถือไม่ได้

คำพูดสั้น

๑

ของนักริฎาลแต่มีความชัดเจนได้บ่งบอกว่า
นอกจาก ริวายะฮฺจะเชื่อถือไม่ได้แล้ว รอวียยังเฆาะฮิฟ
(อ่อน) ไม่หน้าเชื่อถือ
เนื่องจากรายงานริวายะฮฺที่เฆาะฮิฟ (เชื่อถือไม่ได้)
หรือรายงานมาจากบุคคลที่มีความกลางแกลงใจ
มีสถานภาพไม่หน้าไว้วางใจ หรือไม่เป็นที่รู้จักชัดเจน
เช่น ซูฟยาน บิน ชะฮีด
เซารีย ริวายะฮฺของเขาไม่เป็นที่เชื่อถือ

๒. อับดุลมาลิก บิน อุมिर ชะฮะบียได้กล่าวถึงเขาว่า
เป็นคนที่มียุ่ฮิน
แต่ว่าบั้นปลายกลายเป็นคนความจำเสื่อม อะบูฮาตัม
พูดว่า เขาไม่สามารถท่องจำและรักษาชะดีชได้
ความจำของเขาได้สูญหายไป

อะหมัดฮัมบัล พูดว่า अबดุลมาлик บิน อุมір เป็นคนเภาะฮีฟ (เชื่อถือไม่ได้) และผิดพลาดอย่างมาก (เนื่องจากรายงานสะดีซที่ไม่มีที่มาและส่วนใหญ่เป็นสะดีซปลอม) อิบนุ มุฮีน พูดว่า เขาได้ผสมปนประหวางสะดีซที่ถูกต่องกับสะดีซที่ไม่ถูกต่อง อิบนุคัรรอซ พูดว่า ซุอบะฮ์ไม่พอใจเขามากเท่าใดนั ก และกุซัจ ได้รายงานจากอะหมัดฮัมบัลว่า अबดุลมาлик บิน อุมір เป็นคนที่อ่อนมากเชื่อถือไม่ได้แม้แต่นิดเดียว [25]

สรุปทัศนะที่กล่าวมาทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า अबดุลมาлик บิน อุมір เป็นคนที่มีบุคลิกดังต่อไปนี้

๑. เป็นคนความจำเลื่อมและไม่จดจำสิ่งใด
๒. เป็นคนเภาะฮีฟ ตามหลักการของสะดีซหมายถึงบุคคลที่ริวา ยะฮ์ของเขาเชื่อถือไม่ได้
๓. มีความผิดพลาดอย่างมาก

๔. เป็นคนไม่มีความละเอียดอ่อน
(ชอบผสมระหว่างริวายะฮ์ที่ถูกต้องกับริวายะฮ์ที่ไม่ถูกต้อง)

เป็นที่ชัดเจนว่าคุณสมบัติแต่ละประเภทที่กล่าวมา
ไม่ได้บ่งบอกว่า ริวายะฮ์ของ अबดุลมาลิกอ่อนเชื่อถือไม่ได้
ได้เพียงอย่างเดียว
ว่าคุณสมบัติเหล่านี้เป็นบุคลิกภาพส่วนตัวของ अबดุลมา
ลิก

๓. अबดุลอะซีซ บิน
มุฮัมมัดตะรอวีรดีย นักริฎวัลฝายอะฮลิซซุนนะฮ์ทั้งหมด
พูดว่า เขาเป็นคนชอบลืมน
ไม่มีความทรงจำซึ่งไม่สามารถนำริวา
ยะฮ์ของเขามาเป็นหลักฐานได้ อะฮ์มัดฮัมบัล พูดว่า
ทุกครั้งที่เขาท่องฮะดีซ เขาจะพูดไม่รู้เรื่อง
และไร้แก่นสาร ^[26] อะบูฮาตัม พูดว่า
ไม่สามารถนำคำพูดของเขามาเป็นหลักฐานได้
อะบูซัรรออะฮ์ พูดว่า เขาเป็นคนที่มีความจำแย่มาก

๔. ลีซ บิน ชะอัด นักริฎาลฝ่ายอะฮฺลุลซุนนะฮฺพูดว่า
เขาเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จัก อีกทั้งฎะฮิฟ
ริวายะฮฺของเขาไม่สามารถนำมาเป็นหลักฐานอ้างอิง
และเชื่อถือไม่ได้ [27]

ลีซ บิน ชะอัด เป็นหนึ่งในนักสะดีซที่ฎะฮิฟ
ไม่มีความรับผิดชอบ และไม่มีอามานะฮฺในการฟังสะดีซ
ซึ่งผู้ที่รายงานสะดีซจากเขาส่วนมากเป็นคนลับเพร่าเหมี
อนกับเขา

ยะฮฺยาบินมุฮ์อิน พูดว่าลีซ บิน ชะอัด
ชะอัด เป็นคนลับเพร่าในการฟัง
และรายงานสะดีซจากรอวีย [28]

นะบาตีย พูดว่าลีซ บิน ชะอัด เป็นคนฎะฮิฟมาก
เขาได้บันทึกไว้ในหนังสือของเขา [29] ว่าฉันจะรายงาน
เฉพาะรอวียที่ฎะฮิฟเท่านั้น [30]

จากสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมด ทำให้รู้ว่ารอวีย
สะดีซฎุฮฺอฮฺ ฎะฮิฟ

และไม่สามารถนำเอามาเป็นหลักฐานอ้างอิง
อีกทั้งเชื่อถือไม่ได้

ตัวบทสะติชขัดแย้งกับอัล-

กุรอาน และสุนนะฮ์ของท่านศาสดา (ซีอิล ๗)

สะติชที่กล่าวมาได้แอบอ้างว่าเป็นสะติชของท่านศา
สดา (ซีอิล ๗) ที่ว่า ท่านอะบูฏอลิบ
อยู่ในไฟนรกที่ลุกแค่ตาตุ่มและท่านศาสดาได้ช่วยเหลือ
ออกมา ด้วยเหตุนี้โทษของอะบูฏอลิบจึงลดหย่อนลงไป
หรือศาสดามีความหวังว่าในวันกิยามะฮ์จะให้ชะฟาอะฮ์
แก่อะบูฏอลิบ ขณะที่ทั้งอัล-

กุรอานและสุนนะฮ์ของท่านศาสดา (ซีอิล ๗)

ระบุว่า การลดหย่อนผ่อนโทษในวันกิยามะฮ์

และชะฟาอะฮ์ของท่านจะให้เฉพาะผู้ศรัทธา

และมุสลิมเท่านั้น ดังนั้น อะบูฏอลิบในฐานะที่เป็นกาฟิร
(ผู้ปฏิเสธ) ท่านศาสดาจึงไม่มีสิทธิ์ให้ชะฟาอะฮ์แก่เขา

และโทษทัณฑ์ของเขาก็จะไม่ได้รับการลดหย่อน

หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งท่านศาสดา (คือล ๗)

มิได้เป็นสาเหตุทำให้อะบูฏอลิบได้รับชะฟาอะฮ์
หรือได้รับการลดหย่อนโทษแต่อย่างใด

ด้วยเหตุนี้ จะเห็นว่ารากฐานของฮะดีษ ฎฮฎฮ
ฎาะฮ์ฟอย่างมากรื่องที่ตามมาคือคำใส่ร้ายที่ว่า
ท่านอะบูฏอลิบเป็นกาฟิรจึงไม่มีมูลค่าความจริง

ขอเสนอหลักฐานที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทั้งอัล-
กุรอานและฮะดีษของท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

๑. อัล-กุรกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

كَذَلِكَ عَدَابَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَالَّذِينَ
كَفَرُوا كُلَّ كُفْرٍ

ส่วนบรรดาผู้ปฏิเสธ

จะได้รับการลงโทษด้วยไฟนรกเป็นการตอบแทน
พวกเขาจะไม่ถูกตัดสินให้ตายเพื่อพวกเขาจะได้ตาย
และพวกเขาจะไม่ได้รับการลดหย่อนโทษแต่อย่างใด
และเราจะตอบแทนพวกปฏิเสธทุกคนเช่นนี้ [31]

๒. ชุมนนะฮฺของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
จะไม่ให้ชะฟาอะฮฺแก่ผู้ปฏิเสธ ท่านอะบูซัร
เกาะฟาริยฎามท่านศาสดา (ซ็อล ๗) ว่า

شيئا بالله يشرك لا من امتي من نائلة هي و الشفاعة أعطيت

ชะฟาอะฮฺของฉันจะครอบคลุมเฉพาะประชาชาติของ
ฉันที่ไม่ได้ทำ ซิริก

ด้วยเหตุนี้ จะเห็นว่าตัวบทของฮะดีษฏุฮฺฮฺ
บนพื้นฐานของผู้ที่กล่าวว่าท่านอะบูฏอลิบเป็นกาฟิร
จึงไม่มีมูลความจริง ไม่ถูกต้อง
และเชื่อถือไม่ได้ด้วยด้วยเหตุผลที่กล่าวมา
เนื่องจากขัดแย้งกับอัล-
กุรอานและชุมนนะฮฺของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

สรุป จากคำอธิบายที่กล่าวมาได้บทสรุปว่า
ฮะดีษฏุฮฺฮฺ ไม่ว่าจะ เป็นสายรายงาน ตัวบทของฮะดีษ
และความหมาย เฎาะอียฺอย่างยิ่ง
เชื่อถือไม่ได้และไม่สามารถนำมาเป็นหลักฐานอ้างอิงใน

เชิงวิชาการได้เด็ดขาด

บนหลักการดังกล่าวจึงเป็นเหตุผลที่แข็งแรงยืนยันว่าท่านอะบูฏอลิบ มีความศรัทธาที่มั่นคง เป็นมุสลิม เป็นผู้ให้การพักพิงที่อบอุ่น เสียสละเพื่อท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) และอิสลาม และเป็นผู้ช่วยเหลือท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ที่ดีที่สุด

[1] กามิล บิน อะซีร เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๒๖๑ พิมพ์ที่อียิปต์ ปี ฮ.ศ.ที่ ๑๓๔๘

[2] ตาริกยะอุกูบีย เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๓ พิมพ์ที่นะญ์ฟ

[3] ซ็เราะฮ์ ฮะละบีย พิมพ์ที่อียิปต์ หน้าที่ ๑๓๖, ๑๓๗, พิมพ์ที่เบรุต หน้าที่ ๑๑๔, ๑๑๕

[4] อ่างแล้วเล่มเดิม

[5] อ่างแล้วเล่มเดิม

[6] อ่างแล้วเล่มเดิม

[7] ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก ซีเราะฮ์ฮะละบีย พิมพ์ที่อียิปต์
หน้าที่ ๑๓๔, ซีเราะฮ์ฮะละบียนิฮาม พิมพ์ที่เบรุต เล่มที่ ๑
หน้าที่ ๑๘๙, อะบฏออลิมมูนิกูเรช หน้าที่

[8] อัลฮุญญะฮ์ หน้าที่ ๕๘, มุชตัดร็อก อัลฮากิม เล่มที่ ๒
หน้าที่ ๖๒๓ พิมพ์เบรค

[9] ชัรฮนะญลปะลาฆะฮะฮ์ อิบนิ อะบิลฮะดีด เล่มที่ ๑๔
หน้าที่ ๓๘, ตารีกอิบนุ อะชาดिर เล่มที่ ๑ หน้าที่
๒๓๕, ตารีกอิบนุกะชีร เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๒๖๖

[10] เคาะซานะตุล อะดบ์ แบกเดด เล่มที่ ๑ หน้าที่
๒๖๑, ตารีกอิบนุ กะชีร เล่มที่ ๓ หน้าที่
๔๒, ชัรฮนะญลปะลาฆะฮะฮ์ อิบนุ อะบิล ฮะดีด เล่มที่ ๑๔
หน้าที่ ๕๕, ฟัตฮุลบารีย เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๑๕๓-
๑๕๗, อัลอะฮอบะฮ์ เล่มที่ ๔ หน้าที่ ๑๑๖ พิมพ์ที่อียิปต์
ปี ค.ศ. ๑๓๕๗

- [11] ชัรฮุนนะฮฺญุลบะลาฆะฮฺ เล่มที่ ๑๔ หน้าที่ ๗๘
- [12] มุตะซาบิฮฺฮัต อัล-กุรอาน อิบนิ ชะฮฺร อาซุบ
มอซันดะรอน ตัฟซีรชูเราะฮฺฮัจญ์ ตอนอธิบายโองการ
- [13] ชัรฮุนนะฮฺญุลบะลาฆะฮฺ อิบนิ อบิลฮะดีด เล่มที่ ๑๔
หน้าที่ ๕๓ พิมพ์ครั้งที่ ๒
- [14] ตาริควัล-เคาะมีซ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๓๐๐-๓๐๑
พิมพ์ที่เบรุต, ชีเราะฮฺฮะละบีย เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๓๙๑
- [15] อ่างแล้ว เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๑๖๓ พิมพ์ที่เบรุต, อัล-
อิชตีอาบ เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๕๐๙
- [16] ชีเราะฮฺฮะละบีย เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๓๙๑ พิมพ์ที่อียิปต์
- [17] อัล-ฟัตฮฺ / ๒๙
- [18] อัลมุญาตะละฮฺ / ๒๒ และในชูเราะฮฺ มุมตะฮินนะฮฺ /
๒๓, เตาบะฮฺ / ๕๔, ๘๑, มาอิตะฮฺ
- [19] อัล-ฮุญญะฮฺ หน้าที่ ๒๔

[20] ชัรฮุนนะฮฺยุลบะลาฆะฮฺ อิบนิ อะบิลฮะดีด เล่มที่ ๑๔
หน้าที่ ๗๑ พิมพ์ครั้งที่ ๒

[21] อัล-ฆะอะดีร เล่มที่ ๗ หน้าที่ ๓๙๘ พิมพ์ครั้งที่ ๓
เบรุต

[22] ชัรฮุนนะฮฺยุลบะลาฆะฮฺ อิบนิอะบิลฮะดีด เล่มที่ ๑๔
หน้าที่ ๖๘ พิมพ์ครั้งที่ ๒, อัล-ฮุจญะฮฺ หน้าที่ ๑๘

[23] เล่มเดิม หน้าที่ ๗๐, อัล-ฮุจญะฮฺ หน้าที่ ๑๗, ๑๑๕

[24] เซาะฮียะบุดคอรีย เล่มที่ ๕ อับวามมะนากีบ บาบ
กีซเซาะฮฺ อะบี ฎอลิบ หน้าที่ ๕๒ พิมพ์ที่ฮียิปต์, เล่มที่ ๘
กิตาบุลอะดะบ บาบกุนนียะตุลมุชริก หน้าที่ ๔๖

[25] มีซาน อัล-อิอติดาล เล่มที่ ๒ หน้าที่ ๖๖๐ พิมพ์ครั้งที่
๑ เบรุต

[26] เล่มเดิม

[27] อ่างแล้ว เล่มที่ ๓ พิมพ์ครั้งที่ ๑ เบรุต จากหน้า ๔๒๐-
๔๒๓

[28] เล่มเพิ่ม หน้าที่ ๔๒๓

[29] อັต-ตัซลีล อะลัลกามิล

[30] ซัยคุล อับฎาะฮฺ หน้าที่ ๓๕, มีซาน อัล-อิอตาตาด
เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๔๒๓

[31] ฟาฎีร / ๓๖

คำถามที่

๓๐ : ในทัศนะของชีอะฮฺญิบรออีลผิดพลาด

ในการนำวะฮฺยูลงมาหรือ ...

คำถามที่

๓๐ : ในทัศนะของชีอะฮฺญิบรออีลผิดพลาดในการนำวะ
ฮฺยูลงมาหรือ ซึ่งแทนที่จะนำมาให้ท่านอะลี
ก็นำไปให้ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)

คำตอบ : ก่อนที่จะวิเคราะห์ถึงประเด็นปัญหาที่เกิดจ
ากพวกโง่เขลาเบาปัญญา ไม่รู้
หรือพวกที่มีอคติกับชีอะฮฺ เป็นการดีถ้าหากจะพูดถึงสา
เหตุที่มาของการใส่ร้ายเสียก่อน

ที่มาของการใส่ร้าย อัล-
กุรอานและชะดีซที่กล่าวถึงเรื่องราวของชนกลุ่มหนึ่ง
ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าพวกนั้นคือ พวกยะฮูดี
ซึ่งมีความเชื่อว่า
ญิบรออีลผิดพลาดในการนำวะฮยูลงมา
เนื่องจากพระผู้เป็นเจ้าได้มีบัญชาให้ญิบรออีลนำวะฮยูลง
มาให้เฉพาะวงศ์วานของบะนีอิสรออีลเท่านั้น
แต่ว่าญิบรออีลไม่เชื่อและได้นำวะฮยูไปให้ลูกหลานของ
อิซมาอีล

ด้วยเหตุนี้ ยะฮูดีจึงถือว่า
ญิบรออีลเป็นศัตรูกับพวกตน ^[1] และได้นำประโยคที่ว่า
(คอนัลอามีน)
หมายถึงญิบรออีลทรยศเป็นคำขวิญญ์ของพวกตน
แต่อัลลอฮ์ (ซบ.)
ทรงปกป้องทูตของพระองค์และประสงค์ที่จะแจ้งว่าความ
คิดและคำใส่ร้ายของพวกเขาไม่เป็นความจริง
โดยกล่าวว่า

الْمُنذِرِينَ مَنْ لَتَكُونَ قَلْبِكَ عَلَى الْأَمِينُ الرُّوحُ بِهِ نَزَلَ

อรรหุส ผู้ชี้อลัตย ได้นำลงมา
ยังหัวใจของเจ้าเพื่อเจ้าจักได้เป็นผู้ตักเตือน [2]

อีกโองการหนึ่งกล่าวว่า

اللَّهُ بِإِذْنِ قَلْبِكَ عَلَى نَزَلَهُ فَإِنَّهُ جِبْرِيلَ عَدُوًّا كَانَ مَنْ قُلِّ

จงบอกชีว่า ใครจะเป็นศัตรูกับญิบรียล ผู้ที่ได้นำอัล-
กุรอานทยอยลงมายังหัวใจของเจ้าโดยอนุมัติของอัลลอ
ฮุ [3]

จากโองการที่กล่าวมาเป็นที่ชัดเจนว่าพวกยะฮูดี
ถือว่าญิบรอฮิลเป็นศัตรูกับพวกตน
เป็นมะลาอิกะฮุที่ต้องถูกลงโทษทัณฑ์
เนื่องจากผิดพลาดในการนำวะฮยูลงมา ด้วยเหตุนี้
คำขวัญที่ว่า คอนัลอามีน
จึงมาจากบรรดาเยฮูดีทั้งหลาย
แต่น่าเสียดายที่ว่่านักเขียนบางคนที่มีอคติกับชีอะฮุ
ได้นำเอาคำพูดของเยฮูดีมาใส่ร้ายป้ายสีให้กับชีอะฮุ

นะบวต์ในทัศนะของชีอะฮ์ ชีอะฮ์เป็นนิกายที่ปฏิบัติต
ามอัล-กุรอานและซุนนะฮ์ของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
อย่างเคร่งครัด ฮะดีซของบรรดาอะฮ์ลุลบัยตุ (อ.)
ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า ท่านมุฮัมมัด (ซ็อล ๗)
ไม่ได้เป็นศาสนทูต หรือศาสดาแต่เพียงอย่างเดียว
ทว่าท่านเป็นผู้นำเอาศาสนแห่งพระผู้เป็นเจ้า (อัล-
กุรอาน) มาประกาศเผยแผ่แก่สังคม
ท่านเป็นบรมศาสดาและเป็นศาสดาองค์สุดท้าย
ที่มีเกียรติที่สุดในหมู่บรรดาศาสนทูตทั้งหลายแห่งอัลลอ
ฮ์ (ซบ.)

ท่านอิมามอะลี (อ.) กล่าวว่า

خاتم و رسوله، و عبده مُجَدِّدًا أَنْ أَشْهَدَ وَ لَهُ لَا شَرِيكَ وَ حُدَّهُ اللَّهُ إِلَّا إِلَهُ لَا أَنْ وَأَشْهَدُ

العالمين على الله حجة و النبيين

ฉันขอปฏิญาณว่า

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์

พระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียว ไม่มีสิ่งใดร่วมปนเสมอเหมือน

และฉันขอปฏิญาณว่าท่านมุฮัมมัด
เป็นบ่าวและเป็นศาสดาของพระองค์
อีกทั้งเป็นศาสดาองค์สุดท้าย
และเป็นเหตุผลของอัลลอฮ์สำหรับประชาโลกทั้งหลาย [4
]

ท่านอิมามซอดิก (อ.) กล่าวว่า

و شعيبا و إسماعيل و صالحا و هودا : أنبياء خمسة إلا العرب من عزوجل الله يُبعث لم
النبيين خاتم مُحمّدا

อัลลอฮ์ (ซบ.) ทรงเลือกศาสนทูต ๕
องค์จากชนเผ่าอาหรับได้แก่ นะบีฮูด ซอลิฮ อิชมาอีล
ซุฮัยบ และนะบีมุฮัมมัด (ซ็อล ๗)
ผู้เป็นศาสดาองค์สุดท้าย [5]

ชะดีซทั้งสองได้ยืนยันอย่างชัดเจนว่า
คำกล่าวอ้างเหล่านั้นเป็นคำใส่ร้ายซึ่งอะฮ์ที่อธรรมที่สุด
อีกทั้งยืนยันว่าท่านศาสดามุฮัมมัด (ซ็อล ๗)
บุตรของท่านอับดุลลอฮ์เป็นศาสดาองค์สุดท้าย ด้วยเหตุ

นี่ชีอะฮ์ทั้งโลกจึงเชื่อโดยหลักการว่าญิบรออีลเป็นผู้นำ
วะฮยูลงมา และท่านศาสดามุฮัมมัด (ซ็อล ฯ)
บรมศาสดาและเป็นศาสดาองค์สุดท้ายเป็นผู้รับวะฮยู
และนำมาเผยแผ่แก่ประชาโลกทั้งหลาย
และท่านอิมามอะลี (อ.)
เป็นตัวแทนของท่านภายหลังจากท่านได้จากไป

เป็นการดีขอแนะนำเสนาอริวายะฮ์ที่อะฮฺลิซซุนนะฮฺและชี
อะฮ์ต่างมีความเห็นพ้องต้องกัน
และบันทึกไว้ในตำราต่าง ๆ ของตน ได้แก่ริวายะฮ์
มันซีลัต ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ได้ประกาศว่าท่านคือ
ศาสดาองค์สุดท้ายแห่งพระผู้เป็นเจ้า
หลังจากนั้นได้แนะนำว่า ท่านอิมามอะลี (อ.)
คือตัวแทนของท่าน

ท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) ได้กล่าวกับท่านอิมามอะลี (อ.)
ว่า

بعدي نبي لا أنه إلا موسى من هارون بمنزلة مني تكون أن ترضى أما

เจ้าไม่พอใจหรือหรือ ที่ฐานะของเจ้ากับฉัน
เหมือนกับฐานะของมุซาและฮารูน
เว้นเสียแต่ว่าจะไม่มีนะบีภายหลังจากฉัน ^[6]

สายรายงานรวิวายะฮ์ดังกล่าว
เป็นที่ยอมรับของนักสะดีซทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นอะฮลิซซุนนะฮ์หรือชีอะฮ์
ซึ่งเป็นการยืนยันหลักการของชีอะฮ์ที่ว่า

๑. มุฮัมมัด บิน อับดุลลอฮ์ (ซ็อล ๗)
เป็นศาสดาที่มีเกียรติที่สุด
เป็นบรมศาสดาและเป็นศาสดาองค์สุดท้ายแห่งอัลลอฮ์
(ซบ.) ที่ได้นำเอาศาสน์แห่งพระผู้เป็นเจ้า (อัล-กุรอาน)
อันเป็นศาสน์ที่มีความเป็นอมตะมาประกาศเผยแผ่แก่ประชา
ชาโลก
และหลังจากท่านจะไม่มีศาสดาองค์ใดถูกประทานลงมา
อีก

๒. อิมามอะลี (อ.) เป็นตัวแทนของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
และเป็นเคาะลีฟะฮ์ปกครองมุสลิมภายหลังจากท่าน

[1] ตัฟซีร ฟัครรอซีย เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๔๓๖-๔๓๗
พิมพ์ที่อียิปต์ ปี ฮ.ศ. ๑๓๐๘

[2] อัชชอระรออ / ๑๙๔

[3] บะเกาะเราะฮ์ / ๙๓

[4] นะฮญุซ เซาะอาดะฮ์ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๑๘๘
พิมพ์ที่เบรุต, กาฟีย เล่มที่ ๘ หน้าที่ ๖๗ พิมพ์ครั้งที่ ๒ ปี
ฮ.ศ. ๑๓๙๘ เตหราน

[5] บิฮารุลอันวาร เล่มที่ ๑๑ หน้าที่ ๔๒ พิมพ์ครั้งที่ ๒
เบรุต ฮ.ศ. ๑๔๐๓

[6] เซาะฮียบุกอริย เล่มที่ ๖ หน้าที่ ๓ พิมพ์ที่อียิปต์
หมวดสงครามตะบูก, เซาะฮียมุสลิม เล่มที่ ๗ หน้าที่
๑๒๐ พิมพ์ที่อียิปต์ หมวด
พะฎอิลอะลี, ซุนันอิบนิมาญะฮ์ เล่มที่ ๑ หน้าที่ ๕๕
พิมพ์ที่อียิปต์ หมวด พะฎอิลอัซฮาบนะบี, มุซัดดริอก
ฮาгим เล่มที่ ๓ หน้าที่ ๑๐๙ เบรุต, มุซันดอมัด เล่มที่ ๑
หน้าที่ ๑๗๐, ๑๗๗, ๑๗๙, ๑๘๔, ๑๘๕, เล่มที่ ๓ หน้าที่
๓๒, เซาะฮียติรมีซีย เล่มที่ ๕ หน้าที่ ๒๑ เบรุต
بابมะนาภิอะลี, มะนาภิ อิบนุ มะฆอซียี หน้าที่ ๒๗
เบรุต ปี ฮ.ศ. ๑๔๐๓, บิฮารุลอันวาร เล่มที่ ๓๗ หน้าที่
๒๕๔ พิมพ์ครั้งที่ ๒ เบรุต, มะอานิลอัคบาร์ เล่มที่ ๗๔
เบรุต ปี ฮ.ศ. ๑๓๙๙, กันซุลพะวาอิด เล่มที่

คำถามที่

๓๑ : หลักฐานของการตะกียะฮ์คืออะไร

ร

คำถามที่ ๓๑ : หลักฐานของการตะกียะฮ์คืออะไร

คำตอบ : ตะกียะฮ์หมายถึง
การปิดบังความศรัทธาด้านใน
หรือการไม่เปิดเผยความเชื่อของตนเมื่ออยู่ต่อหน้าศัตรู
โดยมีเป้าหมายเพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายต่อชีวิต
ทรัพย์สิน และศาสนา
ซึ่งเป็นหน้าที่ทางซัรฮียะฮ์ของมุสลิมทุกคน
และมีรากที่มาจากอัล-กุรอาน

ตะกียะฮ์ในทัศนะของอัล-กุรอาน

อัล-กุรอานหลายโองการได้กล่าวถึงการตะกียะฮ์
โดยกล่าวว่า

فِي اللَّهِ مِنْ فَلَيْسَ ذَلِكَ يَفْعَلُ وَمَنْ الْمُؤْمِنِينَ دُونَ مِنْ أَوْلِيَاءِ الْكَافِرِينَ الْمُؤْمِنُونَ يَتَّخِذِ لَأ
تُقَاتِلُوا مِنْهُمْ تَتَّقُوا أَنْ إِلَّا شَيْءٍ

ผู้ศรัทธาทั้งหลาย

จงอย่าได้ยึดเอาบรรดาผู้ปฏิเสธเป็นมิตรแทนบรรดามุอิมิ
น และผู้ใดกระทำเช่นนั้น
เขาจะไม่เกี่ยวข้องกับอัลลอฮ์อีกต่อไป

นอกจากสุเจ้าจะต้องหลีกเลี่ยงจากพวกเขาจริง ๆ
เท่านั้น (เพื่อเป้าหมายที่สำคัญกว่าจงตะกียะฮฺ) [1]

โองการได้อธิบายอย่างชัดเจนว่าไม่อนุญาตให้เป็น
มิตรกับผู้ปฏิเสธ เว้นเสียแต่จะให้ตะกียะฮฺ
เพื่อปกป้องชีวิต ทรัพย์สิน และอันตรายต่าง ๆ
ที่อาจจะเกิดขึ้นกับตนเองหรือครอบครัว
ในกรณีเช่นนี้สามารถแสดงความเป็นมิตรกับพวกเขาได้

บางโองการกล่าวว่า

بِالْكَفْرِ شَرِحَ مَنْ وَلَكِنَ بِالْإِيمَانِ مُطْمَئِنٌّ وَقَلْبُهُ أُكْرَهُ مَنْ إِلَّا إِيمَانِهِ بَعْدَ مَنْ بِاللَّهِ كَفَرَ مَنْ
عَظِيمٌ عَذَابٌ وَهُمْ اللَّهُ مِّنْ غَضَبٍ فَعَلَيْهِمْ صَدْرًا

ผู้ใดปฏิเสธอัลลอฮฺหลังจากที่เขาได้ศรัทธา
เว้นแต่ผู้ถูกบังคับทั้ง ๆ
ที่หัวใจของเขายังเปี่ยมด้วยการศรัทธา
แต่ผู้ใดเปิดหอกของเขาเพื่อการไม่ศรัทธา
ดังนั้นพวกเขาจะได้รับความกริ้วจากอัลลอฮฺ
และสำหรับพวกเขาคือการลงโทษอันมหันต์ [2]

บรรดานักอรรถาธิบายอัล-กุรอานได้กล่าวว่า
สาเหตุที่โองการดังกล่าวได้ถูกประทานลงมา
เนื่องจากว่าวันหนึ่งท่านอัมมารยาซีรพร้อมกับครอบครัว
ถูกพวกปฏิเสธชาวมักกะฮ์จับตัวไป
พวกเขาได้บังคับให้ท่าน ถอนตัวจากการเป็นมุสลิม
และกลับไปเป็นผู้ปฏิเสธตั้งภาคีกับพระเจ้าเหมือนเดิม
ผู้ร่วมขบวนการคนอื่นไม่ยอม และปฏิญาณยืนยันถึงการ
มีอยู่ของพระเจ้าผู้ทรงเป็นหนึ่งเดียว
และการเป็นศาสนทูตของท่านมุฮัมมัด (ซ็อล ๗)
ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถูกทรมานและชะฮีดในเวลาต่อมา
แต่ท่าน อัมมารได้ตะกียะฮ์ (ปกปิด)
ความเชื่อของตนและทำตามที่พวกปฏิเสธต้องการ
แต่หลังจากถูกปล่อยตัวแล้วท่านได้ไปหาท่านศาสดา
(ซ็อล ๗)
เล่าเรื่องที่ท่านได้กระทำลงไปพร้อมกับแสดงความเสียใ
จต่อการกระทำ โองการข้างต้นจึงได้ประทานลงมา [3]

จากโองการดังกล่าว

ประกอบกับคำอธิบายของบรรดานักอรรถาธิบายอัล-
กุรอาน เป็นที่ชัดเจนว่าการปกปิดความเชื่อ
โดยมีเป้าหมายเพื่อปกป้องชีวิต ทรัพย์สิน อันตรายต่าง
ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ หรือความเสียหายที่จะได้รับ
ได้เคยเกิดขึ้นแล้วในสมัยของท่านศาสดา (ซีอิล ๗)
และเป็นที่ยอมรับของสังคมอิสลาม

การตะกียะฮ์ในทัศนะของชีอะฮ์ นับตั้งแต่ราชวงศ์อุมัยยะฮ์ และอับบาซชีอะฮ์ขึ้นปกครองก็ได้ทะเลาะวิวาท
และขัดแย้งกับบรรดาอะฮ์ลุลบัยต (อ.) ตลอดมา
บรรดาผู้ปกครองมีนโยบายเช่นฆ่าลูกหลานของท่านศา
สดา (ซีอิล ๗)
และบรรดาพวกชีอะฮ์ที่ปฏิบัติตามท่าน^[4] พวกเขาได้ตะกียะฮ์ตามหลักการของอัล-กุรอาน
และปกปิดความเชื่อของตน
ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ชีวิตของพวกเขาและบุคคลอื่นรอดพ้น
อันตรายมาได้ แน่นอนเป็นที่ชัดเจนว่าในสถานการณ์

ชนนั้น

ไม่มีหนทางอื่นอีกแล้วที่จะทำให้ชีวิตรอดปลอดภัยจาก

น้ำมือของผู้ปกครองที่กดขี่ข่มเหง

ดังนั้นจะเห็นว่าเมื่อผู้ปกครองที่กดขี่ไม่คิดว่าชีอะฮเป็นคั

ตรูพวกเขาก็จะไม่ไล่สังหาร

เหตุผลที่ชีอะฮต้องทำตะกียะฮก็จะมี

แต่ประวัติศาสตร์ได้ยืนยันว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้น

เนื่องจากไม่มียุคใดที่ชีอะฮไม่ได้ถูกไล่สังหาร

สิ่งที่จำเป็นต้องกล่าวคือ

ตะกียะฮไม่ได้จำกัดอยู่แค่นิกายชีอะฮเพียงอย่างเดียว

แต่ทว่ามุสลิมทุกคนปฏิเสธการนองเลือดและการเข่นฆ่า

ฉะนั้น ถ้าไม่สามารถยับยั้งต่อสู้อันนี้

จำเป็นต้องตะกียะฮเพื่อรักษาชีวิต

และทรัพย์สินของตน ถ้าหากมุสลิมทั้งหลายรักษาระเบีย

บเงื่อนไขของตน สร้างความเข้าใจที่ดีต่อกัน

อยู่ร่วมกันด้วยสันติวิธี

การตะกียะฮไม่ใช่สิ่งจำเป็นอีกต่อไปสำหรับสังคม

สรุป จากสิ่งที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ดังนี้

๑. การตะกียะฮ์มีรากที่มาจากอัล-กูรอาน เป็นวิธีปฏิบัติตนของบรรดาเซาะฮาบะฮ์ และได้รับการสนับสนุนจากท่านศาสดา (ซ็อล ฯ) อีกทั้งได้เคยปฏิบัติตั้งแต่สมัยเริ่มต้นประกาศอิสลาม

๒. แนวคิดเรื่องตะกียะฮ์สำหรับชีอะฮ์ ได้เกิดขึ้นเพราะหลีกเลี่ยงการไล่สังหารของผู้ปกครองที่ กัดขี้ที่มีนโยบายปราบชีอะฮ์ และแนวทางของชีอะฮ์ให้สิ้นซาก

๓. การตะกียะฮ์ไม่ได้เฉพาะเจาะจงแค่แนวทางของชีอะฮ์เท่านั้น ทว่ามีการปฏิบัติกันอย่างกว้างขวางในหมู่มุสลิม

๔. การตะกียะฮ์ไม่ได้เฉพาะเจาะจงแค่การปกปิดความเชื่อต่อหน้า พวกปฏิเสธ หรือมุชริกีนเท่านั้น จุดประสงค์ของตะกียะฮ์คือ

การปกป้องชีวิตมุสลิมโดยทั่วไป

และการปกปิดความเชื่อต่อศัตรูที่คิดนองเลือดซึ่งมุสลิมไ

ม่มีกำลังสามารถในการสู้รบ

๕. เมื่อสังคมมีความเข้าใจที่ดีต่อกัน

การตะกียะฮ์ไม่ใช่สิ่งจำเป็นที่ต้องปฏิบัติ

[1] อาลีอิมรอน / ๒๘

[2] อัล-นะฮฺลี / ๑๐๖

[3] ตัฟซีร อรรถรุลมันซูร ชุยุฎี เล่มที่ ๔ หน้าที่ ๑๓๑

เบรุต

[4] เกี่ยวกับเรื่องการสังหารพวกชีอะฮ์

ศึกษาเพิ่มเติมได้จากหนังสือ มะกอดติลฎุออลิบีน

อะบุลฟรจ อิชฟาฮานีย, ชุฮะดา อัล-พะฎีละฮ์

อัลลามะอามีเนีย, อัชชีอะฮ์วัลฮากิมูน ชะวาดมุกนีย์

คำถามที่

๓๒ : ตามหลักการชื้อะฮนะมาชวิตรเป็น วาญิบหรือ

คำถามที่

๓๒ : ตามหลักการชื้อะฮนะมาชวิตรเป็นวาญิบหรือ

คำตอบ : นะมาชวิตรเป็นหนึ่งในนะมาชนาฟละฮ
(มุชตะฮับ)

ประจำกลางคืนการปฏิบัติเป็นมุชตะฮับไม่ใช่วาญิบ
แต่บรรดานักปราชญ์ชื้อะฮถือว่าหนึ่งในสิ่งพิเศษสำหรับ
ท่านศาสดามุฮัมมัด (ซ็อล ๗) คือเป็นวาญิบต้อง
นะมาชวิตร

อัล-

ลามะฮฺฮิลลียัได้รวบรวมคุณสมบัติพิเศษของท่านศาสดา
(ซ็อล ๗) ไว้ถึง ๗๐ ประเภทในหนังสือ
ตัชกีเราะฮตุลฟุเกาะฮา โดยกล่าวไว้เช่นนี้ว่า
สิ่งที่เป็นวาญิบสำหรับท่านศาสดา (ซ็อล
๗) โดยเฉพาะซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับคนอื่นมีหลายอย่างด้วยกัน

น เช่น การแปร่งฟัน นะมาชีวิตร
การทำกุรบาน ^[1] ท่านได้กล่าววิวาระฮ์ไว้ว่า มี ๓
สิ่งเป็นวาญิบสำหรับฉันไม่ใช่สำหรับพวกเจ้าได้แก่
การแปร่งฟัน นะมาชีวิตร และการทำกุรบาน

บนพื้นฐานดังกล่าว หลักการของชีอะฮ์จึงกล่าวว่า
นะมาชีวิตรเป็น วาญิบสำหรับท่านศาสดา (ซ็อล ฯ)
แต่เป็นมุชตะฮับสำหรับมุสลิม

[1] ตัซกีเราะฮ์ตุลฟุเกาะฮ์ เล่มที่ ๒ กิตาบุนนิกาฮ์ คำนำที่
๔

คำถามที่

**๓๓ : การเชื่อเรื่องพลังอำนาจที่เร้นลับของ
เอาลียาฮ์เป็น ชิริกหรือไม่**

คำถามที่

๓๓ : การเชื่อเรื่องพลังอำนาจที่เร้นลับของเอาเลียอาเป็น
ซิริกหรือไม่

คำตอบ : แน่อนทุกครั้งที่คนเราต้องการให้คนอื่น
ทำงานแทน และเขามีความสามารถที่จะกระทำซึ่งความ
สามารถนี้แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท

๑.

บางครั้งความสามารถวางอยู่บนพื้นฐานของพลังแห่งวัต
ตุและธรรมชาติ เช่น
ต้องการให้คนหนึ่งนำภาชนะใส่น้ำมาให้เรา

๒.

บางครั้งพลังดังกล่าวเป็นพลังที่เร้นลับ
นอกเหนือจากพลังแห่งวัตถุและธรรมชาติ เช่น
เชื่อว่าปาวที่บริสุทธิ์ของอัลลอฮ์ (ซบ.) เช่น
ท่านศาสดาอีซา (อ.)
สามารถรักษาอาการเจ็บป่วยโดยไม่ต้องตรวจโรคก่อน
หรือใช้พลังจิตมะซีฮ์ของท่านให้ชะฟาอแก่ผู้ป่วยเป็นโร
คที่ไม่มีทางรักษาหาย

เป็นที่ประจักษ์ว่าความเชื่อเรื่องพลังอำนาจเร้นลับ โดยเชื่อว่าพลังเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับและมาจากพระองค์ หรือเป็นพลังที่เกิดจากพระประสงค์ของพระองค์ จะไม่เป็นชิริกเด็ดขาด เช่น เชื่อพลังธรรมชาติ แนนอนสิ่งนี้จะไม่เป็นสาเหตุทำให้เกิดชิริก เนื่องจากพระองค์เป็นผู้ประทานพลังดังกล่าวแก่มนุษย์ พลังเร้นลับเช่นกันพระองค์ได้ให้บ่าวที่บริสุทธิ์บางคนที่ พระองค์ทรงประสงค์เท่านั้น

ดังนั้น จากคำอธิบายนี้

ความเชื่อในพลังเร้นลับของบรรดาเออาลียาอแห่งอัลลอฮ์ สามารถแบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะ ดังนี้

๑.

เชื่อพลังเร้นลับของบุคคลหนึ่งในฐานะที่มีพลังเป็นเอกเทศ

เป็นพลังดั้งเดิมของตนและมีกาวิวัฒนาการในลักษณะที่ว่า พลังของตนไม่เกี่ยวข้องกับอัลลอฮ์ (ซบ.)

เป็นเอกเทศออกจากกัน ไม่ต้องสงสัยว่าความเชื่อในพลัง

งที่เป็นเอกเทศจากอัลลอฮ์ (ซบ.) เป็นสาเหตุของชirik
เนื่องจากว่าเชื่อว่าแหล่งที่มาของพลังเป็นสิ่งอื่นที่นอกเห
นือจากพระองค์ เป็นเอกเทศ และดั้งเดิม
และเป็นการนำเอากิจการของพระองค์ไปสัมพันธ์และเกี่
ยวข้องกับบุคคลอื่น
ขณะที่พระองค์คือแหล่งที่มาของพลังทั้งหลาย

๒.

ความเชื่อเรื่องพลังเร้นลับของปาวที่บริสุทธิบางคน
โดยเชื่อว่าพลังเหล่านั้นมาจากอัลลอฮ์ (ซบ.)
และบรรดาเอาเลียอาได้รับพลังนั้นโดยอนุญาตของพระอ
องค์
ซึ่งเป็นภาพลักษณ์หนึ่งของอำนาจของพระองค์ที่ได้ฉาย
ผ่านบรรดาเอาเลียอา เป็นอำนาจที่ไม่มีความอิสระ
หรือเป็นเอกเทศจากพระองค์ ทั้งการมีอำนาจ
และการแสดงออกต้องอิงอาศัยอำนาจของพระองค์ เป็น
ที่ชัดเจนว่าความเชื่อเช่นนี้คือ
การรู้จักความหมายที่แท้จริงของพระผู้เป็นเจ้าของบรรด

าเอาลียาอ

และไม่ใช้การนำเอากิจการของพระองค์ไปสัมพันธ์กับบุคคลอื่น

เนื่องจากบ่าวที่บริสุทธิ์ได้รับอนุญาตจากพระองค์ และเชื่อว่าพระองค์คือสื่อที่ทำให้เกิดอำนาจเหล่านั้น อัล-กุรอานกล่าวว่า

اللَّهُ بِإِذْنِ الْإِلَهِ بَاتِيءِ أَنْ لِرَسُولٍ كَانَ وَمَا وَدَّ

และไม่มีเราะซูลคนใดสามารถนำปาฏิหาริย์มาได้เว้นแต่ได้รับอนุมัติจากอัลลอฮ์ ^[1]

จากคำอธิบายดังกล่าว

ทำให้รู้ว่าความเชื่อเช่นนั้นนอกจากจะไม่เป็น ชิริกแล้ว ยังเป็นการสัมพันธ์ความเชื่อไปยังเตาฮีด และการแสดงความเคารพภักดีต่อพระองค์

อำนาจเร้นลับของเอาลียาอในทัศนะของอัล-กุรอาน อัล-กุรอานกล่าวถึงกลุ่มชนบางกลุ่มที่มีอำนาจเร้นลับได้โดย

อนุมัติของพระองค์ ซึ่งบางครั้งอัล-กุรอานได้ระบุนามไว้
เช่น

อำนาจเร้นลับของศาตามูซา (อ.) อัลลอฮ์ (ซบ.)
ทรงมีบัญชาแก่มูซา (อ.) ว่าให้เอาไม้เท้าฟาดลงบนหิน
ที่นั่นหินได้แตกออก
และมีตาน้ำไหลออกมาจากรอยแตกนั้น โดยกล่าวว่า

عَيْنًا عَشْرَةَ اثْنَا مِنْهُ فَأَنْفَجَرْتُ الْحَجَرَ بِعَصَاكَ اضْرِبْ فَقُلْنَا لِقَوْمِهِ مُوسَى اسْتَسْقَى وَإِذْ

และจงรำลึกมุซาขณะที่ได้ขอน้ำให้แก่กลุ่มชนของพ
วกเขา ดังนั้น

เราได้กล่าวว่าเจ้าจงใช้ไม้เท้าของเจ้าฟาดลงไปบนหิน
แล้วหินได้แตกออกมีตาน้ำ ๑๒ ตาพุ่งออกมา ^[2]

อำนาจเร้นลับของศาสดาอีซา (อ.) อัล-
กุรอานกล่าวถึงอำนาจเร้นลับของศาสดาอีซา (อ.)
ไว้หลายโองการโดยกล่าวว่า

แท้จริงฉันได้นำสัญญาณหนึ่งจากพระผู้อภิบาลของ
เจ้านมายังสุเจ้า

โดยที่ฉันจะจำลองรูปนกขึ้นจากดินสำหรับพวกท่าน
แล้วฉันจะเป่าเข้าไปในมัน แล้วมันก็จะกลายเป็นนก
โดยอนุมัติของอัลลอฮ์ ^[3]

อำนาจเร้นลับของศาสดาซุลัยมาน (อ.) อัล-
กุรอานได้กล่าวถึงพลังเร้นลับที่อยู่ในครอบครองของศา
สดาซุลัยมาน (อ.) โดยกล่าวว่า

هَذَا إِنَّ شَيْءٌ كُلِّ مِنْ وَأُوتِينَا الطَّيْرَ مَنْطِقَ عُلِّمْنَا النَّاسُ أَيْهَا يَا وَقَالَ دَاوُودَ سُلَيْمَانَ وَوَرِثَ
الْمُبِينُ الْفَضْلُ هُوَ

ซุลัยมานเป็นทายาทของดาวิด และเขากล่าวว่า
โอ้ประชาชนทั้งหลายเราได้รับการสั่งสอนภาษานก
และได้ให้เราทุกสิ่ง แท้จริง
นี่คือความโปรดปรานอันชัดเจน ^[4]

ไม่มีความคลางแคลงใจว่าภารกิจต่าง ๆ
ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นตาน้ำที่ไหลพุ่งออกมาจากรอยหิน
แตกที่ศาสดามูซา (อ.) ได้ฟาดไม้เท้าลงไป
หรือนกที่ท่านศาสดาอีซา (อ.) ได้ปั้นจากดิน

การให้ชะฟาอะฮ์แก่ผู้เจ็บป่วยที่หมดหนทางเยียวยารักษา
า หรือการเข้าใจภาษาอันของท่านศาสดาซุลัยมาน (อ.)
เป็นสิ่งที่ยอยู่นอกเหนือธรรมชาติ
และเป็นพลังเร้นลับที่มีอยู่ในบุคคลที่เป็นเออาเลียอา
ที่ได้รับการเลือกสรรพิเศษจากพระผู้เป็นเจ้า ขณะที่โอง
การดังกล่าวและอีกหลายโองการ
ได้กล่าวถึงพลังเร้นลับของปวงบ่าวที่ประเสริฐ
ฉะนั้นความเชื่อโดยรวมตามที่อัล-
กุรอานได้กล่าวอธิบายไว้ จะเป็นสาเหตุให้เป็นสิริกหรือ

[1] อีร์-เราะฮุดดู / ๓๘

[2] บะเกาะเราะฮ์ / ๖๐

[3] อาลิอิมรอน / ๔๙

[4] นัมลีย์ / ๑๖

คำถามที่

๓๔ : ทำไมตำแหน่งอิมามะฮ์จึงสูงส่งกว่า

ตำแหน่งริชาละฮ์

คำถามที่

๓๔ : ทำไมตำแหน่งอิมามะฮ์จึงสูงส่งกว่าตำแหน่งริชาละฮ์

คำตอบ : ก่อนที่จะตอบคำถามเป็นการดีหากทำความเข้าใจกับคำว่า นะบูวัต ริชาลัต และ อิมามัต ตามที่อัล-กุรอานและฮะดีซได้กล่าวถึงเพื่อความเข้าใจที่ดีว่าทำไมอิมามัตจึงสูงส่งกว่าตำแหน่งทั้งสอง

๑. ตำแหน่งนะบูวัต คำว่านะบี มาจากคำว่า นะบะอะ หมายถึงประกาศ แจ้ง และการแถลงข่าวที่สำคัญ ด้วยนี้คำว่านะบีจึงหมายถึง ผู้ที่รับข่าวที่สำคัญ หรือข่าวที่ยิ่งใหญ่ หรือผู้แจ้งข่าวที่สำคัญ อัล-กุรอานกล่าวว่านะบีหมายถึง ผู้ที่ได้รับวะฮยูจากพระผู้เป็นเจ้าด้วยวิธีการต่าง ๆ

หลังจากนั้นนำไปแจ้งกับประชาชาติในนามของพระผู้เป็น
พระเจ้า โดยไม่ต้องผ่านคนกลาง หรือสื่อกลาง

บรรดานักวิชาการได้อธิบาย ว่า

الْبَشَرِ مِنْ وَاسِطَةٍ بِلَا اللَّهِ مِنْ مُؤَدِّ إِنَّهُ

นะบีหมายถึงผู้ที่ได้แจ้งวะฮยูแห่งอัลลอฮ์แก่ประชาช
นโดยตรง โดยไม่ต้องผ่านสื่อกลาง ^[1]

บนพื้นฐานดังกล่าว

เท่ากับได้กำหนดหน้าที่ของนะบีให้อยู่ในขอบเขตจำกัด
ได้แก่ การรับวะฮยู

และแจ้งกับประชาชนในสิ่งที่ตนได้รับมาจากพระผู้เป็น
เจ้า อัล-กุรอานกล่าวว่า

وَمُنذِرِينَ مُبَشِّرِينَ النَّبِيِّينَ اللَّهُ فَبَعَثَ

ดังนั้น

อัลลอฮ์ได้แต่งตั้งบรรดานะบีให้เป็นผู้แจ้งข่าวดี
และผู้ตักเตือน ^[2]

๒.

ตำแหน่งริชาลัต คำว่าเราะซูลหมายถึงนะบีที่นอกจากรับ
วะฮยูจากพระผู้เป็นเจ้า
และนำไปประกาศแก่ประชาชนแล้วยังต้องรับผิดชอบกา
รประกาศศาสน์
ที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าแก่ประชาชาติอีกต่างหาก

อัล-กุรอานกล่าวว่า

الْمُبِينُ الْبَلَاغُ رَسُولِنَا عَلَىٰ أُمَّمَّا فَاَعْلَمُوا تَوَلَّيْتُمْ فَإِن

แต่ถ้าสุเจ้าผินหลังกลับ

ดังนั้น

จงรู้เถิดว่าที่จริงหน้าที่เราะซูลของเราคือการประกาศอัน
ชัดแจ้ง [3]

ด้วยเหตุนี้

จะเห็นว่าตำแหน่งริชาลัต

เป็นอีกตำแหน่งหนึ่งที่ประทานให้กับนะบีนอกเหนือจาก
ตำแหน่งนะบี อีกนัยหนึ่งความหมายของตำแหน่งทั้งสอง
(นะบีและริชาลัต)

เป็นความพิเศษเฉพาะผู้ที่เป็นนะบีที่ถูกประทานจากพระ

ผู้เป็นเจ้าของท่านั้น หมายถึงบรรดาศาสนทูตได้รับวะฮฺยูหรือ
อิลฮาม (การดลใจ) จากพระผู้เป็นเจ้าของจึงเป็น นะบี
ส่วนอีกด้านหนึ่งนะบีมีหน้าที่ประกาศศาสน์จึงเรียกว่าเป็
นเราะซูล ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าบรรดาศาสนทูตตรา
บที่ยังอยู่ในตำแหน่งการเป็นนะบี หรือเราะซูล
มีหน้าที่ชี้นำประชาชาติ

หมายถึงแจ้งสิ่งที่อนุมัติและไม่อนุมัติ
แนะนำทางที่นำไปสู่ความสมบูรณ์แก่ประชาชาติ ซึ่งนอก
เหนือจากการประกาศศาสน์ที่ได้รับมาจาก พระผู้เป็นเจ้าของ
ไม่มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบอย่างอื่นอีก

๓. ตำแหน่งอิมามัต เมื่อพิจารณาอัล-
กุรอานจะเห็นว่าตำแหน่งอิมาม มัตแห่งพระผู้เป็นเจ้าของ
นอกเหนือไปจากตำแหน่งนะบีและเราะซูล
เป็นตำแหน่งที่มีขอบเขตการรับผิดชอบกว้างกว่า
เนื่องจากต้องทำหน้าที่บริหารสังคม
และยังต้องทำหน้าที่เป็นผู้นำคอยกำกับดูแล
และชี้นำประชาชน อัล-

กุรอานได้กล่าวถึงหน้าที่รับผิดชอบของอิมามัตไว้อย่าง
ชัดเจน

๑. อัล-
กุรอานกล่าวถึงการประธานตำแหน่งอิมามัตแก่ท่านศาสดา
อิบรอฮีม (อ.) ไว้ โดยกล่าวว่า

قَالَ ذُرِّيَّتِي وَمَنْ قَالَ إِمَامًا لِلنَّاسِ جَاعِلُكَ إِنِّي قَالَ فَأَتَمَّهُنَّ بِكَلِمَاتٍ رَبُّهُ إِبْرَاهِيمَ ابْتَلَىٰ وَإِذِ
الظَّالِمِينَ عَهْدِي يَنَالُ لَا

และจงรำลึกถึง

ขณะที่พระผู้อภิบาลของเขาทรงทดสอบอิบรอฮีม
ด้วยพระบัญชาบางประการ แล้วเขาได้ปฏิบัติโดยครบถ
้วน พระองค์ตรัสว่า
แท้จริงฉันจะแต่งตั้งให้เจ้าเป็นผู้นำมนุษยชาติ
เขากล่าวว่า และรวมลูกหลานของฉันด้วย
พระองค์ตรัสว่า สัญญาของฉันไม่แผ่ถึงพวกอธรรม ^[4]

จากพระดำรัสของอัล-กุรอานสามารถสรุปได้ ๒
ประการสำคัญดังนี้

ก.

โองการดังกล่าวได้จำแนกความแตกต่างระหว่างอิมามัต
กับนะบีและริซาลัตไว้อย่างชัดเจน

เนื่องจากท่านศาสดาอิบรอฮีม (อ.)

เป็นศาสดามาก่อนหน้าที่จะมีการทดสอบอย่างใหญ่หลวง
กล่าวคือพระองค์ทรงมีบัญชาให้ท่านศาสดาอิบรอฮีม

(อ.) นำอิซมาอีลบุตรชายไปเชือดพลี
ซึ่งทั้งหมดทราบดีว่าอัลลอฮ์ (ซบ.) ทรงประทานบุตรชาย
(อิซมาอีลกับอิสฮาก)

ให้กับท่านตอนวัยชราแม้แต่ตัวท่านยังกลางแคลงใจว่า
จะมีบุตรได้หรือ อัล-กุรอานกล่าวว่า

وَإِسْحَاقَ إِسْمَاعِيلَ الْكَبِيرَ عَلَىٰ لِي وَهَبَ الَّذِي لِلَّهِ الْحَمْدُ

การสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์

ผู้ทรงประทานอิซมาอีลและอิสฮากแก่ฉันในยามชรา ^[5]

จากตรงนี้จะเห็นว่า

หลังจากการทดสอบครั้งสำคัญหมายถึง

การตัดสินใจเชือดพลีอิชมาฮ์ลตามบัญชาของพระผู้เป็น
เจ้าแล้ว

หลังจากนั้นพระองค์จึงได้ประทานตำแหน่งอันทรงเกียรติ
ดี อิมามัด แก่ท่านในยามชรา
ท่านจึงได้เป็นอิมามชี้นำประชาชนในช่วงบั้นปลายชีวิต
ซึ่งก่อนหน้านั้นท่านเป็นนะบีอยู่แล้ว

เนื่องจากก่อนที่ท่านจะมีทายาท วะฮยู
(อันเป็นเครื่องหมายของนะบี)
ได้ถูกประทานลงมายังท่าน [6]

ข. จากโองการที่กล่าวมา (และจงรำลึกถึง
ขณะที่พระผู้อภิบาลของเขาทรงทดสอบอิบรอฮีม
ด้วยพระบัญชาบางประการ)
สรุปได้ว่าตำแหน่ง อิมามัดผู้นำอาณาจักรและศาสนจักร
ร สูงส่งกว่าตำแหน่งนะบี
เนื่องจากว่าการทดสอบที่รุนแรงสมควรจะเกิดขึ้นก่อนที่
ท่านจะดำรงตำแหน่งนะบี
แต่ในความเป็นจริงการทดสอบได้เกิดขึ้นหลังจากนั้น

และเมื่อการทดสอบผ่านไปพระองค์ได้ทรงแต่งตั้งให้ท่านเป็นอิมาม

เนื่องจากตำแหน่งอิมามนอกเหนือไปจากการได้รับวะฮยู การประกาศศาสน์

และการชี้นำประชาชาติไปสู่ความสมบูรณ์สูงสุดแล้ว

ยังต้องบริหารสังคมให้มีความเจริญก้าวหน้า

กำกับดูแลประชาชาติให้ดำเนินไปบนทางที่นำไปสู่ความผาสุก

เป็นธรรมดาที่ว่าตำแหน่งอันทรงเกียรติและมีความยิ่งใหญ่เช่นนี้ ย่อมมีความพิเศษกว่าตำแหน่งอื่น

ซึ่งถ้าไม่ได้ผ่านขบวนการทดสอบอย่างรุนแรง

หรือการทดสอบด้วยชีวิตและเลือดเนื้ออย่างต่อเนื่องแล้ว

ย่อมไม่ได้รับตำแหน่งอิมามอย่างแน่นอน

๒. จากโองการที่กล่าวมาเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า

การเป็นอิมามของท่านศาสดาอิบรอฮีม (อ.)

เกิดขึ้นหลังจากการทดสอบอย่างรุนแรง

และหลังจากที่ท่านได้รับตำแหน่งอิมามัตแล้ว

ท่านได้อনตออัลลอฮ์ (ซบ.) ว่า
ขอพระองค์โปรดประทานตำแหน่งนี้แก่ลูกหลายของฉัน
ด้วย

โองการในบทอื่นได้อธิบายว่า อัลลอฮ์ (ซบ.)
ทรงตอบรับข้อเสนอของท่านศาสดาอิบรอฮีม (อ.)
หลังจากนั้นตำแหน่งนะบิวต์ ผู้นำสังคม
และการเป็นผู้ปกครองประชาชาติได้ตกเป็นของท่านศา
สดาซอลิฮ์ (อ.) โดยกล่าวว่า

عَظِيمًا مُلْكًا وَآتَيْنَاهُمْ وَالْحِكْمَةَ الْكِتَابَ إِبْرَاهِيمَ آلَ آتَيْنَا فَقَدْ

ดังนั้น แน่นอนยิ่ง

เราได้ประทานแก่วงศ์วานของอิบรอฮีม
ซึ่งคัมภีร์และวิทย์ปัญญา
และเราได้ประทานแก่พวกเขาซึ่งอาณาจักรอันใหญ่หลว
ง [7]

สิ่งที่เข้าใจได้จากโองการที่กล่าวมาข้างต้น
คือตำแหน่งอิมามัตและผู้นำสังคมเป็นตำแหน่งแต่งตั้ง

ที่นอกเหนือจากตำแหน่งนบวต อัลลอฮ์ (ซบ.)

ผู้ทรงเกรียงไกรทรงประทานให้กับท่านศาสดาอิบรอฮีม

(อ.) หลังจากผ่านการทดสอบที่รุนแรง

ต่อมาท่านจึงได้เสนอให้พระองค์ประทานตำแหน่งดังกล่าว

ให้กับทายาทของท่านด้วย อัลลอฮ์ (ซบ.)

ทรงตอบรับข้อเสนอ

และทรงประทานตำแหน่งให้แก่ทายาทของอิบรอฮีม

(อ.) ซึ่งนอกจากคัมภีร์

และวิทยปัญญาอันเป็นสัญลักษณ์ของนบวตและริซาละ

ฮ์แล้ว พระองค์ยังได้ประทานอาณาจักรอันใหญ่หลวง

(การปกครองและการเป็นผู้นำสังคม)

แก่ทายาทของท่าน

ซึ่งเป็นไปตามที่ท่านได้เสนอต่อพระองค์ ด้วยเหตุนี้

จะเห็นว่าทายาทบางคนของท่าน เช่น ศาสดายูซุฟ

ดาอูด หรือซุลัยมาน นอกจากดำรงตำแหน่งนบวตแล้ว

ยังได้เป็นผู้จัดตั้งการปกครองและเป็นผู้ชี้นำสังคมอีกต่าง

หาก

ดังนั้น

จะเห็นว่าตำแหน่งอิมามัตนอกเหนือไปจากตำแหน่งนะบู
วัต และริซาละฮ์
ซึ่งมีหน้าที่ครอบคลุมและขอบข่ายความรับผิดชอบกว้าง
กว่า

สถานภาพที่ดีกว่า

(อิมามัต) จากคำอธิบายที่ผ่านมาทำให้รู้ว่าหน้าที่ของนะ
บีและเราะซูลคือ การเผยแผ่และชี้้นำทางที่ถูกต้อง
แต่ถ้าเมื่อใดที่ นะบีหรือเราะซูลได้รับตำแหน่งอิมามะฮ์
หน้าที่ความรับผิดชอบของท่านจะเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม
กล่าวคือต้องสถาปนาการปกครองโดยใช้พระดำรัสของ
พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เป็นธรรมนูญสูงสุดในการปกครอง
สร้างความสงบเรียบร้อยและชี้้นำประชาชนไปสู่ความส
มบูรณ์

เพื่อให้ประชาชาติได้รับความผาสุกทั้งโลกนี้และโลกหน้

า

แน่นอนเมื่อต้องทำหน้าที่หลายอย่างในเวลาเดียวกัน
น
บุคคลนั้นต้องมีพลังอิมานที่มั่นคงและมีความหนักแน่นพ
ร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาแม้ว่าต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม
ด้วยเหตุนี้ จะเห็นว่าอัลลอฮ์ (ซบ.)
ทรงประทานตำแหน่งอิมามให้กับท่านศาสดาอิบรอฮีม
(อ.) ภายหลังจากที่ได้ผ่านการทดสอบอย่างรุนแรงแล้ว

ระหว่างนะบูวัต
และอิมามัตมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ อาจมีคำถามว่าศา
สดาทุกองค์จำเป็นต้องได้รับตำแหน่งอิมามัตหรือไม่
หรือบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นอิมามต้องเป็นนะบีด้วยห
รีอไม่

คำตอบคือไม่จำเป็นทั้งสองกรณี
โองการได้กล่าวถึงเรื่องราวของ ฏอลูฏ ที่ได้ต่อสู้กับ
ญาลูฏผู้กดขี่ไว้ว่า ภายหลังจากที่ท่านศาสดามูซา (อ.)
ได้สิ้นชีวิตลง อัลลอฮ์ (ซบ.)
ทรงมอบตำแหน่งนะบีให้กับบุคคลอื่นนามว่า อัชชะมมูอิล

ขณะที่ตำแหน่งอิมามัตและการเป็นผู้ปกครองตกเป็นของ
งฎอลฎ

หลังจากท่านศาสดามูซา (อ.) ได้สิ้นชีวิตลง
ได้มีบะนีอิซรออีลกลุ่มหนึ่งพูดกับศาสดาแห่งยุคของพวกเขา
ตนว่า ให้เลือกพวกตนเป็นผู้ปกครอง
เพื่อว่าพวกตนจะได้ออกคำสั่งให้ประชาชนปฏิบัติตาม
สุดท้ายศาสดาแห่งยุคของพวกเขาได้กล่าวว่า

وَنَحْنُ عَلَيْنَا الْمُلْكُ لَهُ يَكُونُ أَنِّي قَالُوا مَلِكًا طَأَلُوتَ لَكُمْ بَعَثَ قَدْ اللَّهُ إِنَّ نَبِيَّهُمْ هُمْ وَقَالَ
فِي بَسْطَةً وَزَادَهُ عَلَيْكُمْ اصْطَفَاهُ اللَّهُ إِنَّ قَالَ الْمَالِ مِّنْ سَعَةٍ يُؤْتَى وَمِنْهُ بِالْمُلْكِ أَحَقُّ
عَلَيْمٌ وَاسِعٌ وَاللَّهُ يَشَاءُ مِنْ مُلْكِهِ يُؤْتِي وَاللَّهُ وَالْجِسْمِ الْعِلْمِ

และนะบีของพวกเขากล่าวแก่พวกเขาว่า
แท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงตั้งงฎอลฎเป็นกษัตริย์สำหรับพวกท่านแล้ว
พวกเขา กล่าวว่า เขาจะมีอำนาจเหนือพวกเราได้อย่างไร

ทั้ง ๆ ที่พวกเราเป็นผู้มีสิทธิ์ในอำนาจนั้นยิ่งกว่าเขา
และเขาไม่ได้ถูกประทานให้ซึ่งทรัพย์สินสมบัติอันมหาศาล
นะบีของเขากล่าวว่า
อัลลอฮ์ได้ทรงเลือกเขาให้มีอำนาจเหนือพวกท่าน
และได้ทรงเพิ่มให้แก่เขาอย่างอนันต์ในความความรู้
และร่างกายสูงใหญ่
และอัลลอฮ์ทรงประทานอาณาจักรของพระองค์แก่ผู้ที่พ
ระองค์ทรงประสงค์ อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงไพบูลย์
ผู้ทรงรอบรู้ [8]

สิ่งที่ได้จากโองการข้างต้น

๑.

เป็นไปได้ที่ว่าในเวลาเดียวกันอิมามัตกับนะบுவัตอาจจะแ
ยกกันกล่าวคือมีบุคคลหนึ่งเป็นนะบี และอีกคนเป็นอิมาม
ซึ่งแต่ละตำแหน่งที่จะมอบให้
บุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติเพียงพอที่จะรับตำแหน่งได้
หรือเป็นไปได้ที่จะแยกตำแหน่งทั้งสองออกจากกัน
บะนีอิซรออีลจึงไม่ได้ท้วงติงแต่อย่างใด

ว่าไอ้กะบี่ท่านมีความเหมาะสมมากกว่าเขา
ทว่าพวกเขาได้ท้วงติงว่า พวกเราดีกว่าพวกเขา

๒. ตำแหน่งที่ฎอลฎูได้รับ
เป็นตำแหน่งที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าของ
ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้กับฎอลฎู โดยอัล-
กุรอานกล่าวว่า
แท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงตั้งฎอลฎูเป็นกษัตริย์สำหรับพวกท่าน
และทรงตรัสว่า
อัลลอฮ์ได้ทรงเลือกเขาให้มีอำนาจเหนือพวกท่าน

๓. ตำแหน่งที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระผู้เป็นเจ้าของ
ฎอลฎู
ไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นเพียงผู้นำทางทหารเพียงอย่างเดียว
ทว่าเขาเป็นจอมทัพและเป็นผู้นำชาวบะนีอิซรออีลทั้งหมด
ดังที่อัล-กุรอานกล่าวว่า (مَلِكًا) หมายถึงผู้นำ
หรือจอมทัพที่สามารถสถาปนารัฐบาลขึ้นปกครอง
แม้ว่าจุดประสงค์ของผู้นำในวันนั้นคือ

การนำชาวบะนีอิซรออีลที่ต่อสู้นบนหนทางของพระเจ้าเป็น
จำก็ตาม

แต่จุดประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้าทรงอนุญาตให้ปฏิบัติภา
รกิจอย่างอื่นด้วย

ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้เกิดจากการสถาปนาการปกครอง

ดังที่อัล- กุรอานว่า

และอัลลอฮ์ทรงประทานอาณาจักรของพระองค์แก่ผู้ที่พ
ระองค์ทรงประสงค์

๔. เงื่อนไขที่สำคัญที่สุดสำหรับการเป็นผู้นำสังคม
หรือเป็นอิมามของประชาชาติคือ
ความรู้ที่ครอบคลุมในทุกแง่ทุกมุม
ความสามารถทั้งร่างกายและจิตใจ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้นำในสมัยก่อนต้องมีร่างกายที่สมบุ
รณแข็งแรง

เพราะต้องออกทำศึกสงครามร่วมกับกองทัพตลอดเวลา

ด้วยเหตุนี้ เป็นที่ชัดเจนว่าระหว่างนะบูวัตกับอิมามัต
มีความ สัมพันธ์กันชนิดที่แยกออกจากกันไม่ได้

แม้ว่าบางครั้งนะบูวัตกับอิมามัตจะเป็นคนละคนกันก็ตาม
แต่ในบางครั้งอัลลอฮ์ (ซบ.)
ทรงประทานตำแหน่งทั้งสองให้กับผู้ที่มีความสามารถรับ
อามานะฮ์นี้ได้ ดังที่อัล-กุรอานกล่าวว่า

يَشَاءُ مِمَّا وَعَلَّمَهُ وَالْحِكْمَةَ الْمُلْكِ اللَّهُ وَأَتَاهُ جَالُوتَ دَاوُدَ وَقَتَلَ اللَّهُ بِإِذْنٍ فَهَزَمُوهُمْ

ดังนั้น

พวกเขาได้ปราบพวกนั้นอย่างราบคาบด้วยอนุมัติของอัล
ลลอฮ์ และดาวิดได้ฆ่าญาลูต
และอัลลอฮ์ได้ทรงประทานอาณาจักรและวิทย์ปัญญาแก่
เขา และทรงสอนเขาที่พระองค์ทรงประสงค์ ^[9]

[1] ริซาอุลลัฮ์ ชัยคฺกุชีบ หน้าที ๑๑๑

[2] บะเกาะเราะฮ์ / ๒๑๓

[3] มาอิตะฮ์ / ๙๒

[4] บะเกาะเราะฮ์ / ๑๒๔

[5] อิบรอฮีม / ๓๙

[6] เกี่ยวกับเรื่องนี้พิจารณาโองการ ๙๙/๑๐๒

ซูเราะฮ์อัซซอฟาต, โองการ ๕๓/๕๔ ซูเราะฮ์ อัล-ฮัจร

และโองการ ๗๐/๗๑ ซูเราะฮ์ฮุด

[7] นิซาอ / ๕๔

[8] บะเกาะเราะฮ์ / ๒๔๓

[9] บะเกาะเราะฮ์ / ๒๕๑

คำถามที่

๓๕ : มาตรฐานการแบ่งเตาฮีดกับชิริกคือ

อะไร

คำถามที่

๓๕ : มาตรฐานการแบ่งเตาฮีดกับชิริกคืออะไร

คำตอบ : สิ่งที่สำคัญที่สุดในการวิพากษ์เกี่ยวกับเตาฮีดและชิริกคือ การรู้จักมาตรฐานการจำแนกความเชื่อในพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นจุดร่วมระหว่างศาสนาที่มาจากฟากฟ้าทุกศาสนา ซึ่งสิ่งนี้โดยพื้นฐานแล้วเป็นความแตกต่างระหว่างบุคคลที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า (ปฏิบัติตามคำสอนไม่ว่าจะเป็นศาสนาใดก็ตาม) กับพวกวัตถุนิยม แต่ ณ ที่นี้จะขอกล่าวโดยสรุปเพื่อความเข้าใจในระดับหนึ่งเท่านั้น

๑. เตาฮีดชาติยะฮ์ (ความเป็นเอกเทศในอาตมันสากล)

พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ตามคำอธิบายของนักศาสนศาสตร์หมายถึง วาญิบุลญูด ทรงเป็นเอกะ ไม่มีสิ่งใดร่วมปนเสมอเหมือน ดังที่อัล-กุรอานกล่าวว่า ไม่มีสิ่งใดเหมือนกับพระองค์ ^[1]

شيءٌ كمثلِه لَيْسَ

บางโองการกล่าวว่า

และไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนพระองค์ [2]

ชาติของพระผู้เป็นเจ้า (อาตมันสากล)

ทรงเป็นหนึ่งเดียวกว้างขวางครอบคลุมไปทั่ว

ไม่ได้ถูกผสมด้วยสิ่งอื่นหรือไม่มีส่วนประกอบ

เพราะการผสมส่วนประกอบของสรรพสิ่งไม่ว่าจะอยู่ในส

ติปัญญาหรือภายนอกก็ตาม

เป็นเครื่องหมายที่แสดงให้เห็นว่าสิ่งนั้นมีความต้องการส

วนประกอบของตน

ซึ่งความต้องการเป็นเครื่องหมายของ อิมกาน

(ความเป็นไปได้)

และอิมกานนั้นมีความจำเป็นที่ต่อการไปยังสาเหตุ

ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมาไม่มีสิ่งใดคู่ควรกับพระผู้เป็นเจ้า

ฉะนั้น ชาติ (อาตมันสากล) ของพระองค์เป็นหนึ่งเดียว

ไม่มีสิ่งอื่นร่วมปน และไม่มีสิ่งใดคล้ายเหมือน ชาติ

ของพระองค์ทรงครอบคลุม
และไม่ถูกผนวกด้วยสิ่งอื่น

ไม่มากเกินไปหนึ่ง

๒.

เตาฮีดคอลลิกียะฮ์ (ความเป็นเอกเทศในการสร้าง) หมายถึง
ถึงนอกจากอัลลอฮ์ (ซบ.) ไม่มีผู้สร้างคนใดอีก

บรรดาสรรพสิ่งที่มีอยู่ล้วนเป็นสิ่งถูกสร้างของพระองค์ที่
ทั้งสิ้น เหตุผลของสติปัญญากล่าววว่า

นอกจากอัลลอฮ์ (ซบ.) แล้วทุกสิ่งเป็นเพียงระบบที่เป็นไป
ไปได้เท่านั้น

ปราศจากความสมบูรณ์และความสวยงามทุกประเภท
ทุกสิ่งที่มีนั้นมาจากแหล่งที่อาตมันสากลทรงร่ำรวยปราศ
จากความต้องการ

ดังนั้นทุกสรรพสิ่งที่มองเห็นว่าสวยงาม
และสมบูรณ์ล้วนมาจากพระองค์ทั้งสิ้น

อัล-

กุรอานหลายโองการได้กล่าวถึงเตาฮีดคอลลิกียะฮ์

โดยกล่าวว่า

الْقَهَّارُ الْوَاحِدُ وَهُوَ شَيْءٌ كُلِّ خَالِقِ اللَّهِ قُلْ

จงกล่าวเถิด อัลลอฮ์คือผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง
และพระองค์คือผู้ทรง เอกะ ผู้ทรงพิชิต [3]

هُوَ إِلَّا إِلَهٌ لَا شَيْءٌ كُلِّ خَالِقِ رَبُّكُمْ اللَّهُ ذَلِكَ

นี่คืออัลลอฮ์

พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง
ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ [4]

นอกเหนือจากอัล-กุรอานแล้ว

สติปัญญาเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ยืนยันถึงการสร้างของพระผู้
เป็นเจ้า เพราะนอกจากพระองค์แล้ว

ทุกสิ่งล้วนมีความต้องการไปยังสิ่งอื่นที่ดีกว่าทั้งสิ้น

ความเป็นเอกเทศในการสร้าง

ไม่ได้หมายความว่าเป็นการปฏิเสธสาเหตุ

(ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุกับผล) ในระบบของการมีอยู่
เนื่องจากการเกิดปรากฏการณ์ที่เป็นไปได้บนอีกสิ่งหนึ่ง
ขึ้นอยู่กับการอนุมัติของพระผู้เป็นเจ้า

การมีอยู่ของสาเหตุ และสาเหตุของสรรพสิ่ง

ทั้งสองนั้นเป็นภาพลักษณ์แห่งพระประสงค์ของพระองค์

พระองค์เป็นผู้ให้ความร้อนแก่ดวงอาทิตย์
และให้แสงสว่างแก่ดวงจันทร์ เมื่อใดที่พระองค์ประสงค์
พระองค์จะเอากลับคืน
ระหว่างการมีอยู่ของสรรพสิ่งทั้งหมดจะอยู่ในระบบของ
เหตุและผล
และความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุกับผลลัพธ์ทั้งสิ้น
ซึ่งทั้งหมดจะไปสิ้นสุดที่ผู้เป็นสาเหตุสมบูรณ์คือพระผู้เป็น
นเจ้า
ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวว่าพระองค์คือพระผู้สร้างแต่เพียงผู้เดียว
ที่ไม่มีใครเหมือน

อัล-

กุรอานได้กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดสรรพสิ่งดังนี้ว่า

فَتَرَى كِسْفًا وَيَجْعَلُهُ يَشَاءُ كَيْفَ السَّمَاءِ فِي فَيْبُسُطُهُ سَحَابًا فَتُثِيرُ الرِّيحَ يُرْسِلُ الَّذِي اللَّهُ

خِلَالِهِ مِنْ يُخْرِجُ الْوَدْقَ

อัลลอฮ์เป็นผู้ประทานลมมา ในเวลานั้นได้พัดพาเมฆ
แล้วพระองค์ทรงให้มันแผ่กระจายไปตามท้องฟ้าตามที่
พระองค์ทรงประสงค์

และพระองค์ทรงรวมมันเป็นกลุ่มก้อน

แล้วสุเจ้าจะเห็นฝนตกลงมาจากท่ามกลางมัน [5]

โองการข้างต้นกล่าวถึงลมว่าเป็นสาเหตุพัดพาให้ก้อนเมฆลอยไปในท้องฟ้า ในโลกนี้มีพระผู้ทรงสร้างแค่เพียงหนึ่งเดียวนั้นคือ

พระผู้เป็นเจ้าของโลกของการสร้างสรรค์

ระหว่างสรรพสิ่งที่มีอยู่ไม่มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีผลต่ออีกสิ่ง

เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่ทรงอุบัติปรากฏการณ์ต่าง

ๆ แม้กระทั่งผล

กำลังของมนุษย์ก็ไม่มีผลต่อการกระทำของเขา ดังนั้น

บนโลกนี้จึงมีพระผู้สร้างเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

ขอบข่ายการสร้างของพระผู้เป็นเจ้าของ

ครอบคลุมเหนือการเกิดปรากฏการณ์ทั้งหมด

แต่ไม่ได้หมายความว่า การกระทำที่ไม่ดีของมนุษย์เกี่ยว

ข้องกับพระองค์

เนื่องจากว่าทุกปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเพียงการมีอยู่

ที่อาจเกิดขึ้นและไม่เกิดขึ้นได้เท่านั้น

ซึ่งไม่สามารถปกปิดสิ่งเหล่านี้โดยไม่สัมพันธ์ไปยังพระป

ระสงค์ของพระองค์ได้

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีการเลือกสรร

และเป็นเจ้าของการตัดสินใจในกิจการของตน

ภายใต้การลิขิตของพระเจ้า

มนุษย์มีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจ

ฉะนั้นไม่ว่าการกระทำจะออกมาดีหรือไม่ดี

อยู่ในขอบข่ายของการเชื่อฟังปฏิบัติตาม หรือบาปกรรม

ขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจและความต้องการของมนุษย์เพียง

อย่างเดียว

อีกนัยหนึ่ง พระผู้เป็นเจ้าของผู้ให้

การมีอยู่ของพระองค์สมบูรณ์อย่างแท้จริง

กิจการที่มาจากพระองค์

หรือสัมพันธ์ไปยังพระองค์จึงไม่มีความน่าเกลียด อัล-

กุรอ่านกล่าวว่า

خَلَقَهُ شَيْءٌ كُلُّ أَحْسَنَ الَّذِي

(อัลลอฮฺ) ผู้ทรงทำให้ทุกสิ่งทีพระองค์สร้างดีงาม ^[6]

การตัดสินใจของมนุษย์คือสาเหตุที่ทำให้กิจการของ

ตนสอดคล้อง

กนี้มีผู้บริหารได้เพียงหนึ่งเดียว

ดังที่กล่าวไปแล้วในเตาฮีดคอลลิกียะฮ์ว่า

สติปัญญาได้ยืนยันถึงการสร้างของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

เพราะนอกจากพระองค์แล้ว

ทุกสิ่งล้วนมีความต้องการไปยังสิ่งอื่นที่ดีกว่าทั้งสิ้น อัล-
กุรอานหลายโองการได้กล่าวยืนยันว่า เฉพาะอัลลอฮ์
(ซบ.) เท่านั้นทรงเป็นผู้บริหารและกำกับดูแลโลก

شَيْءٌ كُلِّ رَبٌّ وَهُوَ رَبُّمَا أَبْغَى اللَّهُ أَعْيَرَ قُلْ

จงกล่าวเถิด

จะให้ฉันแสวงหาพระผู้อภิบาลอื่นนอกจากอัลลอฮ์หรือ ที่
ซึ่งพระองค์เป็นพระผู้อภิบาลของทุกสิ่ง [7]

ดังนั้น จุดประสงค์ของเตาฮีดตัดบิรจึงหมายถึง
ความเป็นเอกเทศในการบริหารหมายถึงความเป็นเอกเท
ศในอำนาจอธิปไตย การอภิบาลโลกและมนุษย์
ซึ่งเฉพาะเจาะจงสำหรับอัลลอฮ์ (ซบ.) เท่านั้น

บนพื้นฐานดังกล่าว

จะเห็นว่าท่ามกลางสรรพสิ่งทั้งหลายที่มีอยู่
ทุกอย่างอยู่ไปตามกลไกที่จัดตั้งไว้

เช่น ศาสดา (ซ็อล ฯ) อิมาม (อ.) มุจตะ ฮิด
บิดาและมารดา

ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนเป็นการปฏิบัติตามพระบัญชาของพระ
องค์

๖.

เตาฮิดในการสถาปนากฎหมาย หมายถึงภารกิจที่เกี่ยวข้อง
องกับกฎเกณฑ์และประมวลกฎหมายต่าง ๆ

ไม่ว่าจะเป็นการปกครอง การบัญชา

การกำหนดกฎหมาย การร่ำกดี การปฏิบัติตามคำบัญชา
ตลอดจนการให้ความอนุเคราะห์พิเศษ (ชะฟาอัต)

และการอภัยบาปทั้งหมดอยู่ในอำนาจของพระองค์ทั้งสิ้น

ไม่มีใครมีสิทธิ์กระทำโดยปราศจากการอนุญาตของพระ
องค์ทั้งหมดที่กล่าวมา

ไม่ว่าจะเป็นอำนาจอธิปไตยในการปกครอง

(เตาฮิดฮาเกมียะฮฺ) การประมวลกฎหมาย การร่ำกดี

และอื่น ๆ

ล้วนเป็นแขนงหนึ่งของความเป็นเอกเทศในการบริหารที่
งสั้น

ด้วยเหตุนี้ ถ้าหากท่านศาสดา (ซ็อล ๗)
ถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองมุสลิมทั้งหลาย
ถือเป็นการแต่งตั้งที่ได้รับอนุญาตจากอัลลอฮ์ (ซบ.) แล้ว
และด้วยเหตุผลดังกล่าวการรักดีต่อท่านเท่ากับ
เป็นการรักดีต่ออัลลอฮ์ (ซบ.) อัล-กุรอานกล่าวว่า

حَفِظُوا عَلَيْنِهِمْ أَوْسَلْنَاكُمْ فَمَا تَوَلَّيْ وَمَنِ اللَّهُ أَطَاعَ فَقَدْ الرَّسُولَ يُطِيعُ مَنْ

ผู้ใดเชื่อฟังปฏิบัติตามเราะชะฮูล

แน่นอนเขาได้เชื่อฟังปฏิบัติตาม อัลลอฮ์

และผู้ใดหันหลังให้ ดังนั้น

เราได้ส่งเจ้าเป็นผู้เฝ้ารักษาพวกเขา [11]

اللَّهُ بِإِذْنٍ لِيُطَاعَ إِلَّا رَسُولٍ مِّنْ أَوْسَلْنَا وَمَا

และเรามีได้ส่งเราะชะฮูลคนใดมาเว้นแต่

ให้ถูกเชื่อฟังปฏิบัติตามโดยอนุมัติของอัลลอฮ์เท่านั้น [12]

รัฐธรรมนูญของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่ทรงกำหนดขึ้นปราศ

จาก การปฏิเสธ การฝ่าฝืน การกดขี่

และความเลวร้ายทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง

ก็เพื่อเผยแผ่และย้าเตือนประชาชาติเกี่ยวกับรากฐานดังกล่าว ฉะนั้นจุดประสงค์ของ อิบาตะฮฺ (เคารพักดี) เฉพาะอัลลอฮฺ (ซบ.) เท่านั้น ไม่ใช่สิ่งอื่น อัล-กุรอานกล่าวว่า

نَسْتَعِينُ وَإِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ

เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกเราเคารพักดี และเฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกเราขอความช่วยเหลือ [16]

สิ่งที่ได้รับจากโองการคือ การเคารพักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าของการเชิดชูชนของบรรดาศาสดาทั้งหลาย หมายถึงบรรดาศาสดาได้ถูกประทานลงมาให้ทำหน้าที่ ยวกันแต่ต่างยุคสมัย อัล-กุรอานกล่าวว่า

الطَّاعُونَ وَاجْتَنِبُوا اللَّهَ اعْبُدُوا أَنْ رَسُولًا أُمَّةٍ كُلِّ فِي بَعْثْنَا وَلَقَدْ

และแน่นอน เราได้ตั้งเราะซูลขึ้นในทุกประชาชาติ (เพื่อให้บอกว่า) พวกท่านจงเคารพักดีอัลลอฮฺ และจงหลีกเลี่ยงจากพวกอธรรม [17]

จะเห็นว่าบนพื้นฐานสำคัญดังกล่าวคือ

การเคารพภักดีเฉพาะอัลลอฮ์ (ซบ.)

คือแก่นที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

ซึ่งนอกเหนือจากพระองค์แล้วต้องไม่เคารพภักดีสิ่งอื่น

ดังนั้น

ไม่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นผู้ศรัทธาต่อพระเจ้าองค์เดียว

จนกว่าจะยอมรับในแก่นสำคัญดังกล่าว ด้วยเหตุนี้

เป็นความจำเป็นต้องเคารพภักดีเฉพาะพระองค์เท่านั้น

และต้องออกห่างการเคารพภักดีบุคคลหรือสิ่งอื่นอย่างสิ้น

เชิง สิ่งนี้ไม่ใช่เป็นเพียงคำพูดเท่านั้น

และด้วยกฎที่ยอมรับกันโดยทั่วไปที่ไม่มีผู้คัดค้านแม้แต่

คนเดียว กรณีที่เป็นคำพูดเกี่ยวกับการกิจบางอย่าง

ถ้าทำแล้วจะถือว่าเป็นการเคารพภักดีสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์

(ซบ.) หรือไม่ ฉะนั้น

เพื่อไปถึงยังความมั่นใจดังกล่าวจำเป็นต้องสร้างความเข้าใจ

ใจเกี่ยวกับคำว่าอิบาดะฮ์

และต้องแยกการกระทำที่ถือว่าเป็นการเคารพภักดีว่า

เป็นการกระทำที่อยู่ในฐานะการสรรเสริญ

หรือว่าการให้เกียรติ

มาตรฐานในการจำแนกระหว่างอโฆสกับไม่ใช่อโฆสคืออะไร

การจับมือคุณครู บิดา มารดา อุลละมาอ
หรือนักวิชาการ และทุก ๆ

สิ่งที่สิทธิ์เหนือเราถือเป็นอโฆสใหม่

หรือว่าเป็นอโฆสเหล่านี้ไม่ได้สื่อความหมายของการ

นอบน้อม หรือการจำนนอย่างแท้จริง

หรือว่าเป็นเพียงการกระทำอย่างหนึ่งที่ทั่วไปทำกัน ซึ่ง

ถ้าไม่มีการกระทำนั้นปรากฏในตัวตนของมัน

ก็จะไม่มีการแสดงความนอบน้อมเกิดขึ้น

แม้ว่าจะอยู่ในระดับเดียวกันกับซัจดะฮ์

แต่ไม่มีกลิ่นอายของการแสดงความเคารพภักดี

ดังนั้นสิ่งที่ต้องพิจารณาคือ

การกระทำประเภทใดที่เป็นการแสดงออกถึงการนอบน้อม

มถ่อมตน หรือการยอมจำนนที่เรียกว่าเป็นอโฆส

ในฐานะของการแสดงความเคารพภักดี

การเข้าใจผิดเรื่องอิบาดะฮ์ นักเขียนบางกลุ่มได้ตีความคำว่า อิบาดะฮ์ ว่าหมายถึง การแสดงความนอบน้อมถ่อมตน หรือการแสดงความถ่อมตนที่เกินขอบเขต แน่่อนว่าการตีความเช่นนี้ย่อมขัดแย้งกับอัล-กุรอาน ดังที่ทราบว่อัลลอฮ์ (ซบ.) ทรงมีบัญชาอย่างเฉียบพลันให้มะลาอิกะฮ์ทั้งหลายชุมนุมอาดัม โดยกล่าวว่า

لَا دِينَ إِلَّا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَدِيمِ الَّذِي لَهُ السَّمْعُ وَالْبَصَرُ ۚ وَسِعَتْ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ ۖ وَهُوَ ظَاهِرٌ لِّعَلْوِهِنَّ ۚ لَا يَئُودُهُ حِفْظُهُنَّ ۚ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ

และจงรำลึกถึง ขณะที่เราได้กล่าวแก่มะลาอิกะฮ์ว่า พวกเจ้าจงชุมนุมต่ออาดัมเถิด ^[18]

การซัจดะฮ์อาดัมในวันนั้น เป็นการแสดงออกเหมือนกับการซัจดะฮ์ อัลลอฮ์ (ซบ.) ซึ่งขั้นตอนแรกคือการแสดงความนอบน้อมถ่อมตน ขั้นที่สองเป็นการแสดงความเคารพภักดีหรืออิบาดะฮ์ อัล-กุรอานกล่าวไว้อีกที่หนึ่งว่า ศาสดายะฮ์อุบและบุตรของท่านได้ซัจดะฮ์ศาสดายูซุฟ โดยกล่าวว่า

قَدْ قَبْلُ مِنْ رُؤْيَايَ تَأْوِيلُ هَذَا أَبَتِ يَا وَقَالَ سُجَّدًا لَهُ وَخَرُّوا الْعَرْشِ عَلَى أَبِيهِ وَرَفَعَ

حَقًّا رَبِّي جَعَلَهَا

และเขาได้ยกพ่อแม่ของเขาไว้บนแท่น

และพวกเขาได้หมอบลงกราบต่อหน้า ยูซุฟกล่าวว่า

โอ้พ่อจ๋า นี่คือการทำนายฝันของฉันที่ได้เห็นก่อนหน้านี

แน่นอนพระผู้อภิบาลของฉันได้ทำให้เป็นจริง [19]

จะสังเกตเห็นว่าการซัจดะฮ์ทั้งสองประเภทเหมือนกั
น แต่มีเป้าหมายแตกต่างกัน สิ่งจำเป็นต้องกล่าวถึงคือ
จุดประสงค์ของท่านศาสดายูซุฟ (อ.)

จากสิ่งที่กำลังปรากฏอยู่ต่อหน้า

คือภาพความฝันก่อนหน้านั้นที่ท่านได้ฝันเห็นดาว ๑๑

ดวง ดวงเดือน และดวงตะวันซัจดะฮ์ท่าน อัล-

กุรอานได้กล่าวถึงคำพูดของศาสดายูซุฟ (อ.) ว่า

لِي رَأَيْتُهُمْ وَالْقَمَرَ وَالشَّمْسَ كَوْكَبًا عَشَرَ أَحَدًا رَأَيْتُ إِيَّيَ أَبَتِ يَا لِأَبِيهِ يُوسُفُ قَالَ إِذْ

سَاجِدِينَ

เมื่อยูซุฟกล่าวแก่พ่อของเขาว่า

โอ้พ่อจ๋า แท้จริงฉันได้ฝันเห็นดาว ๑๑ ดวง
และดวงตะวัน และดวงเดือนชุกญุดต่อฉัน [20]

การที่ท่านศาสตาดยูซุฟ (อ.)

ได้อธิบายการซัจดะฮ์ของเหล่าพี่น้องของท่านว่า
เป็นการทำนายฝันทำให้เข้าใจได้ว่าจุดประสงค์ของดวง

ดาว ๑๑ ดวง ดวงเดือน

และดวงตะวันหมายถึงบิดาและมารดาของท่านนั่นเอง

และจากคำอธิบายเป็นที่ชัดเจนว่าไม่ใช่เฉพาะพี่น้องขอ
งท่านเท่านั้นที่ซัจดะฮ์

ทว่าศาสตาดะอ์กอบผู้เป็นบิดาก็ซัจดะฮ์ท่านด้วย ฉะนั้น

ขอถามว่าการซัจดะฮ์เหล่านี้

ซึ่งเป็นการแสดงความนอบน้อมถ่อมตน

และยอมจำนนทำไมไม่ถือว่าเป็นอิบาดะฮ์

คำกล่าวอ้างเลวร้ายกว่าการทำความผิด กลุ่มที่ได้ก

กล่าวผ่านมาพยายามตอบว่า

ความนอบน้อมถ่อมตนและการยอมจำนนตรงนี้

ปฏิบัติไปตามพระประสงค์ของพระองค์

ไม่ถือว่าเป็นชิริกแต่อย่างใด

น่าเสียดายว่าคำตอบเช่นนี้

ไม่มีความเหมาะสมแม้แต่นิดเดียว

เนื่องจากว่าถ้าแก่นของการกระทำนั้นเป็นชิริกพระองค์จะ

ไม่มีบัญชาให้กระทำอย่างเด็ดขาด ตั้งที่อัล-

กุรอานกล่าววว่า

تَعْلَمُونَ لَا مَا اللَّهُ عَلَى أَنْتُمْ بِالْفَحْشَاءِ يُأْمُرُ لَا اللَّهُ إِنَّ قُلْ

จงกล่าวเถิด

แท้จริงอัลลอฮ์ไม่ทรงสั่งให้กระทำสิ่งชั่วช้าดอก พวกท่าน

นกล่าวร้ายต่ออัลลอฮ์ในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้กระนั้นหรือ ^[21]

]

แน่นอนพระบัญชาของอัลลอฮ์ (ซบ.)

จะไม่ทำลายแก่นแท้ของสรรพสิ่ง ดังนั้น

ถ้าการเคารพมนุษย์เป็นการแสดงความเคารพภักดี

โดยที่พระองค์เป็นผู้สั่งให้กระทำ

ในความหมายก็คือการแสดงความเคารพภักดีไปตามพร

บัญชาของพระองค์ ฉะนั้น การการเคารพภักดีต่อบิดา

มารดา บรรดาศาสดา และเอาลียาอุมัเป็นชิริกแน่นอน
ขณะเดียวกันการให้เกียรติและยกย่องเป็นสิ่งจำเป็น อัล-
กุรอานกล่าวว่า

إِحْسَانًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِيَّاهُ إِلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا رَبُّكَ وَقَضَىٰ

และพระผู้อภิบาลของเจ้าบัญชาว่า

พวกเจ้าอย่าเคารพภักดีผู้ใดนอกจากพระองค์
และจงทำดีต่อบิดามารดา [22]

จำเป็นต้องพิจารณาว่าอะไรคือสิ่งจำแนกอิบาดะฮ์ออก
จากการเคารพยกย่อง

และเป็นไปได้อย่างไรที่การกระทำอย่างหนึ่งบางครั้งเป็น

นชิริก และบางครั้งไม่ใช่ เช่น

การซัจดะฮ์ของมะลาอิกะฮ์ที่มีต่อศาสดาอาดัม (อ.)

หรือการซัจดะฮ์ของบรรดาบุตรของท่านศาสดายะฮ์ยา

(อ.) ที่มีต่อศาสดายะฮ์ยา (อ.)

ซึ่งถือว่าการเคารพภักดีที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้า

การกระทำเดียวกันถ้าทำกับสิ่งอื่น เช่น

ซัจดะฮ์เทวรูปทั้งหลายเป็นชิริกทันที

การเคารพภักดีสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ (ซบ.)

เป็นสิ่งต้องห้ามและถูกปฏิเสธไว้อย่างชัดเจน

หมายถึงมนุษย์ได้แสดงความอ่อนน้อมถ่อมตนเมื่ออยู่ต่อหน้าสิ่งอื่น โดยเชื่อว่าชะตากรรมของโลก หรือมนุษย์ หรือบางส่วนจากทั้งสองอยู่ในอำนาจของสิ่งนั้นอย่างเบ็ดเสร็จ

แต่ถ้าได้แสดงความอ่อนน้อมต่อหน้าบุคคลอื่นโดยมีเจตนาว่า บุคคลนั้นเป็นบ่าวที่บริสุทธิ์ของอัลลอฮ์ (ซบ.) เป็นผู้มีความประเสริฐ มีเกียรติ และประพฤติแต่สิ่งดีงาม การกระทำเช่นนี้เป็นการเคารพยกย่องไม่ใช่อิบาดะฮ์ ดังนั้น

การซัจดะฮ์ของมะลาอิกะฮ์ที่มีต่อท่านศาสดาอาดัม หรือของบรรดาบุตรของศาสดายะอฺกูบ (อ.) ไม่เป็นชิริก เนื่องจากว่าการแสดงความอ่อนน้อมดังกล่าวแม้ว่าจะอยู่บนพื้นฐานของการเคารพภักดีก็ตาม

แต่ว่ายังมีการให้เกียรติท่านศาสดาอาดัม (อ.)

และศาสดายูซุฟ (อ.) แอบแฝงอยู่

ขณะที่การให้เกียรติและยกย่องท่านศาสดาทั้งสองเป็นที่

อนุญาตสำหรับอัลลอฮ์ (ซบ.)

ซึ่งไม่ได้มาจากความเชื่อที่ว่าท่านทั้งสองเป็นผู้บริหารและ
ละเป็นเทพเจ้า

ขจัดความสงสัยและความหมายที่แท้จริงของอิบาดะ
ฮ์ เป็นที่ชัดเจนแล้วว่าการเคารพภักดีสิ่งอื่นนอกเหนือจา
กอัลลอฮ์ (ซบ.)

เป็นความเห็นพ้องต้องกันสำหรับผู้ที่ยศรัทธาในพระเจ้าอ
งค์เดียวว่า เป็นสิ่งต้องห้าม
อีกด้านหนึ่งการชัจดะฮ์ของมะลาอิกะฮ์ที่มีต่อท่านศาสด
าอาดัม หรือของบรรดาบุตรของศาสดายะอฺกูบ (อ.)
ที่มีต่อศาสดายูซุฟ (อ.) ไม่นับว่าเป็นอิบาดะฮ์

อะไรเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้การกระทำที่เกิดขึ้นค
รั้งหนึ่งเป็นอิบาดะฮ์
และอีกครั้งหนึ่งไม่ใช่อิบาดะฮ์ทั้งที่การกระทำทั้งสองนั้น
เหมือนกัน

เมื่อพิจารณาโองการอัล-กุรอานจะเห็นว่า อิบาดะฮ์
คือการนอบน้อมต่อสิ่งที่มีอยู่เคียงคู่กับอัลลอฮ์ (ซบ.)
หรือการนำภารกิจของพระองค์ไปเกี่ยวข้องกับเขา
จากคำอธิบายเข้าใจได้ว่า ความเชื่อที่มีต่ออัลลอฮ์ (ซบ.)

หรือต่อความสามารถของสิ่งอื่นในการปฏิบัติภารกิจของ
พระองค์ ก็เป็นรูปลักษณะหนึ่ง
ถ้าเมื่อใดก็ตามได้กระทำด้วยความนอบน้อมถ่อมตนถือว่า
เป็นอืบาตะฮ

บรรดามุซริกินบนโลกนี้ไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใดก็ตาม
พวกเขาได้แสดงความเคารพสรรพสิ่งที่มีอยู่ด้วยความน
อบน้อมถ่อมตนโดยรู้ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งถูกสร้าง
ของอัลลอฮ (ซบ.)

ขณะเดียวกันก็เชื่อว่าภารกิจบางอย่างของพระองค์ เช่น
การอภัยในบาป หรือการให้ชะฟาอะฮ
พระองค์ได้มอบให้กับพวกเขา

ขณะที่มุซริกินอีกบางกลุ่มในกรุงบาบิโลนได้เคารพ
สักการะสรรพสิ่งที่อยู่ในฟากฟ้า
และยอมรับว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นเป็นเทพเจ้าของตน
(ไม่ใช่ผู้สร้าง) ในฐานะเป็นผู้กำกับดูแลภารกิจต่าง ๆ
ของโลกและมนุษย์
ซึ่งเรื่องนี้เองที่เป็นสาเหตุนำไปสู่การวิพากษ์ระหว่างพว
กเขากับศาสดาอิบรอฮีม (อ.)

เนื่องจากพวกเขาไม่เชื่อว่าแสงแดด ดวงเดือน
และดวงดาว เป็นสิ่งถูกสร้างของพระผู้เป็นเจ้า
แต่พวกเขาเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ถูกสร้างของอำนาจที่
ยิ่งใหญ่หนึ่ง

ซึ่งอำนาจนั้นได้มอบการกำกับดูแลโลกให้กับพวกเขา

โองการอัล-กุรอานได้อธิบายว่าศาสดาอิบรอฮีม (อ.)
กับบรรดามุชริกีนแห่งบาบิโลน ได้วิพากษ์กันบนคำว่า
รีอบ (พระผู้อภิบาล) โดยกล่าวว่า

رَبِّي هَذَا قَالَ بَارِعًا الْقَمَرَ رَأَى فَلَمَّا رَأَى رَبِّي هَذَا قَالَ كَوَكَّبًا رَأَى اللَّيْلُ عَلَيْهِ جَنَّ فَلَمَّا
الْأَفْلِينَ أَحِبُّ لَا قَالَ أَفَلِ الضَّالِّينَ الْقَوْمِ مَنْ لَأَكُونَنَّ رَبِّي يَهْدِينِي لَمْ لَأَيْنَ قَالَ أَفَلِ فَلَمَّا
سَمَّا بَرِيءٌ إِلَيَّ يَا قَوْمِ يَا قَالَ أَفَلْتُمْ فَلَمَّا أَكْبَرُ هَذَا رَبِّي هَذَا قَالَ بَارِعًا الشَّمْسَ رَأَى فَلَمَّا
تُشْرِكُونَ

ครั้นเมื่อกกลางคืนปกคลุมขา

เขาเห็นดวงดาว เขากล่าวว่า
นี่คือพระผู้อภิบาลของฉันหรือ ดั่งนั้นเมื่อมันตก
เขากล่าวว่า
ฉันไม่รักสิ่งที่ตก ครั้นเมื่อเขาเห็นดวงเดือนแย้มขึ้นมา

เขากล่าวว่านี่คือพระผู้อภิบาลของฉัน แต่เมื่อมันตก
เขาก็กล่าวว่า ถ้าพระผู้อภิบาลของฉันมิได้ทรงนำทางฉัน
แน่นอนฉันคือหนึ่งในหมู่มนุษย์ที่หลงผิด
ครั้งเมื่อเขาเห็นดวงตะวันโผล่ขึ้น

เขากล่าวว่า นี่แหละคือพระผู้อภิบาลของฉันหรือ
นี่ใหญ่กว่า ดังนั้นเมื่อมันตก

เขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉัน

แท้จริงฉันขอปลีกตัวออกจากสิ่งที่พวกท่านตั้งภาคี ^[23]

คำว่า ร็อบ ในที่นี้หมายถึง เจ้าของ
หรือผู้ดูแลทรัพย์สินของตน เช่น
คนอาหรับเรียกเจ้าของบ้านว่า ร็อบบุลบัยต
เรียกเจ้าของเรือกสวนไร่นาว่า ร็อบบุลฎ็อะฮ์
เนื่องจากว่าเจ้าของบ้าน หรือเจ้าของนามีหน้าที่ดูแล
และรับผิดชอบทรัพย์สินของตน

อัล-กุรอานแนะนำว่า อัลลอฮ์ (ซบ.)
เพียงองค์เดียวที่มีหน้าที่กำกับดูแล และอภิบาลโลก
ได้วิพากษ์กับพวกมุชริกีน

และเชิญชวนทั้งหมดให้มาเคารพภักดีต่อพระเจ้าองค์เดียว โดยกล่าวว่า

مُسْتَقِيمٌ صِرَاطٌ هَذَا فَاعْبُدُوهُ وَرَبُّكُمْ رَبِّي اللَّهُ إِنَّ

แท้จริงอัลลอฮ์ทรงเป็นพระผู้อภิบาลของฉัน

และพระผู้อภิบาลของพวกท่าน ดังนั้น

จงเคารพภักดีพระองค์ นี่คือนทางอันเที่ยงตรง [24]

وَكَيْلٌ شَيْءٍ كُلِّ عَلَىٰ وَهُوَ فَاعْبُدُوهُ شَيْءٍ كُلِّ خَالِقٌ هُوَ إِلَّا إِلَهَ لَا رَبُّكُمْ اللَّهُ ذَلِكُمْ

นั่นคืออัลลอฮ์ พระผู้อภิบาลของสุเจ้า

ไม่มีพระเจ้าใดนอกจากพระองค์ ผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง ดังนั้น

จงเคารพภักดีพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นผู้พิทักษ์ทุก
สิ่ง [25]

الْأَوْلِينَ آبَائِكُمْ وَرَبُّ رَبُّكُمْ وَمُحِبِّي هُوَ إِلَّا إِلَهَ لَا

ไม่มีพระผู้เป็นเจ้าของอื่นใดอีกนอกจากพระองค์

ผู้ทรงให้ชีวิตและความตาย พระผู้อภิบาลของพวกเจ้า

และเป็นพระผู้อภิบาลของบรรพบุรุษของพวกเจ้ามาก่อน

[26]

อัล-กุรอานได้กล่าวคำพูดของศาสดาอีซา (อ.) ไว้ว่า

وَرَبِّكُمْ رَبِّي اللَّهُ اعْبُدُوا إِسْرَائِيلَ بَنِي يَا الْمَسِيحُ وَقَالَ مَرْيَمُ ابْنُ الْمَسِيحُ هُوَ اللَّهُ إِنَّ قَالُوا

แต่แท้จริงบรรดาผู้ที่กล่าวว่าอัลลอฮ์คือ อัล-

มะซีฮบุตรของมัรยัม

แต่อัล-

มะซีฮได้กล่าวว่า วงศ์วานของอิซรออีลเอ๋ย

จงเคารพภักดีอัลลอฮ์

พระผู้อภิบาลของฉัน และพระผู้อภิบาลของพวกท่าน

จากคำอธิบายดังกล่าว

สามารถนำไปเปรียบเทียบและตัดสินการเคารพและการ

ให้เกียรติยกย่องของมุสลิม

ที่มีต่อเอาเลียอาที่ใกล้ชิดอัลลอฮ์ (ซบ.) เช่น

การจูบที่ครอบบนหลุมฝังศพ

หรือแสดงความดีใจเนื่องในวันประสูติของท่านศาสดา

(ซ็อล ๗) หรือวันที่ท่านได้รับการแต่งตั้ง (มับอัซ)

เป็นการให้เกียรติ และแสดงความรักที่มีต่อท่าน

ไม่ได้เชื่อว่าท่านเป็นผู้บริหารหรือเป็นเทพเจ้าแต่อย่างใ

ด ตลอดจนการขับล่านำโคลงกลอนเพื่อสรรเสริญ

หรืออ่านบทรำลึกความโศกเศร้าถึงบรรดาเอาเลียอา

การรักษาร่องรอยแห่งศาสนของท่านศาสดา (ซ็อล ๗)

การสร้างที่ครอบบนหลุมฝังศพของบรรดาเอาเลียอา
การตะวัชซูลไม่เป็นชิริก และไม่เป็นบิดอะฮ์
(สิ่งแปลกปลอม หรือสิ่งที่ประดิษฐ์ขึ้นใหม่ในศาสนา)
สาเหตุที่ไม่เป็นชิริกเพราะ
ที่มาของการกระทำคือความรักที่มีต่อบรรดาเอาเลียอาแ
ห่งอัลลอฮ์ (ซบ.)
(มิใช่เพราะเชื่อว่าท่านมีความเอกเทศในการบริหาร)
ที่ไม่เป็นบิดอะฮ์เพราะการกระทำดังกล่าวอยู่บนพื้นฐาน
ของอัล-กุรอาน และฮะดีซที่กล่าวว่า เป็นความจำเป็น
(วาญิบ) สำหรับมุสลิมทุกคนที่ต้องรักท่านศาสดา (ซ็อล
๗) และลูกหลานที่ใกล้ชิด
การกระทำเพื่อเทิดเกียรติเนื่องในวันประสูติหรือวันแต่ง
ตั้งท่าน (มับอฮ์)
เป็นแบบหนึ่ง que แสดงถึงความรัก ขณะที่ห้ามไม่ให้
ซัจดะฮ์บรรดารูปปั้น
เพราะมีความเชื่อว่ารูปปั้นเหล่านั้นเป็นผู้มีความเป็นเอก
เทศในการบริหาร เป็นผู้กำกับดูแล
และเป็นผู้กำชะตากรรมของมนุษย์

[1] ชูรย / ๑๑

[2] อีคลาซ / ๓

[3] เราะอะดุด/๑๖

[4] ฆอฟิร / ๖๒

[5] รุม / ๔๘

[6] ซัจดะฮ์ / ๓

[7] อันอาม / ๑๖๔

[8] นาซีอาต / ๕

[9] ยูซุฟ / ๔๐

[10] ซอด / ๒๖

- [11] อั้น-นิซาอ / ๘๐
- [12] นิซาอ / ๖๔
- [13] มาอิตะฮ์ / ๔๔
- [14] มาอิตะฮ์ / ๔๕
- [15] มาอิตะฮ์ / ๔๗
- [16] ฟาติฮะฮ์ / ๔
- [17] นะฮ์ลีย์ / ๓๖
- [18] บะเกาะเราะฮ์ / ๓๔
- [19] ยูซุฟ / ๑๐๐
- [20] ยูซุฟ / ๔
- [21] อัล-อะอรอฟ / ๒๘
- [22] อิซรอ / ๒๓
- [23] อัล-อันอาม / ๗๖-๗๘

[24] อาลีอิหมรอน / ๕๑

[25] อันฮาม / ๑๐๒

[26] ดุคอน / ๘